KISS
CREATURES OF THE NIGHT
”DE ANDRA VAR MER POSÖRER MEN ACE FREHLEY VAR EN RIKTIG ROCKER”

Sweden Rock MAGAZINE

THE HELLACOPTERS
Stor albumspecial!

HARDCORE SUPERSTAR
Kiss-katten blev Abbath

Bruce Kulick minns entertainern
MEAT LOAF

MARILLION
”Kayleigh betalar mina amorteringar”

Ghost
”JAG ÄR OFFER FÖR VÅR SAMTID”

ERIK GRÖNWALL BUDGIE DARK FUNERAL CORPSEGRINDER TOMMY DENANDER

TIDSAM 4659-02
02
7 388465 908905
RETURVECKA 12

2022
89 SEK
99 NOK/DKK
2

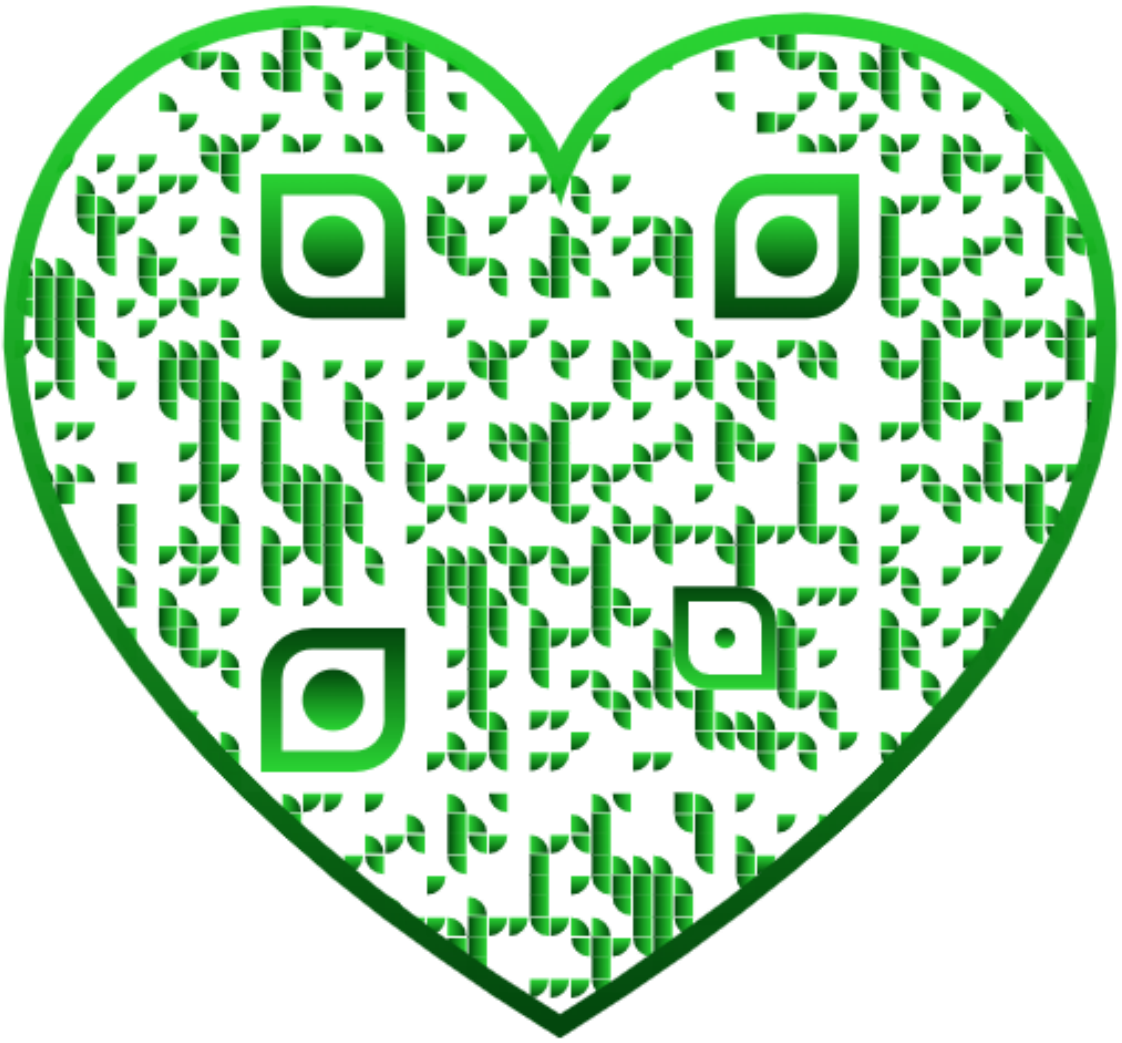

Nocturnal Creatures marks the great comeback of hard rock's golden age!

NOCTURNAL CREATURES **OUT 25.03.**

JEWELCASE | 1-LP GATEFOLD | DIGITAL

LTD. VINYL EDITION AVAILABLE EXCLUSIVELY VIA WWW.NAPALMRECORDS.COM

Myriad unquestionably raises the bar, excelling with epic grandeur!

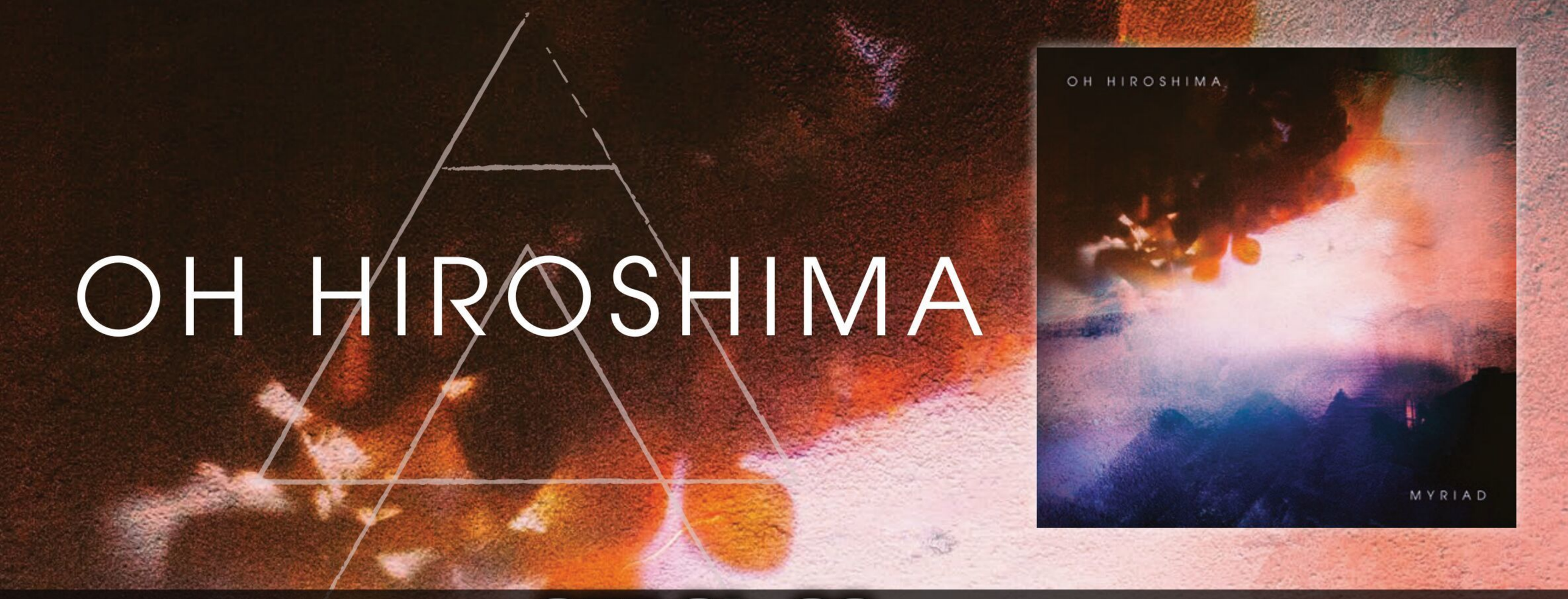

MYRIAD **OUT 04.03.**

DIGISLEEVE | 1-LP GATEFOLD PURPLE VINYL | DIGITAL

German Dark Metal outfit AGATHODAIMON rejoin forces!

AGATHODAIMON

THE SEVEN

DIGIPAK | 1-LP GATEFOLD OCEAN BLUE VINYL | DIGITAL

OUT 18.03.

"A particularly dense, dark and monolithic brand of death-metal-inflected doom"
REVOLVER

konvent

call down the sun

DIGISLEEVE | 1-LP GATEFOLD | MC | DIGITAL

LTD. VINYL EDITION AVAILABLE EXCLUSIVELY VIA WWW.NAPALMRECORDS.COM

OUT 11.03.

BORDER MUSIC

/NAPALMRECORDS
/NAPALMRECORDS

/NAPALMRECORDSOFFICIAL
/NAPALMRECORDS

visit our online store with music and merch
WWW.NAPALMRECORDS.COM

NAPALM RECORDS

NEW HORIZON

Gate of the Gods

Out March 11, 2022

Former H.E.A.T. bandmates Erik Grönwall (vocals) and Jona Tee (guitar/keyboards) join forces in this epic new power metal band!

CD, Ltd. Ed. Colour Gold LP, Digital

newhorizon.se

www.frontiers.it

www.ginza.se - 0512-299 50 - Gratis katalog

ginza.se

playground music scandinavia

GINZA HÅRDROCK!

ginza.se

Tel. 0512-299 50

Lionville:
So close to heaven 2022
CD 66609..... **159kr**

Perfect Plan:
Live at Sharpener's House 2021
CD 61524..... **159kr**

Murder Of My Sweet:
A gentleman's legacy 2021
CD 61525..... **159kr**

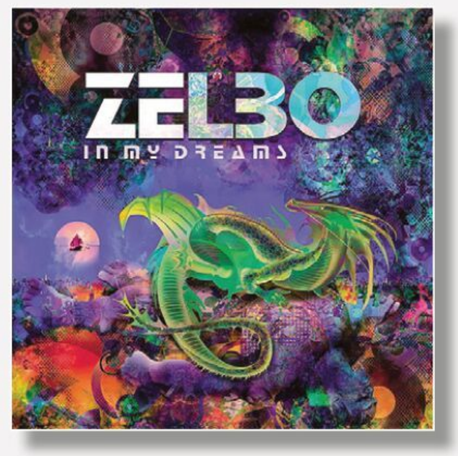

Zelbo:
In my dreams 2021
CD 61526..... **159kr**

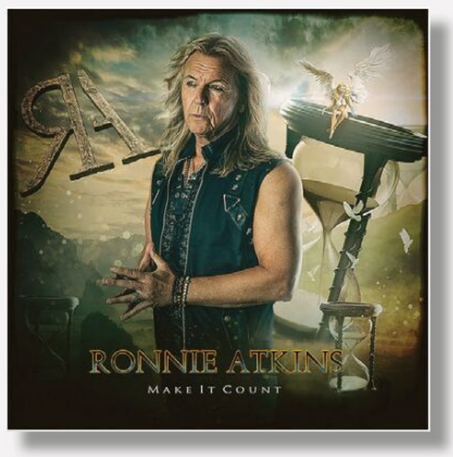

Ronnie Atkins:
Make it count 2022
CD 66360..... **159kr**
2LP 66354 (White/Ltd) **329kr**
(Release 2022-03-18)

Evergrey:
Live before the aftermath 2022
2CD+BD 63396 (Digi)..... **189kr**
3LP 63389 (Blue)..... **439kr**

Praying Mantis:
Katharsis 2022
CD 66603..... **159kr**
LP 66936 (Orange Marble)..... **289kr**

Kiss:
Live in Sao Paulo
2LP 22993 (Yellow/Ltd)..... **299kr**
2LP 65671 (Picture)..... **399kr**

Hammerfall:
Hammer of dawn 2022
CD 65851..... **159kr**
LP 65850..... **299kr**
(Release 2022-02-25)

Overkill:
The Atlantic years 1986-1994
6CD 56214..... **479kr**
6LP 56676..... **1399kr**

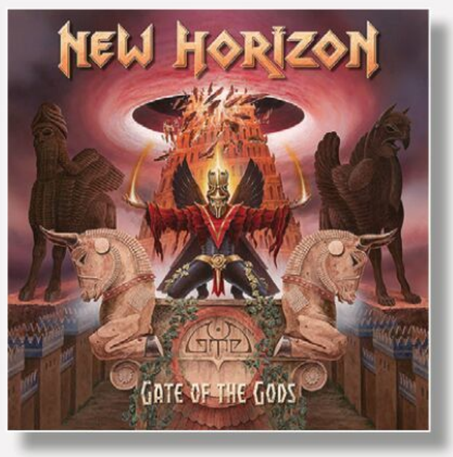

New Horizon:
Gate of the gods 2022
CD 68606..... **159kr**
LP 68602 (Gold) **299kr**
(Release 2022-03-11)

Skid Row:
The Atlantic years 1989-96
5CD 61999..... **469kr**
7LP 61997..... **1399kr**

Sabaton:
The war to end all wars 2021
CD 60492..... **179kr**
CD 60491 (Digibook/Ltd) **179kr**
2CD 60493 (Earbook/Ltd) **459kr**
LP 60494 (Ltd)..... **299kr**
LP 60488 (Green/Ltd) **429kr**
LP 60489 (Grey/Ltd) **429kr**
(Release 2022-03-04)

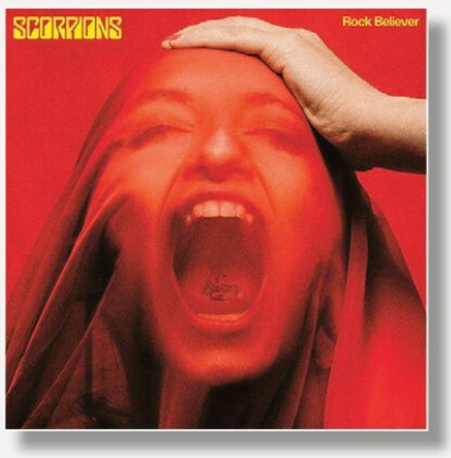

Scorpions:
Rock believer 2022
CD 63887 (Digi)..... **159kr**
2CD 63888 (Digi/DLX/Ltd)..... **199kr**
LP 63885..... **269kr**
2LP 63884 (DLX/Ltd)..... **349kr**
(Release 2022-02-25)

Saxon:
Carpe diem 2022
CD 63764..... **159kr**
LP 63763..... **299kr**
LP+CD 63890 (Boxset/Ltd) **749kr**

Sonata Arctica:
Acoustic adventures/Vol 1 2022
CD 65881 (Digi) **169kr**
2LP 65865 (Blue)..... **299kr**
2LP 65866 (White) **299kr**
2LP 65867 (Marbled)..... **299kr**

BESTÄLL VÅR STORA KATALOG - Vi skickar den gratis! • **FÖLJ OSS PÅ FACEBOOK** - facebook.com/ginzahardrock - Tävlingar, erbjudanden, tips och diskussioner!
Vi har 1000-tals vinylskivor och massor av merchandise! • Ring oss om du har frågor eller vill beställa • Du kan även beställa via vår hemsida.

Med reservation för ev tryckfel.

Ginza AB • Fåglum • 465 81 Nossebro • kundservice@ginza.se

MIDNIGHT

LET THERE BE WITCHERY

Black fucking Rock´n´Roll MIDNIGHT strike back and take no prisoners yet again! Available March 4th as CD and LP!

Pre-listen: metalblade.com/midnight

ALLEGAEON

DAMNUM

Catchy, brute and epic, ALLEGAEON shred musical boundaries!! Available February 25th as Digi-CD and 2-LP!

Pre-listen: metalblade.com/allegaeon

Sanhedrin

LIGHTS ON

The NYC powertrio with a grand album of flawless Heavy Metal anthems! Available March 4th as CD and LP!

Pre-listen: metalblade.com/sanhedrin

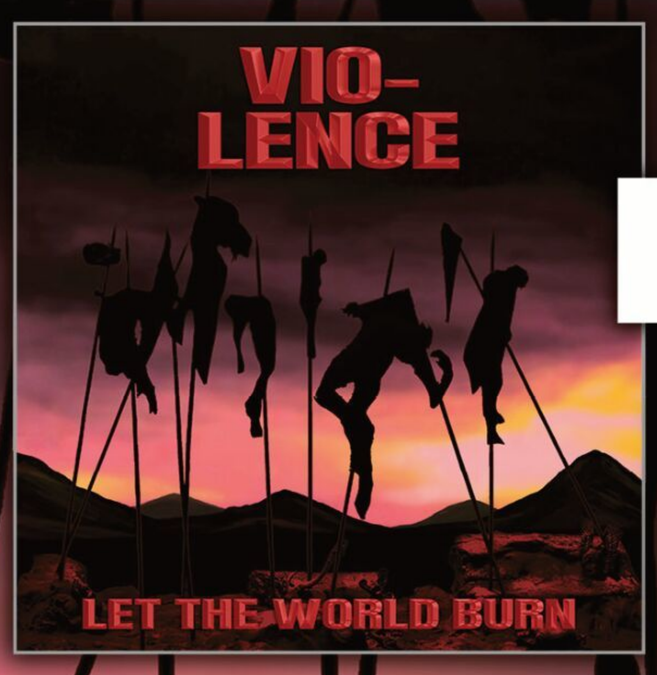

VIO-LENCE

LET THE WORLD BURN

Five hard new Bay Area Thrash tunes in the vein of their early classics! Available March 4th as Digi-CD and LP!

Pre-listen: metalblade.com/violence

www.metalblade.de ♦ www.metalblade.tv

http://twitter.com/metalbladeurope ♦ www.facebook.com/metalbladerecords

Metal Blade Records ONLINE STORE - The Loudest Shop On The Net http://shop.metalblade.de

http://stores.ebay.de/METAL-BLADE-RECORDS-EUROPE-Shop

© 2019 Metal Blade Records Inc.

Sölvesborgs kommun

VISITSOLVESBORG.SE

Dags att planera semestern? Välkommen till Sölvesborg, du kommer inte bli besviken.

Du känner med all säkerhet till Sölvesborg genom Sweden Rock Festival som har arrangerats i vår kommun sedan 1998. Men visste du att Sölvesborg är en av Sveriges hetaste sommarstäder*?
Här kan du känna lugnet i en naturligt vacker stad med medeltida anor, omgiven av förtrollande vacker natur där friluftsäventyren väntar runt varje hörn. Våra idylliska fiskelägen, vita sandstränder och en av Sveriges bäst bevarade hemligheter Listerlandet, det är bara några av anledningarna till varför du bör utforska denna vackra plats på jorden som få ännu inte har upptäckt.

Inspireras på **visitsolvesborg.se**

* Sölvesborg kom på 4:e plats i Reseguidens tävling Årets Sommarstad 2021.

METAL DEPARTMENT®

- STREAMING EVENTS
- OFFICIAL GAMES
- BAND MERCHANDISE

LATEST OFFICIAL GAMES:

LATEST MERCHANDISE:

WWW.METALDEPARTMENT.COM

INNEHÅLL

10 Shewolf
10 FM
11 Batte Out Of Hell
12 Meat Loaf
14 Burke Shelley
16 Reckless Love
18 Tommy Denander
20 The Defaced
21 Oh Hiroshima
21 Rust N' Rage
21 Dagoba
22 Flames Of Fire
24 Ghost
32 Kiss
38 Hardcore Superstar
40 Erik Grönwall
46 Bomber
50 Hellacopters
56 Marillion
58 Dark Funeral
59 Fetal Blood Eagle
59 Allegaeon
60 Corpsegrinder
61 Ultra Silvam
61 Creeping Flesh
64 Juryn
65 Recensioner
68 Cobra The Impaler
70 Friends Of Hell
78 Nightrage
82 Sanhedrin
83 Serious Black
84 Zeal & Ardor

EXTRASIDOR
Bara för prenumeranter

91 Grave
95 Invocator
96 Star One
98 Vio-lence

POSTERS
TILL PRENUMERANTER

I det här numret får prenumeranter en poster med Paul Stanley på ena sidan och Dee Snider på den andra. Sedan fortsätter posterpartyt året ut!

UNDER 2022 FÅR DU SOM PRENUMERERAR FEM DUBBELSIDIGA POSTERS!

HELLACOPTERS-POSTER I NÄSTA NUMMER

Dubbelsidig poster specialdesignad av Nicke Andersson enbart till Sweden Rock Magazines prenumeranter!

1 KR FÖRSTA MÅNADEN

www.swedenrockmagazine.com

”Vi lottar ut självporträtt av alla från Blitz till Michael Kiske”

I SLUTET AV 90-TALET började jag att samla på självporträtt. När jag träffade musiker för intervjuer eller när jag hipp som happ stötte på någon artist på Hultsfredsfestivalens legendariska mingelområde eller Sweden Rock Festivals mer spartanska backstageområde drog jag fram en tuschpenna och ett A4-papper och bad om ett snabbt självporträtt. Alla från Lemmy och Alice Cooper till Biff Byford och Ronnie James Dio tackade ja. Jag började till och med drömma om att kunna göra en konstutställning med musikers självporträtt.

MEN SÅ KOM HÖSTEN 1999. Ebay hade då precis slagit igenom brett och blivit världens nav för autografförsäljningar. Chris Cornell gav mig ett besked som var lika deppigt som hans aktuella, fantastiska solodebut ”Euphoria morning”.

– Jag känner mig inte bekväm med att rita ett självporträtt. Ebay, du vet.

Vid det här laget hade jag ändå träffat Cornell flera gånger. I mitten av 90-talet hängde jag med Soundgarden i deras turnébuss i USA och därefter tillbringade jag ett antal timmar med honom under ett intressant besök i Seattle. Det här var på den tiden det räckte med att man viftade med en kortare artikel i Expressen för att skivbolaget skulle slå på stora trumman.

Det var inget konstigt att som svensk journalist få Chris Cornell helt för sig själv under en privat rundvisning i Soundgardens replokal med vidunderlig utsikt över Lake Washington och Bill Gates monsterhus Xanadu 2.0, som inte var helt färdigställt.

DET VAR DÅ DET. Några år senare satt vi mittemot varandra i en vacker men stel sal på Grand Hôtel i Stockholm. Än i dag minns jag exakt hur obekväm stämningen blev för oss båda när jag först frågade om han kunde tänka sig att rita sitt självporträtt och han sedan insinuerade att jag bad om självporträttet för att kunna sälja det på Ebay – eller det var åtminstone så jag tolkade det. Något liknande ville jag minsann inte utsätta mig eller någon artist för igen så jag la ner hela projektet.

TIO ÅR SENARE blev jag chefredaktör på Sweden Rock Magazine. På den nya redaktionen arbetade vi i flera månader på en ny design och nya avdelningar i tidningen. Jag kom att tänka på alla gamla självporträtt och vips föddes avdelningen In På Skinnet där musiker berättade om sitt liv och visade upp sitt självporträtt.

In På Skinnet var ett lyckat inslag i tidningen. Ibland räcker det tyvärr inte. I det här fallet blev det svårare och svårare att få tag på självporträtt när det inte var festivalsäsong. Precis som i fallet Chris Cornell var det till sist en specifik incident som gjorde att även detta projekt skrotades. Intervjun var sedan länge gjord men månad efter månad jagade vi utan att Tarja Turunens självporträtt dök upp. Kanske kände hon precis som vissa andra musiker prestationsångest inför att avbilda sig själv. Hursomhelst tröttnade vi på att jaga och tappade även lusten för In På Skinnet.

I GÖMMORNA har vi nu hittat 13 självporträtt från den här tiden. Vi lottar ut dessa 13 självporträtt av artister som Gerre från Tankard, Blitz från Overkill och Lee Dorrian från Cathedral. Det första självporträttet som vi lottar ut har ritats av ingen mindre än Michael ”Rembrandt” Kiske från Helloween. Gå in på TÄVLINGAR på vår sajt och delta.

NÄSTA NUMMER blir extra kul för prenumeranter. Som om de fyra dubbelsidiga posters med Kiss, Twisted Sister, WASP, Ozzy och King Diamond som ni får i år inte var nog. Vi har nu dessutom lagt till en dubbelsidig **Hellacopters**-poster redan i nästa nummer. Bara du som är prenumerant kan även läsa en längre specialartikel om **Lost Horizons** ”A flame to the ground beneath”.

Ej slutgiltigt omslag

Det var länge sedan vi hade något riktigt hårt band på omslaget men nu är det dags för **Watain**. Mycket intressant läsning utlovas. I övrigt kommer vi bland mycket annat att bjuda på en hemlis men vilken artist det gäller får du veta först i nästa nummer. Sweden Rock Magazine #3 är ute den 22 mars.

MARTIN CARLSSON, CHEFREDAKTÖR

Sweden Rock Magazine

Box 4190, 102 64 Stockholm
www.swedenrockmagazine.com

Kundtjänst

kundtjanst@swedenrockmagazine.com
0456 – 317 17 (vardagar 9-15)

Hantera prenumeration, adressändra, betalning:
www.swedenrockmagazine.com/hantera

Redaktion

CHEFREDAKTÖR
Martin Carlsson
martin@swedenrockmagazine.com

RECENSIONSREDAKTÖR/KORREKTUR
Jonas Granvik
granvik@swedenrockmagazine.com

ANNONSERING/REDAKTÖR
Janne Mattsson (0739 – 815 800)
janne@swedenrockmagazine.com

REDAKTIONSASSISTENT
Erik Thompson
erik@swedenrockmagazine.com

GRAFISK FORMGIVARE
Emil Magnusson
emil@swedenrockmagazine.com

ANSVARIG UTGIVARE
Christian Lindell
christian@swedenrockmagazine.com

REDAKTIONELLA ÄRENDEN
info@swedenrockmagazine.com

Skribenter

Tony Balogh, Anders Bartonek, Alex Bergdahl, David Bergström, Christoffer Bertzell, Beatrice Bring, Anton Castelius, Jane Cedenberger, Daniel Ekeroth, Sandy Fännfors, Ola Heiwe Gränshagen, David Jannati, Dennis Karlsson, Richard Lagergren, Tomas Lagerlöf, Carl Linnaeus, Simon Lundh, Daniel Löfquist, Jesper Löfvenborg, Jonas Molund, Niclas Müller-Hansen, David Noaksson, Johan Pettersson, Mattias Indy Pettersson, Daniela Pilic, Jakob Raderius, Andreas Rana, Daniel Reichberg, Jesper Robild, Mats Rydström, Joachim Smith, Tobias Stark, Bella Stenberg, Jonathan Strandlund, Charles Thulin Assarmo, Neven Trosic, Thomas Väänänen, Adam Westlund, Robert Wettersten, Jonas Wettmark, Zendt, Sebastian Zweiniger

Omslag

Ghost (Foto: **Mikael Eriksson**)
Kiss (Foto: **Hans Hatwig/Premium Rockshot**),
Meat Loaf (Foto: **Anders Tengner/ Premium Rockshot**)

TRYCK: Reflekt
DISTRIBUTION: Tidsam, Listo
ISSN 1650-805X

Shewolf

FOTO ERMES BUTTOLO

Shewolf spelar symfonisk metal. Vilka sångerskor gjorde intryck på dig som ung?

– En av dem är utan tvekan Sarah Brightman, säger den grekiska sångerskan Angel Wolf-Black. När jag var tio år fick jag ”The phantom of the opera” och kunde inte sluta att lyssna på den. Sedan har Tarja Turunen (ex-Nightwish), Floor Jansen (Nightwish) och Anneke van Giersbergen (ex-Gathering) betytt mycket. De var de första att influera mig vad gäller hårdrock. Jag har faktiskt träffat alla tre och det var fantastiskt att bara få vara i deras närhet. Det roliga är att jag började lyssna på mycket punk efter att jag hade upptäckt Sarah Brightman. Jag åkte mycket skateboard på den tiden och lyssnade på Green Day. Det första riktiga hårdrocksbandet som jag lyssnade på var Nightwish.

Berätta om bandet.

– Det är en väldigt spontan grej. Jag fick ett mejl från Marco Pastorino (Temperance) i augusti 2020 där han berättade att han hade ett flertal låtar och han undrade om jag ville göra något med dem. Det kom helt från ingenstans och jag hade inte träffat honom tidigare. Han hade snurrat runt på Youtube och hittat en av mina coverlåtar. Shewolf är ett koncept och precis som alla andra band är vi inte oss själva på scen. Alla har sin egen personlighet och vi är i kontakt med naturen. Musiken kommer i första hand, men kan man lägga till något som människor kan relatera till blir det intressantare.

Ser du det här bara som ett projekt eller är det ett band?

– Det är definitivt ett band.

Ni bär alla andra namn istället för era egna. Är tanken att behålla anonymiteten även längre fram?

– Ja, det är en del av konceptet. Vi beslutade att en av oss skulle agera som kopplingen till publiken och det blev jag i och med att jag är Shewolfs röst.

En enkel Googlesökning visar att det finns åtminstone två andra band som bär namnet Shewolf. Ett franskt grungeband och ett gäng systrar i Australien.

– Wow, det var intressant! Det är bra att vi spelar olika typer av musik.

Utgår man från de få bilder som finns på er skulle man lätt kunna dra slutsatsen att ni är inne på det ockulta.

– Det är inget som jag har någon större kunskap om. Symbolism är dock något jag finner fascinerande och likaså gamla stammar och kulturer som de gamla vikingarna och den amerikanska ursprungsbefolkningen. En del av de elementen finns i vår stil, men det är allt.

NICLAS MÜLLER-HANSEN

Symfonisk metal

FM

FOTO TONY AVIOTOU

Skulle du kalla det nya albumet ”Thirteen” ett traditionellt FM-album, eller bryter ni ny mark?

– Skivan har element från hela vår karriär, säger sångaren Steve Overland. Vissa delar är rätt kommersiella, som på vår genombrottsskiva ”Indiscreet” från 1986.

Intressant att du jämför skivan med ”Indiscreet”, för jag tycker ”Thirteen” är tuffare.

– Det är fantastiskt hur olika människor hör musik på olika vis. En sak som dock är säker är att vi aldrig bestämmer oss i förväg för om en skiva ska luta mer åt det tuffa eller kommersiella hållet.

Din röst är alltjämt stark genom hela albumet. Vilken är hemligheten?

– Haha, massor med gin! Skämt åsido, det finns ingen hemlighet. Jag har helt enkelt haft tur. Min röst har tagit stryk av 40 år på vägarna, men den håller fortfarande.

Är FM ett melodiskt rockband eller spelar ni AOR?

– Definitivt melodisk rock, eftersom vi även har en fot i bluesen via våra influenser Bad Company och Free. En del av vår musik skulle kunna klassas som americana. Ta till exempel ”Long road home” på nya albumet. Den kunde ha varit gjord av Eagles.

Är FM:s nuvarande sättning den definitiva?

– Åh, absolut. Vi har hållit ihop i elva, tolv år och är enormt goda vänner. Man måste gilla varandra för att stå ut, vecka ut och vecka in på vägarna. Skulle någon medlem hoppa av blir det nog slutet för FM, men vi håller kontakten med ex-medlemmarna. Exempelvis brukar keyboardisten Didge Digital komma upp och spela när vi är i hans hemtrakter.

Hur var det att agera förband på Bon Jovis ”Slippery when wet”-turné 1986?

– Det var en riktig ögonöppnare för oss. Mitt under turnén breakade ”Slippery when wet” och köerna ringlade sig runt kvarteren på spelställena. Det var som att vara förband till Beatles! Vi lärde oss väldigt mycket av Bon Jovi, som vid den här tiden gav 200 procent på scen.

Hur kändes det att inte få kredit för ”Shot in the dark” som du hade varit med och skrivit och som Ozzy Osbourne fick en hit med 1986?

– Haha, den mest ställda frågan i min karriär! Jag blev väl förd bakom ljuset men inte av Osbournefamiljen, utan snarare av basisten Phil Soussan som påstod sig ha skrivit låten när det egentligen var jag och min bror Chris som låg bakom den. Men jag ältar inte sådant, utan går vidare i livet.

DANIEL REICHBERG

Melodisk rock från Storbritannien

Batte

Out of hell

FOTO JOHANNA RAMSTEDT

Jag sprang hem från klassfesten för att hämta Saxons sprillans nya album på kassett. Andfådd och upphetsad stoppade jag discomusiken och tryckte i ”Crusader” i bandspelaren. Introt till titelspåret drog igång och jag nickade förväntansfullt mot min kompis som en halvtimme tidigare hade uppmanat mig att kuppa skoldansen med hårdrock. Jag hade hört skivan nästan dagligen sedan den släpptes men nu lät introt plötsligt märkligt långt. Runtomkring bandspelaren stod flickorna i klass 5C och höll för öronen med uppspärrade ögon. Alla väntade på kaoset som förväntades bryta ut. När låten smekte igång med sina smäktande gitarrer uteblev effekten. Inga skrik. Ingen förfäran. ”Crusader” lät plötsligt mesig. Saxon var mycket värre som hot än som verklighet våren 1984. Tjejerna gick för att hämta popcorn. Någon bytte tillbaka till blandbandet som vi hade lyssnat på innan och jag och polaren förpassades åter till hörnet.

Hårdrock ska inte vara folklig. Hårdrock ska vara blödande öron och avsky hos de trendkänsliga. Det gäller egentligen all rock. Rocken är den utstöttes vapen. När rocken blir folklig upphör den att vara rock och blir i stället populärmusik. När Metallica släppte svarta albumet fylldes arenorna av människor som trodde att de plötsligt gillade thrash metal. På min säkraste tillflyktsort vid ett kravallstaket mittemot en Marshallvägg ville jag inte att mobbarna från mellanstadiet skulle dyka upp bredvid mig och öva på djävulstecknet till ”Enter Sandman”. När Hammerfall återupplivade power metal-genren och dök upp i barnprogram och körslag blev de inte hyllade av bakåtsträvare som mig. Jag ville inte sitta i tv soffan på farmors födelsedagskalas och höra henne förvånat utbrista att hårdrockarna, sitt förfärliga utseende till trots, är alldeles vanliga trevliga människor. Till och med *trevligare* än vanliga människor eftersom de får ur sig aggressionerna i musiken. Hur sant det än kan tänkas vara ville jag inte höra det av farmor. Jag vill inte att *folket* ska förstå det som är bara mitt. För folket uteslöt mig från det som var deras.

> ”Vår uppgift som hårdrockare bör vara att hålla ihop och hålla mobbarna utanför”

Jag har ett tudelat förhållningssätt till elitismen inom scenen. Som den utstötta klasskamrat jag var hittade jag en livlina i hårdrocken. Jag kommer att försvara den med mitt liv om så behövs. Men för en som har hittat styrka i utanförskap är det också viktigt att inte börja imitera folkets mobbningsfasoner. Jag tror att i ett försök att försvara integriteten och kraften hos hårdrocken har vi hårdrockare söndrat scenen. Vi har vänt oss mot varandra. Vi har gått på smalare och smalare stigar och anger flitigt den som inte lyssnar på hårdrock rättroget. Black metal-genren är ett typexempel på detta. På internet frodas hatet. Inte mot etablissemanget utan mot varandra. Lyssnar man på fel skiva blir man genast utesluten. Det här är fel. Vi ska hålla ihop. Hårdrock är ett samlingsnamn på musik som *inte* är folklig. Rock som är hårdare än vad gemene man tål. Från Black Sabbath till Carcass. Varför ska vi göra skillnad? Vår uppgift som hårdrockare bör istället vara att hålla ihop och hålla mobbarna utanför. Stänga ute den som vill använda hårdrocken som en slit- och slängprodukt. Därför blir hängivenheten viktig. Steve Harris från Iron Maiden förklarade en gång varför man som hårdrockare ska ha långt hår. Punkare eller syntare kan man bli över en natt. Men för att bli hårdrockare krävs det hängivenhet över tid. Nu 2022 spelar håret ingen roll längre men principen kvarstår.

Något år efter klassfestfiaskot hade jag lämnat det vanliga jordelivet bakom mig och befann mig med en enkel biljett på motorvägen till helvetet. Morsan försökte öppna en avtagsväg genom att nämna att Europes nya ep ”Rock the night” lät riktigt bra och därmed kunde tänka sig att sponsra ett inköp. Jag stängde snabbt denna avfart genom att istället fördjupa mig i Exciters platta ”Long live the loud”. Ingen risk att hitta morsan trallande på den i köket. Exciters fantastiska platta fungerade som ett test. Vill du följa med på riktigt eller låtsas du bara?

SEBASTIAN ”BATTE” RAMSTEDT

Gitarrist i Necrophobic och känd från Nifelheim, Black Trip/Vojd och Exhumed/Morpheus

Batte har själv designat tröjan som du får på köpet om du blir PLUS-prenumerant
Prenumeranter kan köpa tröjan för 129 kr + frakt

Meat Loaf föddes som Marvin Lee Aday den 27 september 1947 och dog i sviterna av Covid-19 den 20 januari 2020. Han filmdebuterade 1975 i ”The Rocky Horror picture show” och hade senare större och mindre roller i filmer som ”Roadie”, ”Fight club”, ”Spice world” och ”Wayne’s world”. Han släppte ett dussin studioalbum genom åren, där de tre skivorna i ”Bat out of hell”-serien blev de mest framgångsrika.

Här flankeras han den 29 mars 1978 i Montclair State University, New Jersey av bröderna Kulick. Till vänster Bruce, som sedan spelade med Michael Bolton, Good Rats, Kiss och Union. Bruce är sedan år 2000 medlem i Grand Funk Railroad. Till höger Bob, som efter den här turnén bildade Balance. Bob återvände sedan till Meat Loaf 1983 för en längre sejour och andra namn som han associeras med är Lou Reed, Alice Cooper, Kiss och Motörhead. Bob gick bort år 2020.

MEAT LOAF

1947-2022

Den 20 januari tystnade en av rockvärldens största personligheter. **Meat Loaf** skivdebuterade 1977 med ”Bat out of hell” och gitarristen **Bruce Kulick** hängde med på den följande världsturnén.

FOTO GARY GERSHOFF / GETTY IMAGES

Hur fick du 1977 jobbet i Meat Loafs första upplaga av turnébandet Neverland Express?

– Det var min bror Bob som fixade provspelningen åt oss, säger Bruce Kulick som är mest känd från Kiss osminkade period. Jag var yngre än Bob och hade inte de kontakter som han hade, men han hade hört talas om det här jobbet så vi åkte dit. De sökte nämligen två gitarrister och vi hade redan jobbat som ett team när vi spelat med discokillen George McCrae. Vi gillade idén att vara ett duellerande gitarristpar, på samma sätt som Steve Hunter och Dick Wagner var när de spelade med Lou Reed och Alice Cooper. ”Bat out of hell” hade inte kommit ut när vi provspelade, men vi fick höra delar av den på plats. Jag förstod att det var ett unikt album som Jim Steinman hade skrivit. Det påminde lite om Bruce Springsteen men allting var så klart annorlunda, inte minst med tanke på hur Meat Loaf såg ut.

Vilket var ditt första intryck av Meat Loaf?

– Jag visste att han var en oerhört intensiv artist, men det var inget som jag märkte när vi började att repa inför turnén. Det var först när vi började att uppträda som jag såg honom förvandlas till den här dramatiske sångaren. Jag tror att en av anledningarna till att han nu hyllas så mycket efter sin död beror på att han var en av de största scenpersonligheterna i rockhistorien, en som såg väldigt annorlunda ut. Det var inte alltid som han uppträdde i smoking, livgördel och bröstnäsduk men det var den bilden av honom som gjorde honom berömd. Han sjöng med hela sitt hjärta samtidigt som han svettades och var helt galen på scen. Ibland var det som att han befann sig i en annan värld. Han var inte bara en sångare, han var en grym skådespelare – en riktig entertainer.

Fick du och Bob sätta er egen prägel på de gitarrpartier som producenten Todd Rundgren hade spelat på albumet?

– Det var bra att ha Bob där med sin erfarenhet och talang, men han var inte den bäst lämpade när det kom till att lära sig någon annans partier. Han visste att jag hade lättare för att studera andra gitarrister, så den lotten föll på mig. De flesta låtarna var långa och det krävdes mycket jobb att plocka ut dem. När jag till slut kunde Todds alla licks på titelspåret utan och innan kom managern fram och tackade mig. Han kände att det var viktigt att dessa partier lät som på skivan.

Där jag och Bob verkligen glänste var i hur vi arrangerade om blåssektionen till gitarr och spelade stämmor, särskilt i en låt som ”All revved up with no place to go”. Det niomannabandet som vi hade, inklusive en 150 kilos sångare, blev riktigt slagkraftigt.

Fick du chansen att prata med Todd Rundgren om hans licks på plattan?

– När vi började att boka in arenor var självklart alla glada och nöjda, inte minst Todd eftersom han fick betalt för varje såld skiva. Meat Loaf bjöd in Todd till att spela med oss under ett par gig, bland annat på Nassau Coliseum i New York. Det fanns ett frågetecken i ”Two out of three ain’t bad”, för låten har ett visst dimackord som jag inte riktigt kunde tyda. Då visade Todd det för mig. Jag var med om en liknande grej när Kiss 1990 spelade tillsammans med Whitesnake under perioden som Steve Vai var med. Jag frågade Steve om ett specifikt ackord som han hade använt i en Frank Zappa-låt. Jag hade nästan rätt i hur man tog det, men han visade mig exakt hur det skulle tas. Det är så man växer som gitarrist.

Jim Steinman ska ha bett dig att få din gitarr att låta som en milkshake. Förstod du vad han var ute efter?

– Haha, nej, men det var så han såg på musik. Jag respekterade honom för hans låtskrivartalang och för visionen han hade med Meat Loaf, men jag var inte så säker på hur man skulle lyckas transponera en gitarr till en milkshake. Jag tror att han hade någon sorts effekt i åtanke, som en phaser eller något som fick ljudet att låta flytande.

Berätta om smeknamnen som Meat Loaf gav dig och Bob.

– Han började att presentera Bob som Killer och mig som Pretty Boy. Bob kunde verkligen göra vad jag och min fru kallar ”The Kulick death stare”. Jag kan också göra den om jag är riktigt arg, men Bob var mer mörk och hård. Jag hade definitivt en mer beskedlig aura. Det spelade ingen roll om jag klädde mig i coola kläder och spelade på en tuff gitarr; när jag gick med i Kiss 1984 kallade tidningen Kerrang mig en Ken-docka. Jag hade en snäll look och var inte särskilt udda eller anstötlig. För mig handlade det bara om att spela gitarr. Så därför var Killer och Pretty Boy passande smeknamn. Det låter som att vi var medlemmar i Meat Loafs pistolviftande maffiagäng.

Killer och Pretty Boy var även passande i och med att Bob i mitt tycke hade en mer aggressiv spelstil medan du är lite mer mjuk i kanterna, mer melodiös.

– Det var kanske en kombination av hur vi spelade och hur vi var som personer. Lyssna på Bobs solo i Kiss ”Larger than life” från ”Alive II”, det låter som en förbannad geting som ska till att sticka. Även om jag gjorde en del hårda grejer med Kiss är jag känd som killen som spelar det akustiska solot i ”Forever”. Så du har en poäng.

”Bat out of hell” släpptes i oktober 1977 och har sedan dess sålts i otroliga 43 miljoner exemplar, men det tog ett tag innan albumet blev en hit. Hur var mottagandet på er rätt så teatrala show under början av turnén?

– Jag minns att vi tidigt spelade i Chicago med Cheap Trick och det var fruktansvärt. Efteråt var min bror väldigt bekymrad över att gå vidare, men jag är glad att Jim och Meat Loaf höll fast vid sin vision och vad de trodde benhårt på, även om det till en början inte alltid gick hem. Vi visste att låtarna var starka, men problemet var att vi behövde plantera hela grejen i publikens medvetande innan de på riktigt kunde ta till sig musiken. Efter giget i Chicago uppträdde vi på CBS stora branschmässa i New Orleans. Alla i bandet la ner sin själ i framträdandet och efter det bestämde sig skivbolaget för att satsa stort på plattan. De spenderade ordentligt med pengar för att se till att radiostationerna spelade skivan och de använde sig av de mutor som var vanliga på den tiden, det vill säga pengar, droger, prostituerade – vad som än krävdes. Först då fick Meat Loaf en hit med ”Two out of three ain’t bad”, som var den andra singeln från plattan, och plötsligt syntes och hördes han överallt. Det var då som publiken knöt an till musiken och det blev fritt fram för oss att leverera spektaklet.

”Att Meat Loaf nu hyllas så mycket efter sin död beror på att han var en av de största scenpersonligheterna i rockhistorien”

Meat Loaf har sagt att er medverkan i ”Saturday night live” i mars 1978 verkligen satte fart på skivans framfart. Märkte du någon skillnad före och efter att ni uppträdde live i programmet?

– De hade aldrig bjudit in oss om Meat Loaf inte redan var het, men självklart tog det hela grejen till en annan nivå. Man kunde inte få bättre exponering än ”Saturday night live” i och med att det sändes över hela landet. Christopher Lee var en fantastisk gästvärd och jag glömmer aldrig när han presenterade oss med sin teaterröst: ”Ladies and gentlemen, I would like you to meet… Loaf!” Under efterfesten tog jag hans autograf till min mamma. Det var en kul kväll.

Allting var dock inte guld och gröna skogar. Du har sagt att Meat Loaf var som en elefant i en porslinsaffär och att han var ganska komplicerad som människa.

– På den tiden hade jag inte koll på om någon tog droger eller hur det fungerade. Jag var väldigt blåögd när det kom till sådant, men senare förstod jag att en del av hans uppförande måste ha berott på kokainet. Jag märkte att han var väldigt av eller på och när han var arg var det inte kul. Min bror var nära att börja slåss med honom under ett soundcheck. Det var något med monitorerna. Min bror sa något till Meat Loaf, som högg tillbaka och plötsligt var det som att de skulle döda varandra. Det gjorde mig så illa till mods att jag bara ställde ifrån mig gitarren och gick därifrån. De pucklade aldrig på varandra, men min bror hade inte dragit sig för att använda sin BC Rich Mockingbird som vapen. Allting bottnade i att pressen på både bandet och Meat Loaf ökade när det gällde att upprätthålla framgångarna. När berömmelse bankar på ens dörr kan det ibland bli ganska galet och folk kan börja att uppföra sig på extrema sätt. Efter turnén tog vi en paus. Det var en stormig tid. Meat Loaf fick problem med rösten så Jim Steinman gjorde nästa skiva utan honom, vilket jag tyckte var märkligt. Meat Loaf gick igenom mycket problem och det tog ett tag innan han landade på fötter igen. För egen del hade jag tur som kunde fortsätta att hålla mig sysselsatt. Jag gick med i Michael Boltons nystartade band Blackjack och behövde inte vänta på att Meat Loaf skulle ringa om en eventuell ny turné.

CARL LINNAEUS

FOTO **CALLE BALLONKA / PREMIUM ROCKSHOT**

Meat Loaf och Pamela Moore – för Queensrÿche-fans numera känd som Sister Mary – på Scandinavium i Göteborg den 5 april 1982.

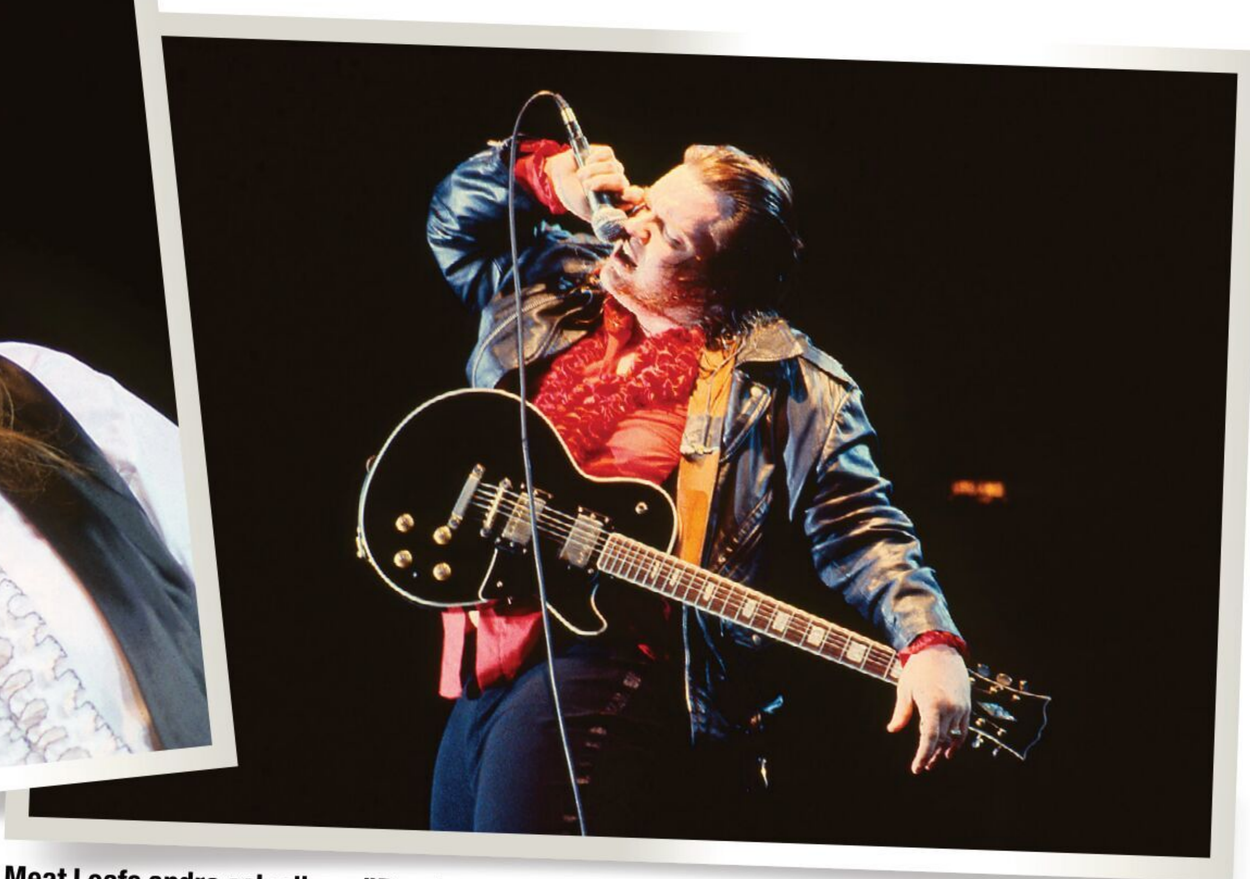

FOTO **GÖRAN LINDSJÖÖ / PREMIUM ROCKSHOT**

Meat Loafs andra soloalbum ”Dead ringer” utkom 1981 och blev ännu en succé, om än inte i paritet med ”Bat out of hell”. Singeln och Cher-duetten ”Dead ringer for love” förblir dock en av hans största hits.

Budgie bestod 1979-88, 1995-96 och 1999-2002 av, nerifrån och upp, sångaren och basisten Burke Shelley (som bildade bandet 1967), trummisen Steve Williams och gitarristen John Thomas. John tvingades 2002 lämna bandet av hälsoskäl och avled 2016.

FOTO **JUSTIN THOMAS / ICONICPIX**

BURKE SHELLEY

1950-2022

Den 10 januari avled Burke Shelley: grundare, sångare, basist och huvudman i kultbandet **Budgie**. Bandkollegan Steve Williams minns sin vän och idol.

Budgie gjorde intryck med sin musik men även för ett antal bisarra låttitlar av Burke Shelleys penna. ”Crash course in brain surgery”, ”Nude disintegrating parachutist woman” och ”You’re the biggest thing since powdered milk” är välkända exempel. Vad tycker du själv om dessa titlar?

– Jag gillar dem allihop och tycker att de ger en rättvisande bild av bandet och speciellt Burkes väldigt speciella humor, säger Steve Williams som blev trummis i Budgie 1974. Burke gillade aldrig sådan där Judas Priest-, Black Sabbath- och Iron Maiden-artad lyrik. Vi säger så här: om Djävulen var inblandad så avskydde Burke det. Och han ville inte skriva texter som fick folk att reagera med ”det där är ju ytligt, det betyder ingenting”. Han ville att texterna antingen skulle säga något, som kalla krigs-referenserna på albumet ”Deliver us from evil” (1982), eller vara roliga och gå att skratta åt. Han var en suverän talang på det området.

En av de knäppaste titlarna, ”Hot as a docker’s armpit”, snodde han dock från en tidningsintervju med Steve Marriott i Humble Pie…

– Haha! Ja, det var före min tid så det kan jag inte yttra mig om.

Burke var bestämt en övertygad kristen?

– Ja, det var han redan när jag först lärde känna honom. När vi 1999 återförenade bandet efter 13 år för att spela på SRF var det dock väldigt tydligt att han hade gett sig religionen hän på allvar. Burkes tro förblev stark ända till slutet och jag tror att den hjälpte honom genom hans sista sjukdom. Han visste var han skulle hamna, så han kände ingen rädsla. Jag avundades honom, för jag är själv ingen religiös man.

Sjukdomen du nämnde var ett artärbråck på aortan, en mycket allvarlig hjärtåkomma.

– Ja. I november 2010 gjorde vi ett uppvärmningsgig i Nederländerna inför en turné i Polen. Vi hade Craig Goldy (ex-Dio) på gitarr. Då kände sig Burke lite krasslig. Två dagar senare, på hotellet dagen före turnéstarten, blev Burke häftigt dålig och måste till sjukhuset. Turnén blev inställd och det var sista gången som vi åkte ut med Budgie. Burke blev aldrig i form för att turnera igen, även om han fortsatte att göra lokala gig i Cardiff med goda vänner. Så vi tvingades att acceptera att slutet för Budgie hade kommit. Utan Burke, inget band.

När pratade du med Burke för sista gången?

– Några månader innan han gick bort. Jag hade hört att han var väldigt dålig och inte tänkte undergå någon mera behandling, så jag ringde honom och pratade i ungefär en timme. Burke var väldigt filosofisk. Han visste att han var allvarligt sjuk men ville ändå inte ha någon mer behandling. Vilket jag kunde förstå, för han hade redan fått utstå så mycket sedan han fick sin diagnos.

Var det inte så att han skulle ha behövt opereras igen och att han hellre riskerade döden än rörelseförmågan?

– Jo, det var något som Burke fruktade: att hamna i rullstol. Han hade fått uppleva det efter den där första operationen och ville inte genomlida det igen. Jag tror att han bara ville leva den tid som han hade kvar utan ytterligare inskränkningar.

Hur upplevde du det att spela med Burke i Budgie?

– Burke var givetvis bossen. Det var han som bildade bandet, skrev de flesta låtarna och alla texterna och fattade de flesta besluten. Men under de över 40 år som jag jobbade med honom var han alltid öppen för andras förslag. Alla våra inspelningar och konserter gjordes som ett lag. Jag tyckte om att vara med i ett band med Burke.

Intressant nog instämde Burke i den allmänna åsikten att Budgie var lika tunga som Black Sabbath eller Uriah Heep, men ville ändå inte gå med på att ni hörde till riktigt samma scen som dem.

– Jag tror att Burke aldrig var någon renodlad rockmusiker. Han hade väldigt breda influenser, från Beatles i synnerhet, och var väldigt melodisk i sitt låtskrivande. De tre första Budgie-plattorna är tunga som satan och jag tror att både Burke och Tony Bourge (Budgies gitarrist 1968-78) upplevde sig som lite begränsade till en viss stil, som de förvisso älskade där och då. Burke i synnerhet ville testa något annat och han har själv sagt att det öppnade nya dörrar för honom när jag kom med i bandet. Olikt Budgies tidigare trummisar var jag ingen ren rocktrummis utan hade gjort lite av varje, exempelvis latinamerikansk musik. Efter ”Bandolier” (1975), Budgies femte platta och den första med mig på trummor, blev låtskrivandet mycket mer experimentellt och melodiskt. Burke gillade uppenbarligen det, eftersom vi höll ihop så länge.

Vilket var ditt mest minnesvärda samtal med Burke?

– Det ägde rum inför inspelningen av ”Bandolier”. Jag var den nye killen i bandet, rena gröngölingen och fullständigt bortkommen i studion. En kväll satte sig Burke med mig på tu man hand, vi drack konjak och pratade ända till tretiden på morgonen. På den enda kvällen delgav han mig alla sina erfarenheter – där och då lärde han mig i princip att bli en professionell musiker. Det har följt med mig under resten av mitt liv.

Han var väl också väldigt beläst?

– Mycket intelligent och mycket beläst, ja. Många av hans texter var baserade på sådant som han nyligen hade läst. Det finns en låt på ”Deliver us from evil” som heter ”Flowers in the attic” och är baserad på Virginia Andrews bok med samma namn (”Vindsträdgården” på svenska). Det vet jag eftersom han och jag delade hotellrum på turné och han läste hela den jäkla boken högt för mig – ett kapitel varje kväll innan jag somnade. En annan låt på samma skiva är ”Finger on the button”, som jag fortfarande tror handlar om mig. Burke sa det aldrig rent ut, men jag får känslan av att texten är baserad på att jag hade ganska lätt för att fatta humör och göra mig själv och andra upprörda, hehe…

Vad kommer du först och främst att minnas av Burke?

– Det enda som jag beklagar är att Burke som musiker och låtskrivare aldrig fick det erkännande som han förtjänade. Han kunde ha berört så många människor, men han fick inte den kommersiella framgång som han borde ha fått. Han var absolut, och med rätta, respekterad av andra musiker, men jag skulle ha önskat att han fått göra massivt intryck på allmänheten. Hans musik förtjänar så mycket bättre.

”Burkes image var hans egen och många älskade den. Han var en unik karaktär och en suverän underhållare”

Var Burke själv bitter över att Budgie aldrig nådde över kultstatus?

– Burke var mycket mer filosofisk än jag och jag tror att han accepterade det. Men jag vet att det gjorde honom besviken. Det tror jag gäller för varje musiker som har turnerat så hårt och lagt ner så mycket tid på att jobba mot ett mål, som den sedan inte når. Någon skrev om oss att vi var ett band som gjorde ett starkt lopp men stupade på sista hindret. Det tror jag är Budgie i ett nötskal.

Budgies inflytande på hårdrocksscenen blev åtminstone betydande. Budgie-låtar har tolkats av bland andra Metallica, Iron Maiden, Van Halen och Soundgarden.

– Absolut. Vi blev inget miljonsäljande band som Metallica, Black Sabbath eller AC/DC, men vi var väldigt medvetna om att vi gjorde intryck på andra musiker och det har framkommit tydligt nog den sista tiden. Antalet hyllningar har varit fantastiskt. Jag blev riktigt överraskad och djupt rörd.

Det har hävdats att det låg Budgie i fatet att ni så totalt saknade rockstjärneimage. Burkes glasögon kom ofta på tal i det sammanhanget. Var det någonsin något management eller skivbolag som föreslog honom att göra sig av med dem?

– Nej, hahaha! Burke sa faktiskt något till mig någon gång om att börja med kontaktlinser. Men hans image var hans egen och många älskade den, däribland jag. Burke var en unik karaktär och en suverän underhållare på scen. Jag tror inte att någon skulle ha fått för sig att säga till honom: ”Skippa glasögonen, Burke.” Och den som gjorde det skulle ha fått sitt livs utskällning, haha!

ERIK THOMPSON

18+

WHAT IS AVAXHOME?

AVAXHOME-

the biggest Internet portal, providing you various content: brand new books, trending movies, fresh magazines, hot games, recent software, latest music releases.

Unlimited satisfaction one low price
Cheap constant access to piping hot media
Protect your downloadings from Big brother
Safer, than torrent-trackers

18 years of seamless operation and our users' satisfaction

All languages
Brand new content
One site

AVXLIVE.ICU

AvaxHome - Your End Place

We have everything for all of your needs. Just open https://avxlive.icu

Nyheter

Alice Cooper arbetar på två nya studioalbum, varav ett är helt färdigskrivet och snart ska börja spelas in. Sångaren meddelar att de kommande verken är olika till stilen, men båda riktiga hårdrocksalbum.

Queensrÿche har börjat spela in sitt sextonde studioalbum. Producent är Chris ”Zeuss” Harris och trummis är, för den som undrat, Casey Grillo.

Bulletboys originalsättning, återförenad 2019, har återigen splittrats då tre av fyra medlemmar avvikit. Sångaren Marq Torien har dock redan värvat ersättare.

Testament har, under vänskapliga former, gått skilda vägar med trummisen Gene Hoglan.

Black Sabbaths sedan länge utgångna verk med Tony Martin på sång ska återutges i form av en samlingsbox, troligtvis under 2022, meddelar sångaren.

Annihilators ledare och gitarrist Jeff Waters överlåter en del av sångsysslan i bandet på Stu Block (ex-Iced Earth), oklart i vilken utsträckning eller för hur länge.

Last In Line har återupptagit inspelningen av sitt tredje studioalbum.

Arch Enemys album ”Deceivers” släpps den 29 juli.

Asia firar 40-årsjubileum med en turné som ska inledas under sommaren. Bandet utgörs i nuläget av originalmedlemmarna Geoff Downes (keyboard) och Carl Palmer (trummor) samt Billy Sherwood (bas, sång) och nykomlingen Marc Bonilla (gitarr, sång).

Autograph har kontrakterats av Frontiers och har inlett arbetet på sjunde studioalbumet. Bandets nuvarande inkarnation är centrerad kring originalbasisten Randy Rand och inkluderar bland andra gitarristen Jimi Bell (House Of Lords).

Soilwork har befordrat livebasisten Rasmus Ehrnborn till officiell medlem.

Deicide har ersatt gitarristen Chris Cannella med Taylor Nordberg. Skilsmässan från den förre sägs, faktiskt, ha varit vänskaplig.

Den officiella **Ronnie James Dio**-dokumentären ”Dio: dreamers never die” har världspremiär på SXSW Film Festival. De som köper festivalpass för 459 dollar kan streama filmen om sångens liv klockan 16.00 svensk tid den 18 mars.

Fredrik Johansson, gitarrist i Dark Tranquillity 1993-1999, avled i cancer den 25 januari. Han blev 47 år.

Kit Woolven, veteranproducent med bland andra Thin Lizzy, Magnum, Cradle Of Filth och UFO på meritlistan, avled den 26 januari, 71 år gammal.

Will Corcoran, trummis i det amerikanska death/thrash-bandet Reverant 1989-1995, avled den 12 januari. Han blev 54 år gammal.

Jon ”Jonny Z” Zazula, en av två grundare av skivbolaget Megaforce som inte minst förknippas med thrashlegendarer som Metallica, Anthrax, Testament, SOD och Overkill, avled den 1 februari. Han blev 69 år. Dödsorsaken var komplikationer från flera svåra sjukdomar, däribland den sällsynta neurologiska åkomman COPD. Jons hustru och Megaforces medgrundare Marsha Zazula avled i januari 2021.

Reckless Love består av Pepe Reckless, Olli Herman, Jalle Verne och Hessu Maxx.

Det har nu gått lite mer än ett år sedan Alexi Laiho gick bort. Vad minns du av din vän?

– Jag har bara bra minnen av honom, säger sångaren Olli Herman. Han var som en storebror för mig. Det var bara fyra år mellan oss. Jag minns att jag pratade med honom bara ett dygn innan han gick bort, så hans bortgång var helt oväntad. Jag uppsökte aldrig någon läkare, men tror att jag var deprimerad de första sex månaderna efter hans död. Det var en tuff tid nu när jag ser tillbaka på det. Vi hade samma musikinfluenser och klickade verkligen med varandra på många olika sätt, trots att våra band skilde sig åt i stil. Vi var väldigt lika, jag och Alexi. Jag lärde känna honom genom Jyrki 69 (69 Eyes) 2013 när de började att leka med idén om att sätta ihop The Local Band, där jag blev sångare. En idé jag tror att de då hade haft i tio år. Vi möttes på det första soundchecket och hade inte ens repat dessförinnan. Vi fann varandra direkt.

Med tanke på hans leverne, var du någonsin orolig för honom?

– Nej, faktiskt inte. Han var alltid väldigt glad. Visst pratade han om sina hälsoproblem, men han var alltid väldigt skärpt och det var alltid han som hörde när något lät fel på scen. Han hade koll på allt, men å andra sidan var han också väldigt privat av sig och det kunde gå veckor utan att vi hade någon kontakt med varandra och även jag är ganska privat av mig. Det var väl hans sätt att ta sig igenom problemen.

”Jag pratade med Alexi Laiho bara ett dygn innan han gick bort”

Olli Herman, Reckless Love

Vad kan du berätta om Reckless Loves nya album ”Turborider”?

– Det är vår femte fullängdare och egentligen skulle vi ha gjort den för två år sedan. Vi turnerade i ett och ett halvt år efter ”InVader” (2016) och bestämde oss sedan för att ta en paus efter att ha kört på hela tiden i åtta år. Alla andra i bandet har familj och de var verkligen sugna på att få träffa sina barn under en längre tid. Vi bestämde oss för att pausa fram till 2020 då det var tio år sedan vår självbetitlade debutplatta kom ut. Tanken var sedan att genomföra en stor världsturné. Vi hann med tre gig i Australien och sedan ställdes allt in.

Det är mycket synthwave och väldigt slipat.

– Ja, det här är Reckless Loves ”Hysteria”, ”5150” eller ”Turbo”. Tiden då hårdrocken präglades av syntar och det var också då jag började lyssna på musik. Den första skivan jag minns att jag lyssnade på var David Lee Roths ”Skyscraper” (1988) och speciellt låten ”Just like paradise”. Jag har ett starkt minne av hur jag satt i baksätet på min pappas bruna Volvo, åt glass och lyssnade på den låten. Jag var egentligen för ung för den där tiden och nu var det dags att återskapa den. Det blev själva utgångspunkten för skivan. Det är en av få positiva saker med de senaste två åren, att jag kunde sitta hemma och bara dyka ner i min skivsamling. Det är svårt att slå de där första musikaliska upplevelserna. De var ens första kärlek och man dras till dem när man är hemma. Det kändes rätt att göra något annorlunda nu när vi har varit borta så länge. Det är lite av en comeback och sedan hittade vi helt rätt med producenten Jonas Parkkonen. Hela genren synthwave har influerats av musiken som jag lyssnade på som ung, så det kändes naturligt.

Ni har även med en cover på Ozzy Osbournes ”Bark at the moon”. Ni hade ingen tanke på att göra ”Just like paradise”?

– Jag gjorde den låten på tv i Finland 2010 och även om jag är ett stort fan av David Lee Roth tycker jag att ”Bark at the moon” är en bättre låt. Jag älskar verkligen den och vi har tidigare inte gjort någon riktig cover med bandet, förutom några akustiska tolkningar.

Du är en blond, snygg och vältränad kille, lite som en ung Vince Neil. Hur mycket dekadens har du upplevt?

– Det roliga är att jag nyligen satt och gick igenom en massa bilder på Instagram och någon hade taggat mig i en bild på Vince, men det var en liten bild och jag trodde först det var jag, haha. Men visst har det varit en hel del dekadens. Samtidigt är bilderna bara en illusion. Jag ser inte ut så där hela tiden.

NICLAS MÜLLER-HANSEN

Melodisk synthwaverock från Finland

BLYTUNGA BASAR.

Aldrig provat EZbass? Kicka igång din tio dagar långa testperiod bums – det är gratis! Om du redan är en användare, kolla in våra blytunga expansioner. Vi syns och hörs på www.toontrack.com.

WWW.TOONTRACK.COM

TOONTRACK

Tommy Denander

Det är inte ofta det händer men ibland står du faktiskt på scen. Vilka musiker tittade du på som ung för att förstå hur man ska agera inför en publik?

– Mina första idoler och anledningen till att jag ens började med musik är Kiss. Året var 1975, jag var sju år gammal och såg den coolaste affischen som jag någonsin hade sett. Jag stod och blängde på den i tio minuter och det spelade ingen som helst roll vilken typ av musik dessa ”utomjordingar” sysslade med. Vad än de spelade ville jag göra samma sak för resten av mitt liv. Att jag sedan ganska snabbt insåg att jag var mer intresserad av att sitta i en studio och spela in musik än att stå på en scen och spela musiken är en annan femma. Medan polarna snackade om folkparksgig och hur man skulle klä upp sig för sådana gig satt jag med näsan i teknikkataloger och suktade efter nya gitarrsaker i stället. Det är först under de senaste 10-15 åren som jag själv har rest jorden runt och lirat på scener över hela världen.

Ditt band Legends Of Rock har under årens lopp frontats av bland andra Bobby Kimball, Jimi Jamison, Joe Lynn Turner, Tony Martin, Graham Bonnet, Fergie Frederiksen, Steve Augeri och Eric Martin. Med så många kända namn, vad är det konstigaste som du har sett på en turnébuss?

– Den gemensamma nämnaren för alla dessa herrar är att de har kommit upp i respektabla åldrar och väldigt sällan hittar på några nya hyss. Däremot har de berättat om allt som de har varit med om. Men det är en helt annan historia. Jag var polare med Talisman och hängde med dem till ett gig i någon anrik folkpark i Dalarna i början av 90-talet. Efter giget fick basisten Marcel Jacob och trummisen Jakob Samuel, som senare blev sångare i Poodles, för sig att slå sönder toaletten i logen. Sagt och gjort, till deras stora nöje. För stunden, ska tilläggas. Det var folk som såg dem göra det och de åkte på böter på 30 papp för sitt lilla tilltag. Det var inte i närheten av lika kul eller rock’n’roll.

Vilken är den bästa konsert som du har sett?

– Det står mellan två olika gig. Antingen är det Prince när han rev av 21 spelningar på The Forum i Los Angeles 2011 eller så är det när Peter Gabriel spelade på Globen 2014 och körde hela ”So”-plattan med alla de gamla medlemmarna. Det är en platta som jag skulle ta med mig till en öde ö och att få höra den rakt upp och ned… Den får det bli. Trots att jag har sett i princip vartenda stort hårdrocksband från 70-talet och framåt blir det Peter Gabriel på Globen – en oförglömlig kväll.

Finns det något under ditt liv som du önskar att du aldrig hade sett?

– Det finns bara en enda konsert att säga här. En gång i tiden brukade skivbolag dela ut fribiljetter till sina lokala artister om ett av deras band var i staden. Jag hade fått plåtar men hade ingen att gå med, så jag gick ensam och såg Black Sabbath på Johanneshov 1983. Jag stod ut halva konserten, sedan gick jag hem. Det var så fruktansvärt dåligt. Än i dag förstår jag inte varför. Jag gillar Deep Purple och jag gillar Black Sabbath. Då borde jag även gilla ett Ian Gillan-frontat Black Sabbath, men icke.

Du har arbetat med namn som Alice Cooper, Paul Stanley, Hollywood Vampires och producenter som Robert ”Mutt” Lange (Def Leppard) och Desmond Child (Bon Jovi) för att bara nämna några. Vad är det märkligaste som du har sett gällande vanor under arbetets gång?

– Det är väl ingen konstig vana direkt i sig, men Alice Cooper går upp ruskigt tidigt om dagarna för att spela en runda golf innan han beger sig till studion. Det är snarare bara sunt. Sedan har vi min gode vän Mutt, han är kanske mer märklig. Det finns ingen logik i hur han tidigare har arbetat. Då har det kunnat vara 40 timmar i sträck, sedan sova tre timmar innan han ger sig på ett 24-timmarspass. Nu ser det bättre ut, men det är väl också för att han har börjat trappa ned lite. Hans son sa en gång en rolig sak: ”Om pappa skulle berätta för mig att jag var en utomjording skulle jag bara svara att jag redan vet det.” Om ens egen son tycker så sammanfattar det ens arbetsmetoder ganska bra.

Vilket är det mest imponerande namnet som du ser i din telefonbok?

– Om man går tillbaka till svaret på den första frågan… Just nu arbetar jag, Peppy Castro (Balance) och Ace Frehley på materialet till Aces nya soloskiva! Med tanke på allt vad Kiss har betytt för mig måste svaret bli Ace. Jag har redan jobbat med Paul Stanley på hans soloalbum ”Live to win” och vill det sig väl kommer jag kanske att få till någonting med Gene Simmons längre fram. Tänk om den lille sjuåringen hade vetat det.

JANNE MATTSSON

FOTO **ALEX RUFFINI**

Gitarristen och låtskrivaren Tommy Denander fyller 54 år i mars och är aktuell med Radioactives nya album ”X.X.X.”. Bland sångarna på albumet finns Robin McAuley, Robbie LaBlanc och Clif Magness.

”Jag såg Black Sabbath på Johanneshov 1983. Jag stod ut halva konserten, sedan gick jag hem”

TADC PRESENTERAR

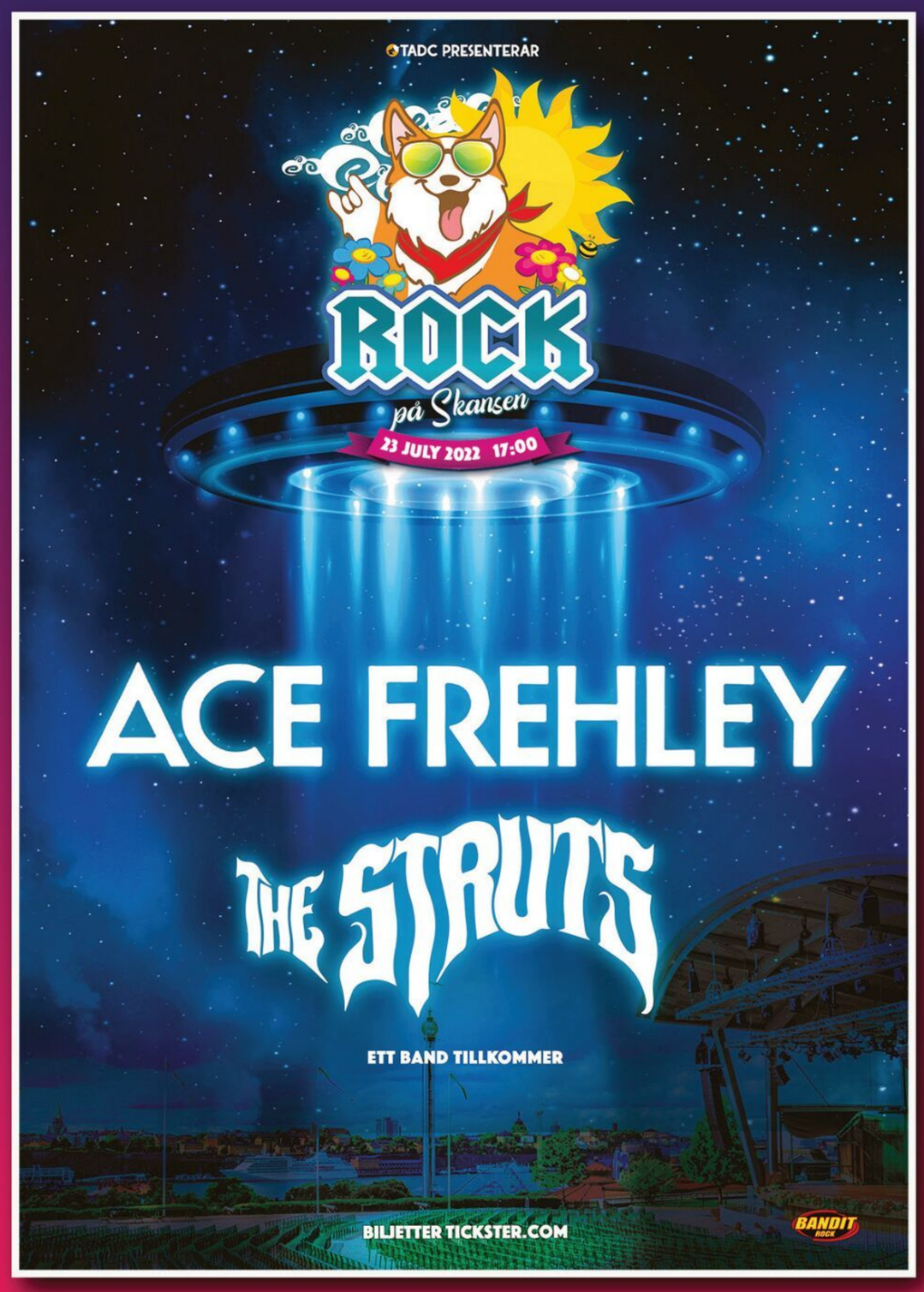

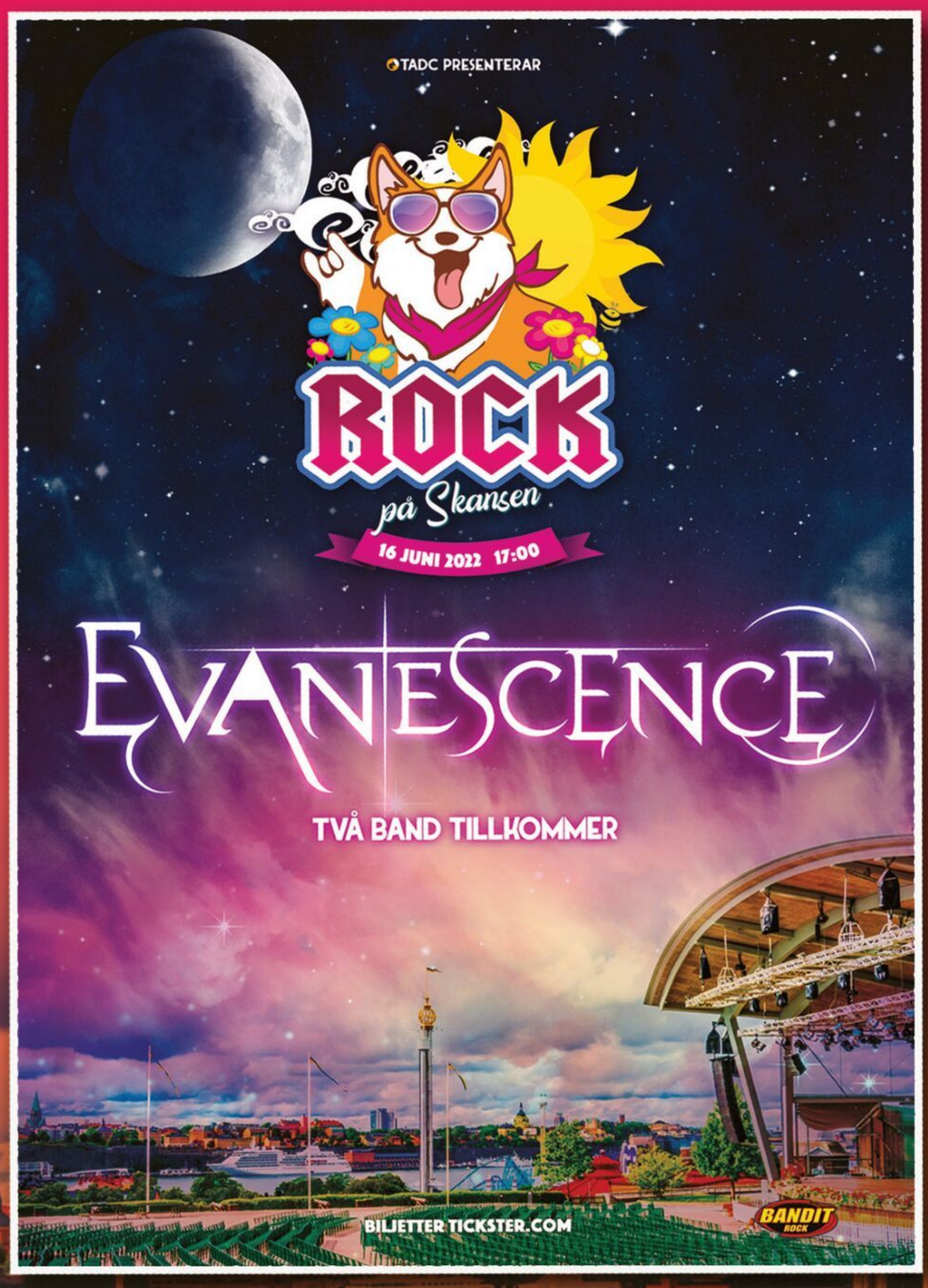

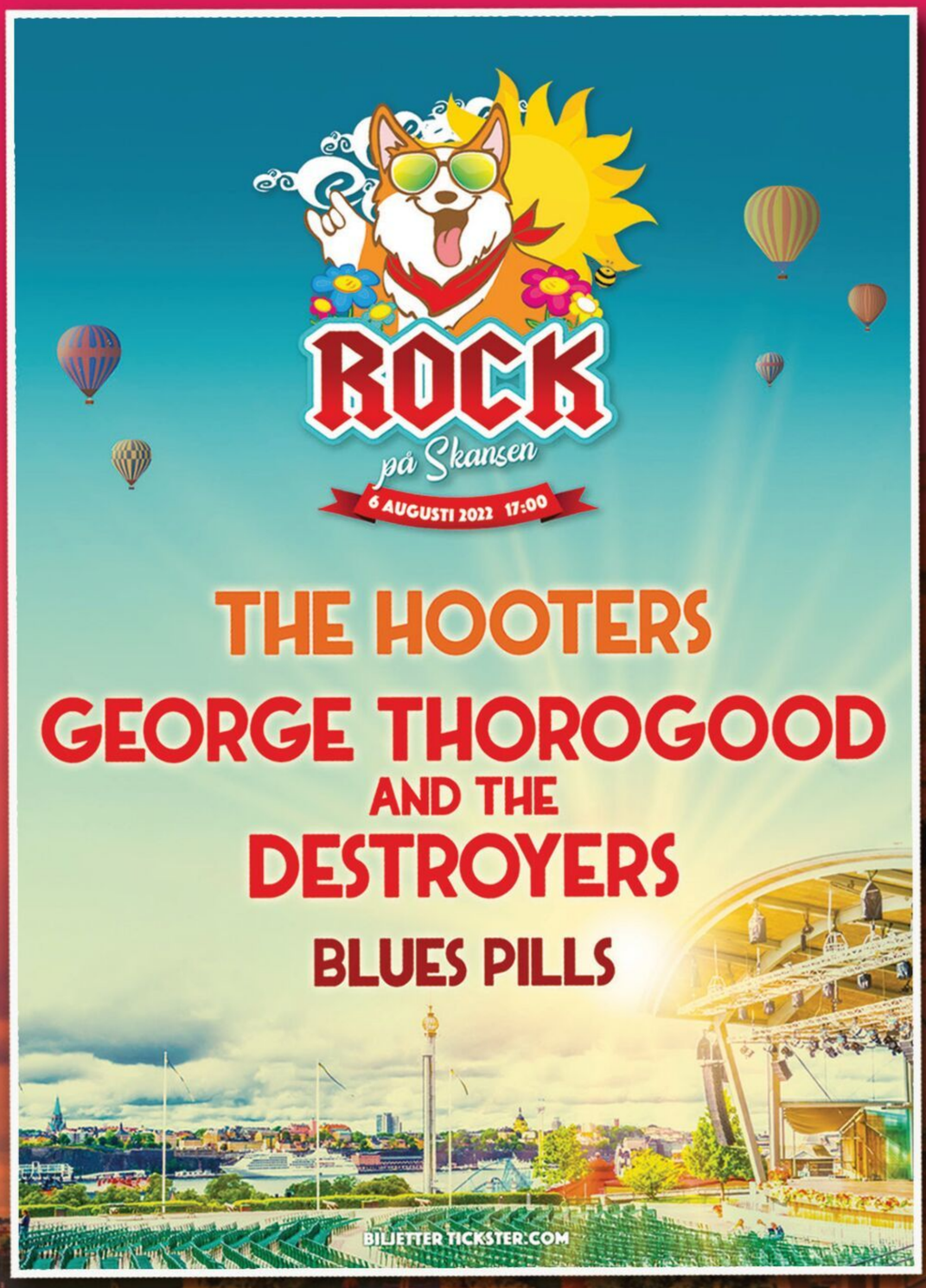

TADC.SE

The Defaced

The Defaced var aktiva 1999-2008 och släppte tre album. Nu släpps comebackalbumet ”Charlatans”.

– När vi höll på och gjorde den senaste och kanske sista plattan med Kayser hade jag idéer kvar som passade i The Defaced-land, säger gitarristen Mattias Svensson. Min låga var tänd och jag ringde och pratade med sångaren Jens Broman. Gitarristen Klas Ideberg var med direkt och det kom alltså en vilja utifrån att det fanns musik som behövde göras.

– Man hade lite tid över också, säger Jens. Jag var föräldraledig när du ringde. I alla band man har spelat är gruppdynamiken det svåraste. Alla är i olika livsskeden och man måste samordna allt. När man väl är på samma våglängd kan man skapa något. Vi har kommunicerat nästan varje vecka. Jag och Mattias har haft många whiskeykonferenser via Teams och diskuterat i detalj. Jag har aldrig gett mig själv den tiden i något annat kreativt sammanhang.

Jens, varför har du inte gjort musik sedan du slutade i Darkane 2011?

– Jag har bildat familj och sådant. Vi var ute och spelade i USA med Darkane och då fick man leva sin rockdröm men fan, man kan ju inte tjäna några pengar på det. Jag var inte redo att lägga alla ägg i en korg, men jag respekterar verkligen människor som gör det. Nu driver jag och Mattias det här för att vi tycker att det är kul och har hittat ett samarbete som funkar. Det är jävligt vuxet, inte som när man var i 20-årsåldern och ville sparka folk som inte kunde spela tillräckligt snabbt.

Förra albumet ”Anomaly” släpptes 2008. Har ni upptäckt ett nytt The Defaced nu?

– Både ja och nej, säger Mattias. Det finns mycket kring stämningar som är detsamma, som jag alltid har haft med mig. Den stora mognaden ligger snarare i att inte snegla hit eller dit. Det finns ett annat djup i både musik och texter, som gör att det kanske upplevs som hårdare men det är större fokus på melodier och sång. Sist var det kanske mer tidstypiskt med skrikiga verser och melodiösa refränger. ”Anomaly” är lite plastigare i sin ljudbild.

– Jag trodde nog att vi skulle skriva en skiva som var snabbare, säger Jens. Min absolut största hjälte är Maynard James Keenan (Tool) och jag har försökt att skapa melodier som är lite ”artsy fartsy”, inte ta den enklaste vägen ut. Jag är lite progifierad. Mattias jobbar mycket efter devisen att det ska vara enkla riff och då måste man uttrycka rätt mycket i sångmelodierna. Sedan har vi haft sex timmar långa samtal där vi diskuterat vad som ska vara vers respektive refräng. Det är därför det tagit fyra år. Vi kunde inte ens enas om låtordningen, så vi vände oss till Björn Strid (Soilwork, Night Flight Orchestra) som fick komma med förslag. Det har varit underbart att inte ha en deadline. Det ska ta 14 år mellan plattor ibland. Jag siktar inte på att jämföra oss med Tool men gillar att man inte skyndar som band.

Ni måste ändå ha plockat upp rätt mycket influenser och insikter på 14 år.

– Absolut, säger Mattias. För min del är det nästan mitt musikarv som jag lyssnar mest på idag: Dio, Black Sabbath och Iron Maiden. Det har kommit upp till ytan. Jag är inte supertaggad på ny musik och tröttnar fort. En ”game changer” för mig var när Mastodon släppte ”Crack the Skye” 2009. De kunde ta ett helt musikarv av hårdrock och baka ihop det till en egen grej. Den känslan ville jag ha i The Defaced, fast filtrerat genom oss istället.

– Jag är helt annorlunda och lyssnar väldigt mycket på ny musik, säger Jens. Inte så mycket hårdrock, senast lyssnade jag på Weeknds ”Dawn FM” som är en fantastisk platta. Sådana grejer kan göra mig sjukt inspirerad. Jag går igång på kommersiell och extremt välproducerad musik men hade också en polsk period när jag lyssnade på Vader, Decapitated och Behemoth.

Sedan 2012 finns det ett death metal-band från Schweiz som heter Defaced. Kommer det att leda till problem?

– Vi är lite skyddade av den bestämda formen, det har ingen annan, säger Mattias. Redan i början av 00-talet fanns det något mexikanskt Defaced men vi kan alltid hänvisa till att vår första platta kom 2001 så kan schweizarna försöka överbevisa det i så fall.

JESPER ROBILD

Återförenad melodisk thrash metal från Helsingborg

”Jag siktar inte på att jämföra oss med Tool men gillar att man inte skyndar som band”

FOTO CARLOS DEL OLMO HOLMBERG

The Defaced består av trummisen Robert ”Bob Ruben” Hansson, gitarristen Mattias Svensson, sångaren Jens Broman och gitarristen Klas Ideberg.

Oh Hiroshima

Hur hade du reagerat om någon hade berättat för dig 2012 att ni skulle hamna på ett metalbolag?

– Hade du bara sagt att vi skulle ligga på ett större bolag hade det känts osannolikt, säger gitarristen och sångaren Jakob Hemström. Vi är kanske lite av en udda fågel på Napalm men de signade ju God Is An Astronaut något år innan oss. Det känns som att de har varit på väg att bryta sig in i lite nya genrer. Jag förstår verkligen var din fråga kommer ifrån, varken jag eller trummisen Oskar Nilsson är metalheads direkt. Jag lyssnade på en del hardcoreband när jag var yngre, gärna med postrockliknande inslag. Det var lite så jag kom in på den här genren från början. Det finns väl några band jag gillar, Cult Of Luna exempelvis.

Nu är ni en syskonduo. Vad har det för för- och nackdelar?

– I vårt fall bara fördelar. Vi har alltid spelat musik i olika projekt, känner varandra väl musikaliskt och har koll på varandras styrkor och svagheter. Det är klart att det kan hetta till på ett annat sätt. Vi är båda ganska konflikträdda men gentemot varandra kan vi vara ganska raka och ärliga. Det tog sig kanske inte så mycket uttryck i bandet men när vi var fyra medlemmar och därmed fyra viljor fick man backa mer.

Nu släpps ert fjärde album ”Myriad”. Känns det naturligt att ni har dragits mot ett hårdare sound?

– Vi har alltid haft lite tyngre delar i vår musik och det var verkligen inget aktivt, medvetet steg. Vi tänkte mycket på hur vi ville göra ”Myriad” annorlunda men inte just att det skulle vara tyngre. Sedan tog de elementen lite större plats i slutändan ändå. Jag uppskattar absolut en del tyngre musik men det var inget jag specifikt lyssnade på när vi skrev skivan. Radiohead är mina favoriter. Jag uppskattar band som gör sin egen grej. Tanken var att vi skulle försöka ta några kliv bort från postrocken och de mest uppenbara klyschorna.

En ny grej är det rikliga inkluderandet av blåsinstrument.

– Min svärfar är trumpetare i Svenska kammarorkestern. Han spelade på en låt på förra skivan och på ett par låtar på nya albumet och vår kompis Arvid Ageborg från Tall Tales spelar trombon. Dels blev det väldigt snyggt, dels var det kul att ur ett kompositionsperspektiv skriva för lite andra instrument med tanke på att det annars är jag och brorsan som har suttit och skrivit skivan.

JESPER ROBILD

Småhård postrock från Kristinehamn

Rust N’ Rage

FOTO **HANNU IKONEN**

Rust N’ Rage är ett tämligen okänt band i Sverige. Berätta er historia!

– Vi bildades för ungefär tio år sedan, säger sångaren Vince. Vi kommer från den lilla finska staden Björneborg, som är ett bra ställe för sådana som gillar vår sorts musik. Så det var lätt att finna likasinnade musiker. Bandet genomgick rätt många medlemsbyten alldeles i början, men vi har varit samma fyra medlemmar de tio senaste åren.

Hur ser er musikaliska bakgrund ut och vilka är era främsta influenser?

– Jag kommer från en musikalisk familj och har spelat instrument sedan jag var elva år gammal. Trummisen Jezzie spelade tidigare i punkband. Våra influenser är väl de stora 80-talsnamnen. Guns N’ Roses, Mötley Crüe, Dokken… I början var vi väldigt glammiga, men med tiden har vi lutat alltmer åt metalhållet. Vi lyssnar väldigt mycket på suveräna svenska band som Heat, Crazy Lixx, Hardcore Superstar och Ghost. Som sångare influeras jag av Ronnie James Dio, Rob Halford och Freddie Mercury.

Jag såg en bild där någon av er har på sig en Arch Enemy-tröja.

– Det måste ha varit basisten Eddy. Han är inne på sådant och i slutändan är bra musik alltid bra musik, oavsett genre.

”One for the road” är ert tredje album och det första med producenten Jimmy Westerlund (One Desire). Vad har Jimmy tillfört bandet?

– Jag ser våra två tidigare skivor som demotejper inför ”One for the road”. Vi var fyra rock’n’roll-fixerade ungdomar som behövde få energin ur blodomloppet. Jimmy har lärt oss så ofantligt mycket om oss själva som personer, musiker och låtskrivare. Första gången vi träffades hade han redan gjort förarbetet till några av våra låtar, exempelvis ”Heartbreaker” och ”Hang ’em high”. Vi blev helt överväldigade. Kunde vi verkligen låta så bra?! Jag vet att somliga artister känner sig kränkta när producenter petar i deras låtar, men för oss är det helt okej.

Vad hoppas ni att samarbetet med skivbolaget Frontiers ska innebära för bandet?

– Musikindustrin är tuff, så vi hoppas att fler ska få upp ögonen för oss. Förhoppningen är att Frontiers marknadsför skivan så att vi får fler gig, så att fler människor kan gå från våra konserter och tänka att ”vad fan var det jag just såg?!”. Jag rekommenderar alla att kolla upp oss live, för vi är ett jäkligt bra liveband.

DANIEL REICHBERG

Magni odigenderum sed mo vent

Dagoba

FOTO **MORGANE KHOUNI**

Varför har det gått nästan fem år sedan förra albumet ”Black nova”?

– På grund av pandemin, säger sångaren Shawter. Vi skulle egentligen ha varit ute på turné för den skivan fram till 2020, men så kom pandemin. Vi skrev sedan nya låtar och spelade in ”By night” och på den vägen är det. Den här ”pausen” gjorde att jag kunde lägga mer tid på att arrangera låtarna, vilket är den stora skillnaden mot tidigare inspelningar. Jag har en egen studio och här har vi även spelat in de senaste fyra skivorna.

Du är den ende som skriver låtar i bandet. Det låter lite diktatoriskt.

– Nja, egentligen inte. Jag skulle helst inte vilja skriva alls, utan bara sitta och fiska då jag är ganska lat som person. I början kunde exempelvis gitarristen Richard de Mello komma med idéer, men när vi sedan spelade kom vi oftast överens om att det kanske inte riktigt funkade. Jag är dock öppen för idéer från de andra. Vi brukar prata om vad vi tänker oss att skivan ska låta som och sedan skriver jag, men är det någon som inte gillar något stryker vi det utan tjafs.

Dagoba har nu funnits i 25 år. Vilka har varit höjdpunkterna?

– Vi lever drömmen och när man sedan kan tjäna sitt uppehälle på det är det fantastiskt. När vi fick ett skivkontrakt är en av de stora höjdpunkterna. Vi började att spela som unga, gjorde demos som vi själva sålde och när någon sedan sa att de skulle investera pengar i oss var det stort. Vi har mött våra hjältar. Jag har Phil Anselmos nummer i mobilen. Galet. Jag minns att vi var bokade på en festival i Tyskland och skulle få spela direkt efter Lamb Of God, vilket var stort för oss. Sedan ringde Metallicas manager. Jag trodde att det var ett skämt och la på. Han ringde igen och sa att de ville att vi skulle öppna för dem på ett gig i Spanien dagen efter. Vi åkte dit så festivalen var inte så glada. De förbjöd oss att spela där på tio år. Det här var turnén för ”St. Anger” (2003) så det var lite stormigt i Metallica-lägret. Hetfield ville inte prata med någon, men jag hängde en hel dag med honom och snackade om musik och allt möjligt.

Varför har du Anselmos nummer?

– Han var gift med en fransyska som bodde en halvtimme från Marseille där vi bor och ett av hans sidoprojekt låg på Season Of Mist, som har släppt två av våra skivor. Sedan har vi mötts här och där. Jag är ett stort fan av hans röst.

NICLAS MÜLLER-HANSEN

Magni odigenderum sed mo vent

Flames Of Fires kärna är sångaren Christian Liljegren och gitarristen Mats-Åke Andersson. På skiva tillkommer multiinstrumentalisten Jani Stefanovic, gitarristen Stephen Carlson och basisten Per Schelander.

FOTO MICHAEL GOOD

Flames Of Fire

Vad är Flames Of Fire?

– Namnet är ett bibliskt uttryck, säger gitarristen och låtskrivaren Mats-Åke Andersson. Det kommer från psalm 104 och betyder Guds kraft. Sångaren Christian Liljegren är en kraftfull person och vi vill att bandet ska utstråla kraft och positivitet. Det är ingen hemlighet att texterna handlar om en ny värld som vi vill ska bli verklighet. I stället för att sjunga om blod och lik kan man fokusera på positiva saker som kan ge människor hopp för framtiden. Om man slår på nyheterna hör man bara mörker. Våra sinnen är inte skapade för att orka med det.

Christian Liljegren, känd från bland andra Narnia och Divinefire, behöver ingen närmare presentation. Men vem är du?

– Jag är en 55-årig entusiast för hårdrock och för att skriva låtar. Jag har lirat i lite olika band som har varit okända. I huvudsak har jag suttit hemma och skrivit låtar för mig själv. Christian träffade jag första gången på en hamburgerrestaurang 1987. Han hade redan då en sådan absurd glöd och snackade samma språk som jag. Vi sa väl aldrig att vi skulle spela ihop men vi snuddade åtminstone vid tanken att göra något tillsammans. Sedan har det blivit så att jag har gjort lite grejer med Narnia. Christian brinner för metal på ett sätt som är helt unikt och det är en sådan snubbe som jag vill jobba med.

Vilka är de övriga medlemmarna i bandet?

– Det är ett gediget gäng. Basisten Per Schelander spelar även i House Of Shakira. Vi har en helt galen producent och musiker, Jani Stefanovic (Divinefire), på gitarr, keyboards och trummor. Han släpper massor av skivor, spelar nästan alla instrument och är en instrumentalist av nåde. Stephen Carlson är en fantastisk blues- och rockgitarrist med känsla. Stephen bor i Norge och Jani i Finland, så vi skickar låtar och jobbar över gränser. Sedan styr Jani, som även producerar, upp allt. Det är så tryggt att jobba med honom, för han gör allt så mycket bättre än man själv skulle förmå. Vi är alla väldigt olika som individer men delar samma vision.

Framför allt Iron Maiden, men även Dio, känns väldigt närvarande i låtarna på Flames Of Fires självbetitlade debutalbum.

– Det stämmer bra. Man kan väl säga att Iron Maiden är ett slags Status Quo. Lätta att tycka om för melodierna och harmonierna. Vi vill absolut inte bli copycats men om man gillar sådant som Rainbow, Europe och Iron Maiden är det kul att slänga in lite av sina influenser. Vi skriver sådant som vi vill höra själva.

Har du några andra starka influenser?

– Jag älskar Deep Purple, även om det kanske inte hörs så mycket. Och jag gillar melodiös heavy metal. Jag har lite svårt för nedstämda gitarrer, för då tappar man melodierna. Det ska vara tufft men vackert! Det får inte bli mesigt. Det är därför heavy metal är så roligt, för det finns utrymme för melodier i det tuffa. Jag gillar tempoväxlingar och arrangemang som fångar låten. Den långa, tunga låten ”Solution” är spännande. Det tar lång tid innan Christian börjar att sjunga och sedan sjunger han bättre än han någonsin har gjort. Det är en lite mystisk historia om Gud och Djävulen.

Jag har förstått att första singeln ”Gloria” har fått ett starkt mottagande.

– Vi blev förvånade. Även om det är småpotatis jämfört med till exempel Def Leppard hade vi bortemot 50 000 lyssningar. En radiokanal i USA har plockat upp låten och tycker att den är svinbra. Sådant är intressant. Hur hittade de den låten? Det negativa har vi inte hört. Eller, någon har tyckt att det är för mycket Iron Maiden. Ja, men det är vi ju glada för!

Det går inte att komma runt att texterna har ett tydligt kristet budskap. Är det viktigt att texterna har ett budskap?

– Om man ändå ska nå människor med något slags budskap är det väl bra om det är positivt. Den som inte har en tro på Bibeln kanske tycker att det är bullshit, men det är alltid upp till lyssnaren vad man tar in. Det värsta som finns är när någon tvingar sig på med ett budskap. Men tankar om den tid som vi lever i är inte oviktiga. Vi är ju människor och alla vill skapa ett bra liv och vara lyckliga.

ZENDT

Traditionell heavy metal

”Det är ingen hemlighet att texterna handlar om en ny värld som vi vill ska bli verklighet”

THE DEFACED

THE DEFACED - CHARLATANS

NEW ALBUM OUT MARCH 4

This is the bands first album since 2008. Vocals produced by Björn Strid (Soilwork, The Night Flight Orchestra)

12" BLACK VINYL
JEWEL CASE CD
DIGITAL

MOTHER OF MILLIONS

MOTHER OF MILLIONS – ORBIT

NEW EP OUT MAY 6

The greek prog metal quartet is finally back with new music.
A must for fans of Leprous & Anathema.

12" BLACK VINYL (LIMITED 300 COPIES)
DIGITAL

VICISOLUM productions

SOUND POLLUTION

check out the videos at: youtube.com/vicisolum
listen to the music at: vicisolumrecords.com

”JAG ÄR ÖFFER FÖR VÅR SAMTID”

AV **RICHARD LAGERGREN** FOTO **MIKAEL ERIKSSON**

Det går utför, konstaterar **Tobias Forge**. På sitt femte album ”Impera” begrundar **Ghost** en civilisations cykliska sönderfall. De musikaliska referenserna sträcker sig från Cardigans till Seance.

Ghosts femte album ”Impera” har producerats av Klas Åhlund som också producerade det tredje albumet ”Meliora” från 2015.

– När vi gjorde vårt senaste gig i Mexiko i mars 2020 var det tänkt att jag kort därpå skulle börja göra en skiva, på ett halvår ungefär, säger Tobias Forge. Jag hade hyrt ett rum med min tekniker för att skriva i två månader och sedan skulle vi in i studion. Plattan skulle ha kommit ut samma höst eller våren 2021. Men i takt med att tillståndet i världen började utkristallisera sig blev skrivarprocessen alltmer utdragen. Det fanns inte längre någon hård deadline och man kunde börja köra tre dagar i veckan istället för fem och så vidare. När 2020 blev 2021 hade det börjat bli alltmer oklart hur vi skulle spela in skivan. Ghosts amerikanska skivbolag är angeläget om amerikansk inblandning, eller som minst anglosaxisk. Jag hade lovat dem att vi skulle spela in med en amerikansk producent. Framåt våren började det bli tydligt att det inte skulle gå, på grund av inreseförbud. Den tilltänkte producenten kunde alltså inte komma hit. Då hade vi ändå bokat Atlantis-studion i Stockholm och allt annat var klart för att sättas igång. I samma veva hängde jag privat med Klas, som berättade att hans senaste projekt hade gått åt pipsvängen. ”Jaha, å fan, så du har alltså tid. Du har inte lust att göra nya skivan? Om två veckor.” Man kan säga att det inte alls blev som jag hade tänkt från början. Det blev jättebra men verkligen något annat, så pandemin hade en viss inverkan på hur ”Impera” kom till.

Ghost är ett av få europeiska rock- eller metalband av idag som har slagit i USA. Varför är det viktigt för skivbolaget att ni använder er av en amerikansk producent?

– De gillar inte alls att jag sitter och arbetar, som de säger, lokalt, med lokala förmågor, haha! De tycker att det är viktigt att musiken får en amerikansk touch. Många skandinaviska rockband har också passerat amerikanska bolags öron och fallit på målsnöret på grund av en sak som deras engelska uttal. Saker som vi inte tycker har någon betydelse här. Men de säger att ”ni sjunger på svengelska”. Abba var okej, för låtarna var så bra och de var så snygga och sjöng så jävla snyggt att det inte gjorde något.

Uppenbarligen passerade även Ghost. Men har du ändå fått jobba extra med detta när du har lagt sång på skivorna efter genombrottet?

– Jag pratar engelska ganska ofta och har försökt att träna bort min svenska accent. Men det är surt när vissa saker som jag har plockat upp när jag skrivit texter visar sig inte fungera. I sann gammal death metal-tradition kan jag ha suttit med lexikon och böcker och hittat coola ord. Man skriver in ett sådant ord i en text, i tron att det rimmar med ett annat ord. När vi till exempel gjorde ”Infestissumam” (2013) med den amerikanske producenten Nick Raskulinecz reagerade han direkt på sådant: ”Vad är det för ord du sjunger där? Jaha, nej det uttalas så här…” Och så rimmar det inte längre. Men lika mycket som jag försöker bemästra engelskan har jag all respekt för att det är mitt andraspråk. Och jag vill inte falla på målsnöret när det kommer till så enkla saker som att uttala saker rätt. Det vore onödigt. Ett annat exempel på hur pissigt jävla känsligt det är: refrängen i låten ”He is” från ”Meliora” innehåller ordet ”force”. Och mitt uttal av det ordet var det enda som vår amerikanska A&R-man bad oss att ändra på. Han menade nämligen att vad jag sjöng var ”fours”. I skrift nu, så som ni läser det här, kan ni inte höra nyansskillnaderna. Jag hade inte ens kommit på tanken, men för honom var det som banan och banan.

Apropå gångbarhet på andra sidan Atlanten: kan ”Impera” vara det första Ghost-album där Satan eller Lucifer inte nämns vid namn, eller hörde jag fel under förhandslyssningen?

– Det finns gott om referenser: ”Call me little sunshine” är exempelvis total Satan. Att de orden saknas betyder inte avsaknad av djävulsk närvaro. Men hade vi haft ordet Satan med på den här skivan tror jag att vi hade provocerat mindre än vad låtarna kommer att göra i USA nu. Fast den målgrupp som egentligen borde ta åt sig av saker som sägs i låtarna begriper nog inte att skivan finns. Och skulle

Tobias Forges Ghost-alter ego Papa Emeritus har sedan starten genomgått fem inkarnationer: I, II, III, Nihil och den nu aktuella IV. Mellan 2018 och 2020 använde Forge istället scenidentiteten Cardinal Copia.

A
T
U
S
IV

de läsa texterna hade de ändå inte fattat vad jag menar. Det skulle fullständigt gå över huvudet på den målgruppen.

Du har nämnt Timothy Parsons bok ”The rule of empires” som en inspirationskälla till ”Impera”. Bokens undertitel är ”Those who built them, those who endured them and why they always fall”.

– Inspirationsmässigt var det från början mycket en fråga om att döma boken efter dess omslag. Jag såg den i en bokhandel och förstod någonstans vad den borde handla om. Det var precis vad som också stod på dess baksida. Det finns alltid en cyklisk natur i hur imperier bildas och varför de till slut är dömda att falla. Lite av deras egen tyngd. Det här var 2014 och redan där och då visste jag att jag skulle göra en platta om detta. Någon gång. Det blev den här skivan, som löst behandlar idén om ett imperium i förfall.

Jag gissar att temat är åtminstone delvis samtidskommenterande.

– Ja, en annan viktig inspirationskälla har varit nyhetsflödet de senaste fem åren. Inte så mycket pandemin. Även om jag vill tro att vår överlevnadsförmåga i västvärlden är överordnad vår vilja att förstöra den finns mycket som tyder på att det knakar i fogarna. Och att det går väldigt fort nu. Det är svårt att inte märka det. Det har alltid funnits ett visst mått av verklighetsförankring i Ghosts texter, som kanske har maskerats i någon form av skräckrockskrud. Och många gamla ämnen har gjort sig påminda. Där jag för bara några år sedan förklarade västerländsk religiös extremism som passé är den definitivt inte det idag. Vi har genom hela vår karriär kunnat åka igenom USA med väldigt lite backlash, i den klassiska rock’n’roll-bemärkelsen, med protestdemonstrationer utanför spelställena. Jag säger inte att det skulle hända idag, men det är definitivt en annorlunda värld vi lever i. Som på bara några år har förändrats till det definitivt sämre, via en häpnadsväckande tidsmaskin. För fem år sedan trodde jag att IS var ensamma om att kunna kasta världen tillbaka till medeltiden, men numera finns en till tidsmaskin som har vridit klockan tillbaka kanske 50-80 år. Om vi återgår till den nyss nämnda boken som exempel på hur man kan förklara det här är det ett av de naturliga skedena hos imperier och eror.

I vad ser du denna andra tidsmaskin?

– I västvärlden lever vi i en idé om att vi är sekulariserade och står för frihet och åsiktsfrihet. På alla sätt och vis slår vi oss för bröstet, som levande i en post-upplysningstid där man värnar om vetenskap mer än om religiositet. I alla delar av världen gör man inte det, på sina håll är jorden ännu platt, vilket definierar skillnaden mellan väst och öst i väldigt generella ordalag. Men idag finns kraftiga strömningar även i västvärlden som, medan de förkastar östvärldens tänkande, står för en återgång till en platt jord. I många avseenden.

Vilka tänker du på då?

– De är lite kluriga att få syn på, för det rör sig inte nödvändigtvis om *en* grupp av människor med en enda åsikt. Även om den här plattan inte behandlar pandemin har pandemin tagit fram bra exempel. Om vi tar vaccination, ett skittråkigt ämne men som exempel på klustret mellan svart och vitt. En linje i mitten, fyra olika grupperingar. Den ena extremen vill inte vaccinera sig och tror att allt bara är ett påhitt. På andra sidan finns den som vill vaccinera sig och inte tror att pandemin eller vaccinet är något påhitt. Sedan har vi gråskalan i mitten, som kan eller inte kan tänka sig att vaccinera sig men tror si eller så. Det finns en massa gråzoner som inte bara har med höger och vänster att göra. Det här skapar en ny typ av skakighet, då det inte längre är så lätt att peka ut vilken sida som är ond respektive god. Man börjar märka att det inte heller inom de egna leden är solklart var man står. Det är ett tecken på oenighet och att det krackelerar. Folk och grupperingar bryter sig loss. Ett annat exempel är den mängd av amerikanska familjer som drabbas av att medlemmar har gått med huvudet först in i konspirationsteorivärlden, med Qanon och sådant. Det är inte så enkelt som att säga att hela deras släkt är en gammal Ku Klux Klan-förgrening. Någon i familjen råkade kanske bli arbetslös för två år sedan och har varit mottaglig för denna typ av strömningar. Snart har personen dragits in i den sekteristiska, nästan självförstörelsemekanismen som verkligen har varit tydlig i Amerika eftersom den har ett namn där. Men liknande rörelser finns i Europa, även i Sverige. Man märker att folk har vaknat upp, på ett sätt som förut kanske inte var viktigt. Nu har alla fått en åsikt, som är för eller emot eller i gråzonen, men det har kommit på tapeten på ett sätt som jag tror kanske inte är bra. Jag säger inte vad som är rätt eller fel. Men detta är ett exempel på hur det imperium som vi alltid har känt potentiellt kan ha en inbyggd självförstörelsemekanism. Som vi ser i omlopp just nu.

En låt på ”Impera” heter ”Twenties”.

– Det glada 20-talet, fast som ett futurum, vilket man kan tolka hur man vill. Kanske är det inte det historiska glada 20-talet som avses, utan det kommande. Och rösten i låten förebådar ett efterföljande 30-tal, på det dåliga sättet. Om vi säger att ”Twenties” är skriven från en demagogisk, djävulsk figurs perspektiv är det inte den rödlätte nere i underjorden, utan den rödlätte ovan jord det handlar om.

”Griftwood” är också en intressant titel, bland flera andra.

– Den frågar sig hur lågt man är villig att sjunka för att genomföra det man inom amerikansk politik kallar ”the grift”. Lurendrejeriet, där man suger pengar ur röstare genom att banka i dem att man gör saker för deras skull och för någon form av ideologi. När det i slutändan *bara* handlar om att sko sig själv, till vilket pris som helst. Man kan rösta bort abort, eller vad fan som helst, bara för att jävlas.

Om vi zoomar ut till skivans övergripande tema igen: vilka andra tecken kan man se på att vi är på väg utför?

– När man bygger en stad i ”Sim City” blir man till sist klar och då faller den ihop. Då går man vidare till nästa projekt. Framför allt i vårt sekulära västsamhälle har vi en strävan efter att man ska utrota alla sjukdomar och skapa ett perfekt fungerande samhälle. Där alla är rika. Till slut har vi nått ett sådant. Här i Sverige har vi en helt annan välfärd än andra, även om det naturligtvis finns ekonomiska skillnader folk emellan. Man behöver inte åka långt i Europa innan det blir lite kallt i husen, jävligt gropiga vägar och andra fysiska saker att titta på. I vårt land fungerar nästan allting. Nästan. Vi har det extremt bra. Det är lätt att se hur man i väst har hamnat i en återvändsgränd. Man har svårt att se hur det ska kunna mynna ut i det utopiska där allting bara blir bra, utan någon form av kollaps. Man får intrycket av att det verkar vara det enda det leder till: en fullkomlig kollaps och så måste man börja om. För egen del blir det svindlande, för att man läser in så mycket i förlusten. Shit, bara för att kunna börja göra vinylskivor igen är det så många apparater de måste fixa. Jag och många med mig är fullkomliga offer för vår samtid. Jag är så låst vid alla de saker som jag behöver för att kunna dämpa mina rädslor eller problem. För allt är förströelse i det som mitt liv har handlat om. Precis som för de flesta som läser det här. Vi fyller våra liv med upplevelser. Och det är inget fel i det, det är vad man gör. Förr i tiden jagade man hela dagen, sedan spelade man spel, satte på någon och slog ihjäl någon. Men allt vi gör baseras på el, prylar och att det

”Förr i tiden jagade man hela dagen, sedan spelade man spel, satte på någon och slog ihjäl någon. Men allt vi gör baseras på el, prylar och att det fungerar”

fungerar. Och att någon annan gör det jobb vi egentligen borde ha, så att vi har tiden att sitta och lyssna på… Beherit istället.

Efter en pampig, känslotyngd ouvertyr brakar ”Impera” loss med ”Kaisarion”, vars text symboliskt knyter an till vissa just omtalade tecken i tiden.

– På 300-talet befann sig kristenheten fortfarande på en undergroundnivå och var att betrakta mer som en sekt. Delvis bestående av extremister – det fanns en anledning till att biskoparna år 325, vid det första konciliet i Nicaea, fick sätta sig ned och fundera på hur fan de skulle hålla koll på de där. Det fick bli en bok som skulle reglera saker och ting och så blev kristendomen till. Det ledde förstås inte till att allt lugnade ned sig över en natt. Med Kaisarion avses den byggnad där Hypatia av Alexandria mördades. Hon hade mycket tidig vetenskaplig input. I Alexandria fanns en militant kristen rörelse som inte köpte att det fanns en kvinnlig, hednisk lärarinna. De bestämde sig för att slå ihjäl henne på ett väldigt otäckt sätt. Tio mot en klädde de av henne naken, våldtog henne, stenade henne till döds, slet henne i stycken och hela den grejen. Det här får fungera som en symbol för hur ett gäng jävla puckon ger sig på vetenskapen, kvinnligheten och det som de inte begriper sig på. Och förstör det, i en helig byggnad. Låten är ju samtidigt ganska peppig och ska ge känslan av att man bränner ned något gammalt för att bygga upp något nytt.

Vissa associationer väcks till ”Stand by him” från 2010 års debutalbum ”Opus eponymous”.

– Vi har i modern tid, ända fram till nyligen, varit väldigt måna om att anklagelser mot människor måste hålla en viss verkshöjd. Vi ser med avsky tillbaka på häxerianklagelser som något som tillhör den oupplysta världen. Folk var dumma i huvudet och hade ingen koll. Men idag är vi princip tillbaka i samma krav på vittnesmål som man var då. Det räcker att någon säger att han eller hon är en sådan så stenar vi personen. Det är den vetskapen som är så hemsk idag. Att märka att vi egentligen inte har kommit särskilt långt. Se på USA där man egentligen är tillbaka i tidigt 1900-tal, rent politiskt. En gång i tiden marscherade Ku Klux Klan genom Washington i tusental. Bara för några dagar sedan hände i princip samma sak. De bar förvisso inte Ku Klux Klan-dräkter men det var tydligt vad de står för. Genom hela popkulturens historia har vi pratat om 60-talet och allt som har förändrats. Abortlagar och allt det som vi har tagit för givet. Nu är det plötsligt inte alls så självklart att man ska ha de möjligheterna. Ren regression.

”Kaisarion” överraskar i öppningen med ett högoktanigt hårdrocksskri à la 80-tal.

– Ja, vi frågade oss väl helt enkelt ”vad behövs här?” och testade. Och det blev ju något nytt. På den här skivan finns många stilistiska grepp som man kan skratta åt att vi har använt oss av. Bara en sådan sak som att detta faktiskt är det första album där vi har dubbla baskaggar. På första plattan hade vi ett Guns N’ Roses-trumset: baskagge, virvel och en puka och skulle försöka bygga alla låtar efter det. På ”Impera” har jag även för första gången använt svajarm på gitarren. Klassiska hårdrocksattribut liksom.

”Kaisarion” är också en av två låtar som har skrivits tillsammans med den forne Kent-huvudmannen Joakim Berg.

– Ja. Jag vet inte vilken relation han hade till Ghost innan vi sågs. Det var inte så att vi sprang på varandra, utan det var en krok jag slängde ut via skivbolag. Jag har en otrolig respekt för honom, hans låtskriveri och förflutna. Våra inspirationskällor och kynnen är kanske inte väsensskilda men när man träffas, ska lära känna varandra och skriva ihop blir man väldigt mån om att komma med bra grejer. Det är också något av det som är så kul med att samarbeta med andra: man anstränger sig på ett sätt som man annars kanske inte hade gjort. När vi började att skriva hade jag ingen vision om hur skivan skulle börja utöver introt. Det fanns ingen öppningslåt, men jag hade ett riff och sa till Jocke att en av de saker som jag ville åstadkomma på den här skivan var att göra fler låtar i dur. För det är svårt. För mig är det väldigt intuitivt att skriva i moll. Det stör mig lite, för det går att skriva väldigt sorgligt och känslosamt även i dur. Jocke kommer också från en väldigt mollig värld, men har skrivit en massa fina saker i dur. När jag presenterade det första riffet gick det i en takt som mer påminde om ”Can’t stop this thing we started” av Bryan Adams. Eller ”Steamrock fever” med Scorpions – jag hade länge haft en idé om att jag ville göra en låt i den stilen. Jocke tyckte att det lät coolt och vi gjorde en första demo på en dag. Men när jag efteråt lyssnade på den tyckte jag att det lät alldeles för sävligt. Samtidigt kunde jag tänka att ”om han som har skrivit så jävla många bra låtar tycker att det är bra…”. Så kan det också vara med samarbeten. Men jag sa till Martin Eriksson Sandmark, som är den ljudtekniker jag har haft med mig under hela demoarbetet, att vi helt känslokallt skulle göra en rak, uppspeedad version av låten. Som en dålig cover. En timme senare hade vi en helt annan låt, en riktig smäll. Jag spelade upp den nya versionen för Jocke och i den tappningen ville han ha mer av vissa saker och så.

På senare år har låtskrivarsamarbetena duggat ganska tätt på Ghosts album. ”Impera” fortsätter på inslagen väg och har utöver Jocke Berg namn som Peter Svensson (Cardigans), Max Grahn och paret Vincent Pontare och Salem Al Fakir, som även bidrog till förra albumet ”Prequelle” (2018).

– Jag säger inte att jag aldrig skulle vilja gå tillbaka till arbetssättet på ”Opus eponymous” (2010) där jag skrev allting själv. Det är också kul och i samtliga fall där jag har samarbetat med någon hade det blivit fyra minuter ljud om jag hade gjort det själv också. Ibland gör jag det bra själv, men jag kan också gå tillbaka till gamla låtar och höra att de är slarvigt genomtänkta. Att jag hade bråttom eller så. Jag har också en helt annan erfarenhet av att jobba med andra idag än vad jag hade då. Av hur andra har coachat mig. För så har det ofta funkat, särskilt eftersom jag oftast har valt att jobba med folk som jag själv har sett upp till. När jag jobbar med någon som Peter Svensson, som har skrivit en skiva som Cardigans ”Gran turismo”, vill jag gärna skriva något som ska imponera på honom. När man gör något inför någon som man har en stor respekt för och vet har alla intentioner att göra låten bra och inte bara har något att säga för sakens skull… Det är lite skillnaden mot min erfarenhet av att göra saker med personer som man har ett band med, som bara säger emot för sakens skull. Som vill tråckla in något bara för att ha gjort något. Det känns inte alltid så bra och det är därför många band bråkar. Ska man bara kvotera in idéer känns det inte roligt.

”Under svagare perioder av mitt liv har jag tänkt en del på att skriva låtar till andra artister”

Hur brukar tillvägagångssättet se ut när du skriver tillsammans med någon?

– Generellt sett brukar samarbetena gå till så att jag först kommer med lösa idéer. Vissa kan vara inspelade och formulerade ganska långt. Andra kan vara ett riff som jag betraktar som vers, en upptakt och så är det slut. Sådana idéer är i min värld motsvarigheten till vad man inom botaniken kallar sticklingar. Man har en liten planta och så kan man omplantera den och det blir ett träd. Hela tiden samlar jag på mig en massa sticklingar, som står och väntar. Och jag kan veta att om man tar den där och häller på det så kommer det att bli en yuccapalm. Det är väldigt inspirerande att ta en sådan stickling till någon av de som jag skriver ihop med. Jag brukar ofta ta med och visa två idéer och låta till exempel Pontare och Fakir välja vilken som kittlar dödsskönast i kistan. Och så snart man får någons input om en låt är det som om man själv kreativt också öppnar portarna. Och bara för att jag sitter här och kommenterar stora världshändelser är det inte som att jag hela tiden kittlar mig själv med att jag alltid har så

jävla bra perspektiv. Så är det verkligen inte och speciellt inte när det kommer till egna skapelser. ”Dance macabre” från förra plattan var från början tänkt att vara något helt annat. Under svagare perioder av mitt liv har jag tänkt en del på att skriva låtar till andra artister. Som många låtskrivare gör. Att spela in sina egna rocklåtar kan inbringa ett visst värde, men skriver man till en riktigt stor artist pratar vi om en helt annan inkomst. Så när jag tog med den idén till Vincent och Salim var det med avsikt att göra något som inte var till för Ghost. Något som jag tänkte skulle kunna bli en jävligt fet discolåt.

Det är inte helt främmande att föreställa sig om ”Dance macabre”.

– Precis. Och så tänkte jag att vi skulle kunna få iväg den till någon annan artist. Jag hade skrivit det jag hade på gitarr, men bad dem skita i att det var gitarr och det slags trummor jag spelat in demon med. Men de tyckte att man direkt hörde att det var en Ghost-låt, vilket det inte var i min värld. Vi kom överens om att ägna halva dagen åt att försöka göra den till en Ghost-låt och om det inte blev bra istället göra en David Guetta-låt av den. Det blev en Ghost-låt och det där är ett typiskt fall där man som låtskrivare inte själv fattar vad man håller på med.

”Hunter’s moon”, Ghosts bidrag till filmen ”Halloween kills” som kom i höstas, sticker ut tematiskt på ”Impera”.

– ”Hunter’s moon” skrev jag ihop med Max Grahn, som bland annat var Oscarsnominerad häromåret för ”Husavik”, en skitbra låt som är med i filmen ”Eurovision Song Contest: the story of Fire Saga”. ”Hunter’s moon” skrevs faktiskt före ”Husavik”. Jag minns att han hade den på gång då. Den första låt Max och jag skrev ihop var ”Call me little sunshine”, som också är med på ”Impera”. Här någonstans blev jag tillfrågad om att göra en låt till den nya ”Halloween”-filmen. Då hade jag redan den bärande slingan och refrängen, vars inspiration från början kommer från en väldigt enkel, lokal gammal Linköpingskälla: Seance-låten ”13th moon” på deras andra platta ”Saltrubbed eyes” (1993).

Ah, härlig referens.

– Den plattan är ett mästerverk. Folk uppfattar den nog som modernare än vad den är på grund av dess torra produktion. Den är full av Possessed- och Dark Angel-vibbar och coola nickningar till gamla grejer, som många inte tänker på. Hursomhelst, i refrängen till ”13th moon” ligger ett eko på sången som jag tycker är så jävla coolt. Fast deras eko ligger på fjärdedelar, vårt på triol. Så med denna stickling kom jag till Max.

Ghosts album har, åtminstone visuellt, gärna utspelat sig under en tidsepok. Var befinner vi oss på ”Impera”?

– Vad jag har förklätt temat i är viktoriansk industrialism, alltså 1800-tal. London och den brittiska imperialismen är vad jag främst associerar med den eran. Förutom att den är cool har den tidens industrialism flera beröringspunkter med vår tid. Däribland

STOCKHOLMS
BLODBAD
999

problematiken i att en massa människor har blivit överflödiga, på grund av att man har valt att producera saker med hjälp av maskiner. Det problemet, för bortåt 130 år sedan, var ju identiskt med vad vi ser idag. Och när folk inte har något bättre för sig sitter de och börjar fundera på annat. Och tyvärr är det att betrakta som negativt. För gemene man är det inte bra att vara friställd och inte känna en känsla av sammanhang. Den känslan är a och o. Och i dess avsaknad kan man hitta ett nytt sammanhang i Nordiska Motståndsrörelsen, någon förortsgangstergruppering eller, om man inte vill socialisera på det sättet, kanske Qanon. Det är samma mekanismer som drar folk åt de här hållen. Och det är ett resultat av, bland annat, att människor har blivit överflödiga. Av många andra faktorer också, men det är en av grundstenarna.

På albumet ”Meliora” tänker jag att du belyste en annan av dem: vad som växer i frånvaron av en stor gudstro som enande grund.

– Det är så stora begrepp, som alla sitter ihop, och gränserna suddas ut. Många av de upplysta idéerna för flera hundra år sedan handlade om människans vilja att utvecklas och inte vara en maskin eller slav. Hur man skulle ta ett steg från Gud eller ha en annan relation till Gud. Det var närmast utopiska tankar, också då de tänktes av en så liten fraktion av världen. I dagens socialmediesamhälle, där alla närmast har en upplysningsmaskin i fickan, tror jag att det kan bli väldigt svårt för den lilla människan att veta sin roll i världen som tydligen är ändlös och ett smörgåsbord av möjligheter. Fast det är oklart vem det är som har möjligheterna. Förr i tiden var det mycket enklare: hade man pengar och kom från en rik familj hade man möjligheter.
Om inte, så hade man inte det. Man la inte så mycket tid på att fundera över hur man skulle göra den klassresan, för det lät sig förmodligen inte göras. Det i sig var förstås tragiskt. Men jag vet inte om motsatsen, som vi ser nu, inte också är en tragedi. En himla massa människor anser sig vara… jag vet inte om vi har en bra term för det i svenskan. Men på amerikansk-engelska talar man om ”misplaced millionaires”. Man är den som *borde ha*, som egentligen var född att göra någonting annat. Den känslan har vuxit sig så stark i en så stor del av civilisationen. Man kan inte tänka sig att avvika från känslan av att man egentligen borde ha gjort något annat. Nu sitter vi förstås i ett forum där vi båda håller på med musik och skapar innehåll i en tidning som bara handlar om eskapism.

Jag gjorde just själv den kopplingen.

– Det här är ju en drivkraft som har drivit alla som någonsin har medverkat i Sweden Rock Magazine. Alla med känslan av att vara malplacerade. Men för att låta lite ogenomtänkt och kanske formulera mig lite slarvigt: att gå från att esteter vill rocka världen och har gjort det med olika resultat till att varenda människa, oavsett om man är intresserad av något speciellt, känner att man är en byrådirektör som har hamnat fel… Jag tror att den utvecklingen är väldigt skadlig för den lilla människan. Att hela tiden känna att man inte är där man borde vara. Men det här är ju ett resultat av att man ständigt exponeras för dessa fantastiska levnadshistorier och berättelser om klassresor som väldigt många gör. Och då tittar de nog inte på musiker utan framför allt på influencers eller appmakare. I det senare fallet går narrativet alltid ut ungefär på att någon kommer från en väldigt ordinär bakgrund, spelade mycket tv-spel eller var tekniskt intresserad och satt med datorer. Och så en dag kom personen jävligt fort på en idé, paketerade den och sålde den för en halv miljard. Så gör man.

Alla kan lyckas.

– Ja, man börjar med ingenting och så blir det allt. Idéerna är gärna i sig själva väldigt enkla, om än avancerade att utföra teknologiskt. Men man kommer på en funktion, som ofta slår ut en arbetsgrupp. Ta Pirate Bay, men ett lite modernare exempel hade varit Uber. Man tar fram en produkt som hamras in som en kil, mellan en stor konsumentgrupp och ett skrå. Och så dödar man detta skrå. Allt är förklätt till att det är för världens bästa. Det är billigare och har någon form av humanism bakom sig. Ända till den dag då Uber säger att de ska samarbeta med Tesla och använda självåkande, förarlösa bilar. Vilket skämt, vilket spott i ansiktet på världen. Och bilarna ska så klart inte tillverkas av människor heller, utan av robotar. Fy fan vad cyniskt. Den här utvecklingskedjan genomsyrar allt, men den lilla människan tänker inte så långt. Sådant där skiter folk i. Men om man läser om Ubers skapare i Forbes är det förstås också en sådan där historia. En idé som någon har hostat ur sig i baksätet på en taxi en dag. Jaha, det var så lätt att komma på en idé att tjäna hur mycket pengar som helst på. Detta sätts i relation till vad man själv inte har. Och här har man skapat en helt onödig ångest och känsla av mindervärdighet. Jag tror att det är förödande för mänskligheten att ständigt jämföra sig med dessa brutalt lyckade människor, som till synes inte har behövt göra någonting för att hamna där de är.

Apropå Ghost som samtidsspeglande var det kul hur 2018 års ”Prequelle” med sin digerdödstematik föregick covidpandemin med något år. Dessutom lyckades du tajma in turnéavslutningen till bara någon dag innan restriktionerna sattes in, åtminstone i Sverige. Det här kunde ha sett riktigt bra ut om Ghost hade förblivit ”in character” ända sedan begynnelsen (läs: tillhörande en världsomspännande satanisk kult med förgreningar i alla läger, bland maktkavare och så vidare).

– Ja. Det var naturligtvis en slump. Men jag är inte ensam om att vara tidig på bollen. Jag har, som många andra, konsumerat en mängd förströelsemedel under året som har gått. Däribland ett tv-spel som heter ”The last of us”. Det är riktigt hemskt och förmodligen det bästa som jag har spelat. Det utspelar sig om 30-40 år, efter att luften år 2013 hade gått ur civilisationen. En smitta spreds och slog ut alltihop. I spelet har klockan stannat på år 2013 och ingenting fungerar. Jag är ett barn av, kanske inte idag men igår. Jag märker att jag blir mörkrädd när jag spelar ett sådant spel och tänker på undergången, som eventuellt inte är ett brinnande inferno utan att världen som vi känner den inte skulle existera. Tanken på att det inte skulle finnas elektricitet till exempel; alla mina intressen är baserade på att den finns. Jag är inte direkt någon 1800-talsperson – allt handlar bara om popkultur, rock’n’roll, filmer, metal… Allt som bara finns idag. Man kan tänka på böcker, men de har ofta nått mig genom rörligt medium. Det mesta av min intellektuella bas, i den mån jag har någon, har jag förvärvat via referenser därifrån. Jag har aldrig läst ”Iliaden” liksom…

Kan det vara så att många som säger sig ha gjort det egentligen på sin höjd har försökt.

– Ja, den är ju oläslig. Men en fantastisk story, som jag kan eftersom jag har sett filmatiseringar. Hursomhelst, jag som är innerstadsbarn på alla sätt och vis är rädd för att bli smutsig. Jag duschar och klarar inte riktigt av vildmarken och allt det där som man egentligen känner att man borde vara närmare. Sitt ursprung, helt djuriskt. Vi är ju felfuckade. Det här kopplar också tillbaka till vad ”Impera” handlar om, apropå att vara malplacerad och fel. Man har någonstans en urtidsmänniska inom sig som pockar på den uppmärksamheten. ■

”Vi är ju felfuckade. Det kopplar tillbaka till vad Impera handlar om. Man har en urtidsmänniska inom sig som pockar på den uppmärksamheten”

”JAG FÖRTJÄNAR ALLT BERÖM FRÅN KISS”

AV **CARL LINNAEUS** FOTO **HANS HATWIG**

Med början i detta nummer bjuder vi under 2022 våra prenumeranter på fyra exklusiva posters med Kiss. Bilderna togs av Okejs grundare **Hans Hatwig** som berättar om sin relation till Kiss.

När du tog dessa bilder på hotell Sheraton i Stockholm den 22 november 1982 passade du på att stoppa ett reklamblad för din film ”Blödaren” i munnen på Gene Simmons. Det här mjölkade du sedan rätt hårt i tidningen Okej.

– Det var en kupp! Med glimten i ögat hittade jag på en liten story om att det kanske var Gene Simmons som spelade Blödaren i filmen. Det var ingen som visste hur Gene såg ut utan smink och det slog mig att Åke Eriksson (trummis i Attack) som spelade rollen var väldigt lik Gene i fysiken. De hade båda stora och maffiga kroppar. Nu var i och för sig Åke flintis med långt hår på sidorna, men det fanns väldigt många likheter när det gällde mimiken. Åke var en kul typ som kunde grimasera och sticka ut tungan på samma sätt som Gene. Man kunde lura sig att tro att det var samma person. Alla fattade dock att det var en gimmick. Gene tyckte bara att det var kul att göra reklam för min lilla skräckis, som jag fortfarande är väldigt stolt över.

Visste Gene att du skulle göra en grej av att det var han som kanske var Blödaren?

– Nej, det var bara ett spontant infall att han skulle posera med den bilden. Idén fick jag sedan, när jag såg likheterna mellan Gene och Åke.

Medlemmarnas identiteter var som sagt fortfarande hemlighållna, men redan i det andra numret av Okej 1980 publicerade du en osminkad bild på Paul Stanley som Barry Levine hade tagit. Det sägs att Paul blev varse det här under besöket i Stockholm 1982, men han skällde aldrig ut dig eftersom Kiss var i beroendeställning till dig.

– Jag visste att Paul hade blivit väldigt sur över att bilden på honom utan smink hade publicerats, men han var mest sur på fotografen. Han var sur över att Barry Levine inte hade hållit bilden för sig själv utan gett mig möjligheten att använda den. Paul var aldrig arg på mig, men det är klart att han inte var glad över tilltaget. Jag hade gjort det som en reaktion på att deras management hade börjat kärva med att förse mig med nya foton. Fram till dess hade vi haft en väldigt bra kontakt men plötsligt blev det en massa restriktioner. Jag fick inte bilderna jag ville ha och allting blev plötsligt väldigt krångligt. Då surnade jag till och det var därför som jag visade Paul utan smink.

Hade Barry Levine blivit osams med Kiss, eftersom han sålde den här hemliga bilden till dig?

– Han sålde den inte till mig, han gav den till mig som en vänskapsgrej. Sedan fick han väl en slant efteråt. Han var själv sur över något problem han hade med Kiss och deras management. Det var mer eller mindre en revanschgrej från både mitt och Barrys håll. Första gången jag träffade Barry var 1974. Då var han bara en fattig fotograf från

Hans Hatwig filmdebuterade 1983 med ”Blödaren”. Tre år senare regisserade han ”Gröna gubbar från Y.R.” och 1992 skrev han manus till ”Ha ett underbart liv”.

Det osminkade uppslaget i Okej 1980 som fick Paul Stanley att sätta i halsen. Den lilla bilden visar honom med hans föräldrar, som han gick hårt åt i sin självbiografi.

I klorna på Kiss i Stockholm den 22 november 1983. Paul Stanley, Gene Simmons, Ace Frehley och Eric Carr hade alltid ett gott öga till Hans Hatwig, som 1946 föddes i Frankfurt och flyttade till Sverige 1967. Kiss gjorde debut i nummer tre av Poster 1975 och var sedan med i alla utom ett nummer ända tills tidningen lades ner 1980. Den gången som Kiss inte var med blev det ramaskri, minns Hans.

USA som hälsade på när jag hade tidningen Tiffany. Han visade mig en bild på Kiss och sa att det var ett nytt lokalt New York-band. Jag tyckte att de såg spännande ut och bad honom att styra upp en fotosession med dem när han hade återvänt hem. När jag strax därefter startade tidningen Poster var Kiss väldigt villiga att ställa upp. De gjorde flera sessioner för mig, allt från att posera med motorcyklar till nakna tjejer. Det var på mitt initiativ. Det var bilder som Barry och andra fotografer som Fin Costello producerade efter mina idéer.

Du började din karriär som tidningsmakare med snusktidningar som Piff, Paff och Raff. Sedan gav du genom Svenska Serier ut skräckserier som Varulven och Dracula. När du sedan startade Poster 1975 måste Kiss ha varit perfekt för dig, eftersom de hade såväl en sexuell som en skräckbetonad image.

– Absolut. Jag är väldigt visuellt inställd, men det måste samtidigt stämma med musiken. Man kan inte göra guld av skit. Man kan inte lura folket, även om finkulturredaktörerna tyckte att alla sminkband bara var skräp. Mats Olsson på Expressen kunde sprida sitt gift bäst han ville, men han hade fel. Jag anser att publiken alltid har rätt.

Jag tänker framför allt på bilden du nämnde innan, på Kiss tillsammans med en naken blodig kvinna täckt i spindelnät. Det var alltså ett rent beställningsjobb från dig?

– Ja, det var det, eftersom det inte fanns någon annan som tänkte i de här banorna. När jag först såg Kiss råa image var allt ganska taffligt. Dräkterna var inte supervälgjorda, men jag såg möjligheterna med sminket och deras image. Det fanns såklart en sexuell underton i det. En blodspottande Gene Simmons kopplar man till Dracula, som är en väldigt sexuell figur. Då måste man illustrera det på det här viset. Sexualitet och nakenheten var något som hörde till rockmusik på den tiden. Det var en image som jag inte skäms över att jag propagerade för. Eftersom jag hade jobbat med porr hade jag en mycket friare inställning och det tog jag naturligtvis med mig, men jag gjorde det med måtta och gick aldrig till överdrift. Jag hade samma inställning när jag gjorde ”Blödaren”. Jag hade kunnat göra som andra regissörer och vräkt på med litervis med blod och avsågade armar och ben, men jag tycker att sådana filmer är skit. Det är fantasilöst till tusen. Det är bättre att antyda det och göra det sublimt. Det är då det blir bra. Våldsorgier i blod och inälvor är bara osmakligt och intresserar mig inte. När WASP kom skulle skräcken toppas och de låg precis på gränsen till det osmakliga. Det var inte jag som beställde de där bilderna på Blackie Lawless med blodiga köttslamsor, men mina fotografer på Okej var självgående och tog

”När jag först såg Kiss råa image var allt ganska taffligt, men jag såg möjligheterna med sminket och deras image”

Under Stockholmsbesöket den 22 november 1982 fick Okej intervjua Gene, Paul och Eric medan Ace pratade med Aftonbladet, som målade upp en bild av sologitarristen som blasé och berusad. Paul medverkade i P3:s ”Rockdepartementet” och Gene blev intervjuad i tv-programmet ”Casablanca”. När promoturnén fortsatte i Europa uppträdde Kiss i tv-shower i Holland, Västtyskland, Spanien och Italien där de playback framförde ”I love it loud” och ibland även titelspåret från aktuella ”Creatures of the night”. Att Ace inte medverkade på albumet blev tydligt när han försökte hänga med i låtarna.

”Ace var den ende som var äkta vara i Kiss. De andra var mer eller mindre posörer men Ace var en riktig rocker”

sig lite friheter. De bilderna kunde jag ändå acceptera, för de gick inte över gränsen.

På flera av bilderna som du tog på Kiss 1982 använde du silverfolie som backdrop. Det var något som du hade använt med olika artister ända sedan Poster-tiden.

– Det var lätt att frakta med sig och det gav bilderna lite exklusivitet. Det blev ballare med ljusreflexerna i folien, till skillnad mot om man bara satte upp en röd, grön eller blå bakgrund. Folien fick det att se ut som en studiosession trots att jag bara smällde upp bakgrunden i ett konferensrum. Det gick snabbt att sätta upp och var perfekt när jag inte hade så mycket tid på mig. Vilket jag oftast inte hade efter-som de flesta bilderna togs precis innan konserterna. När Status Quo spelade på Isstadion satte jag upp fem olika bakgrunder över varan-dra. Jag placerade bandet framför den översta bakgrunden och knäppte några bilder. Sedan rev jag ner den så att nästa färg syntes och bad dem att byta platser med varandra. Sedan rev jag ner nästa bakgrund och så vidare. På fem minuter kunde jag plåta vad som såg ut som fem olika fotosessio-ner. Jag kunde variera till max med det där upplägget. När jag tog dessa bilder på Kiss hade jag nog inte jättemycket tid på mig. Det var skillnad när vi var på Skansen 1976. Då ställde de upp hur mycket som helst och kostade på sig rejält med fototid.

När du tog dessa bilder var Kiss ute på en kort pressturné för att marknadsföra albumet ”Creatures of the night”. Ace Freh-ley var i riktigt dåligt skick och så fort han kom hem hoppade han av bandet. Märkte du att han var trött?

– Jag hade som sagt inte så mycket tid men som jag minns det var Ace som han alltid hade varit, kanske lite mindre yvig. I början var det alltid fest. Ace var rolighetsminister. Han var den ende som var äkta vara i Kiss. De andra var mer eller mindre posörer, men Ace var en riktig rocker. Jag har stor respekt för den människan och vi hade en väldigt hjärtlig relation.

Paul Stanley, Gene Simmons, Bruce Kulick och Hans Hatwig i omklädningsrummet på Johanneshovs Isstadion den 26 oktober 1984. Det var mycket tack vare tidningen Okej som Kiss hade gått en ny vår till mötes. Under 1983 medverkade de i prick vartenda nummer av tidningen. Här tilldelas såväl bandet som Hans en guldskiva för framgångarna med ”Lick it up”.

FOTO GÖRAN LINDSJÖÖ / PREMIUM ROCKSHOT

”Gene har öst beröm över mig och mina tidningar. För att visa sin uppskattning fick jag en guldskiva för Lick it up”

I dina memoarer skriver du om hur du och Ace så att säga delade kvinnor på hans hotellrum i Göteborg efter Kiss konsert i Göteborg i maj 1976.

– Haha, det hände inte särskilt ofta att en journalist delade brudar med banden, så jag kände mig mer eller mindre tvungen att vara med på det där. Mina närmaste kanske inte tyckte att det var så kul att läsa om det och jag har fått lite kritik just för mina sexinslag i boken, men jag tog med dem för att jag retade mig på när stora företagsledare bara berättar om sina affärer. Man hör aldrig om deras sexuella utsvävningar. Det är ändå deras höga testosteron som har gjort att de har blivit stora affärsmän. Därför tog jag med det. Jag gjorde det inte för att skryta, men samtidigt var det så pass ovanligt att man kunde vara så intim med ett rockband. Det var egentligen helt sanslöst det som hände.

När ni skildes åt 1976 gav Ace dig sina privata platåskor som en souvenir. Du behöll dessa skor i fyra år innan du sågade itu dem i småbitar som du erbjöd de 500 första som beställde en specialaffisch på Kiss genom tidningen Poster.

– Det ångrar jag nu. Det var idiotiskt. Skorna var en personlig sak som jag fick av Ace och jag kunde gott ha behållit dem som ett minne eftersom vår relation var så bra. Men jag levde för mina läsare, jag ville alltid det yttersta för dem. De skulle få de bästa artiklarna, de bästa bilderna och så vidare. Det var tack vare läsarna som jag kunde göra Poster och det var tack vare dem som tidningen blev så stor. Det var klart att de skulle få någonting tillbaka. Därför klippte och sågade jag sönder de där skorna. Det var ett jäkla jobb och det tog mig ganska lång tid, men jag lyckades. Det blev väldigt många bitar, jag kommer inte ihåg exakt hur många det var, men det var många. I varje del satte jag fast en säkerhetsnål med ett litet personligt brev i.

Tror du att Kiss uppskattar och förstår vad du har gjort för deras popularitet i Sverige?

– Gene har öst beröm över mig och mina tidningar. För att visa sin uppskattning fick jag en guldskiva för ”Lick it up” av dem när de spelade på Isstadion 1984. De har alltid varit otroligt bussiga och pratat väl om mig. Det låter kanske kaxigt, men jag förtjänar det eftersom jag alltid bemödade mig om att se till att det skulle bli en bra grej både för bandet och deras fans. Under lång tid hade jag ett bra samarbete med Kiss. I dag är det tyvärr inte längre så. Jag vet inte vad som har hänt, det är en helt annan anda, det är bara business. Det är så jäkla tråkigt.

Apropå business, i dag säljs Poster-tidningar för många tusenlappar på Tradera. Du råkar inte ha kvar ett litet lager på vinden?

– Du, jag har ingenting kvar. Jag slängde en hel container med gamla Poster för länge sedan. Det var galet, de tidningarna är nu lika mycket värda som mitt hus, men på den tiden var jag så less och trött på att de låg och skräpade överallt. Jag rensade garaget och skickade iväg allting i en container. Det är ett av mina livs största misstag, det var mycket pengar som gick i papperskvarnen. ■

POSTERS TILL PRENUMERANTER

I det här numret får prenumeranter en poster med Paul Stanley på ena sidan och Dee Snider på den andra. Sedan fortsätter posterpartyt året ut!

UNDER 2022 FÅR DU SOM PRENUMERERAR FEM DUBBELSIDIGA POSTERS!

www.swedenrockmagazine.com

1 KR FÖRSTA MÅNADEN

HELLACOPTERS-POSTER I NÄSTA NUMMER

Dubbelsidig poster specialdesignad av Nicke Andersson enbart till Sweden Rock Magazines prenumeranter!

HARDCORE SUPERSTAR

AV **JANNE MATTSSON** FOTO **JULIA CRONQVIST**

Han har näckat i Okej. Han har skakat hand med idolerna i AC/DC. Han har pepparattackerats av de egna bandmedlemmarna. **Magnus ”Adde” Andreasson** är trummis i **Hardcore Superstar** och har mycket att berätta.

MAGNUS ”ADDE” ANDREASSON

Ålder: 45 år
Gör: Spelar trummor och skriver musik
Familj: Sambo och tre barn
Aktuell med: Hardcore Superstars tolfte album ”Abrakadabra”
Mitt motto i livet: Testa allt en gång. Vill du kasta tomat på en kärring i en butik – gör det!

Vad är det värsta som en annan musiker har gjort mot dig?

– Det är mina egna bandmedlemmar, de jävla svinen, säger trummisen Magnus ”Adde” Andreasson. Det var på den tiden Thomas Silver spelade gitarr i bandet. Vi skulle inleda ett gig med låten ”Hello/goodbye” och den börjar med mycket pukor. Jag satt och slog som satan och rätt vad det var kändes det som om någon hade sprutat tårgas i ansiktet på mig. Ögonen rann, det sved utav bara helvete och jag fick svårt att andas. Efter ett tag fick jag upp ögonen tillräckligt mycket för att se hur Thomas och basisten Martin Sandvik stod vända mot mig och gapskrattade. De jävlarna hade tömt en burk cayennepeppar på pukorna innan giget!

Vilken är den häftigaste upplevelsen som du har haft med en musiker du ser upp till?

– 2001 spelade vi på Stadio delle Alpi i Turin i Italien tillsammans med AC/DC. Deras sångare Brian Johnson har en släkting där i trakten och inför det här giget hade de bett om att få ta emot honom i vår loge. Det var inga problem alls för vår del. Efter vårt gig satt vi i logen, drack lite öl, skrattade och hade det gått när AC/DC-medlemmarna kom in en efter en. Sist kom Brian och den första han morsade på var min brorsa som satt närmast dörren. Extremt stort fan av AC/DC som han är, ja som vi alla är, höll han på att skita på sig. De var störtsköna gubbar. Häftigare än så blir det knappast.

Vilken är den märkligaste reaktionen som du har fått från ett fan som träffat dig?

– Den bästa reaktionen står japanerna för. Där känner man sig som Elvis Presley. Det spelar ingen roll vilken tid på dygnet man kommer ned i lobbyn så sitter det fans där och glatt väntar. Den värsta reaktionen kommer från fansen som blir stöddiga och otrevliga när de träffar en: ”Om inte du går hem med mig i kväll kommer jag att sprida ut att du har en liten kuk.” Det är ändå en jävligt märklig reaktion från någon som säger sig vara ett fan. Det var dock mer av den varan förr i tiden. När det brakade loss för Hardcore Superstar delade jag och Martin lägenhet. En morgon när vi skulle lämna den gick det inte att öppna dörren utan vi fick forcera upp den. Anledningen till att det gick så trögt var att det låg tre tjejer och sov i varsin sovsäck utanför. Sådant händer inte nu, haha!

Det var på den tiden som Hardcore Superstar näckade i Okej och ni fick massvis av beundrarpost i brevlådan. Får du det fortfarande eller är allt ersatt av lajks på Facebook?

– Det var en fotosession vi skämdes riktigt jäkla mycket över, haha! Det var helt och hållet Jörgen Holmstedts, Micke Johanssons och Uffe Magnussons förtjänst. Det är tre sluga rävar som vet exakt hur de ska göra för att få vad de vill ha. Fram med spriten bara så går man till slut med på vad som helst. Det gjorde Okej till en så fantastisk tidning under så många år. De fick artisterna att bjuda på sig själva. I synnerhet hårdrocksbanden har jag fått berättat för mig, medan Depeche Mode däremot inte ville toka till det alls. När det sedan kommer beundrarpost så visst händer det fortfarande men det är mestadels digitalt. Jag försöker att ta mig tid att svara på allt, för det är ändå ett fan som har tagit sig tid att skriva till mig. Då ska jag fan i mig även ta mig tid att skriva tillbaka. Så jobbigt är det inte, bara mysigt.

I våras delade du en video där din son kom hem från skolan och sjöng på Sweden Rock Magazines inofficiella EM-låt ”Nu jävlar!”. Hur lät dina föräldrar när du kom hem från skolan och gnolade på Kiss-låtar?

– Första gången som min son Bruce fattade grejen var när han satt med Kiss ”Rock and roll over” i famnen och jag satte på plattan på vinylspelaren. När ”I want you” brakade i gång och gnistan tändes i hans ögon var det som om jag såg mig själv. Jag kände igen blicken så väl, för det var exakt densamma som jag hade när jag upptäckte Kiss. Han var helt hypnotiserad och jag är så glad att jag filmade det hela. Det är ett fint minne. När han sedan kom hem och sjöng på ”Nu jävlar!” som han och hans kompisar hade snappat upp från någon spellista på en rast var det bara så coolt. Men för att svara på frågan. Jo fan, jag och mina brorsor fick lyssna på hårdrock hur mycket vi ville. Det var inga problem alls – till en början. Farsan hade en mekanisk verkstad med en handfull gubbar anställda. En dag anställde han en riktigt sur gubbjävel som även satt med i Hem och Skola-föreningen. Birger, som han hette, tutade i farsan att hårdrock och videovåld var farliga grejer. Det resulterade i att pappa bad oss att ta ned affischerna. Åh vad vi hatade präktige Birger för det. Vi tittade alltid strängt på honom när vi besökte pappas jobb. Lyckligtvis ebbade det ut med tiden och affischerna kom snart upp igen. Men vi behövde varken klippa håret eller sluta lyssna på hårdrock i alla fall. Det är jag glad för än i dag. Men Birger, honom hatar vi ännu, haha!

Du har sedan 2020 letat efter en katt som ser ut som en sminkad originalmedlem i Kiss, helst Ace Frehley, eller i värsta fall som Vinnie ”The Wiz” Vincent. Med så specifika krav, hur går det med kattjakten?

– Det har inte gått så bra faktiskt. Däremot har jag en Devon Rex som jag hämtade på Österlen som är svart och vit i ansiktet. Problemet är att han ser mer ut som Abbath än en Kiss-medlem. Det är väl förvisso gulligt och ingenting man kanske tänker på när man ligger och gosar och pussar på honom. Sedan plötsligt kommer man på sig själv: ”Fan, det är ju Abbath jag ligger och gosar med!”

Er nya skiva heter ”Abrakadabra”. Kan du trolla?

– Inte i form av hokus pokus-konster där jag får saker att försvinna men trolla i den bemärkelsen som texten anspelar på – absolut. Låten handlar om att man sitter på sitt jobb från måndag till fredag i jeans och loafers. Sedan kommer helgen och då går man ut och lever ut för att till slut gå upp i rök. Man släpper taget om vardagen och blir en sorts illusionist. På så vis är jag en trollkarl utan dess like, för jag har jäkligt lätt att gå upp i rök och insupa helgen. Allra helst förr var det så. Då kunde jag gå ut på fredagen och komma hem på söndagen. Jag minns speciellt en gång jag trollade till det så att jag hade lyckats buda hem en gitarr på Ebay från en snubbe i Arizona! Å andra sidan var det ett bra köp. Jag har alltid velat ha en likadan Flying V som KK Downing (ex-Judas Priest) har och på fyllan köpte jag alltså en sådan Hamer-gitarr. Det var bra gjort av mig, haha!

> ***”Sedan plötsligt kommer man på sig själv: Fan, det är ju Abbath jag ligger och gosar med!”***

På ”Abrakadabra” går ni tillbaka till gammal beprövad omslagskonst från fansens favorittrippel ”Hardcore Superstar”, ”Dreamin’ in a casket” och ”Beg for it”. Ska skivan ses som en tillbakagång till tidigare sound?

– Precis så är det faktiskt. Gitarristen Vic Zino sa till mig att inte analysera allt så jävla mycket den här gången, utan bara skriva exakt vad jag ville skriva. Jag skulle vara en egoist och det har jag verkligen varit. Nu står vi här med en ren jävla hårdrocksplatta igen som kommer att bli jävligt rolig att spela live! När musiken sedan kom så naturligt blev det samma sak med omslaget. Omslagsklon är förresten äkta och kommer från en kalkonfarm i Töreboda. Endast den äkta varan duger, så nu springer de väl runt en enbent krake där på farmen och kluckar. ■

MED NYTT PERSPEKTIV

AV **JANNE MATTSSON** FOTO **NINNI**

Tanken var att **Erik Grönwall** skulle starta ett helt nytt liv när han slutade i Heat. Så blev det också men på grund av leukemi blev det inte ett liv som han hade tänkt sig.

Allting pekade mot att 2020 skulle bli Heats år. Albumet ”II” var en återgång till det melodiska hårdrocksound som såväl fans som kritiker älskade. Hösten samma år lämnade du bandet. Vad låg bakom det beslutet?

– Det fanns flera olika faktorer bakom mitt beslut, säger sångaren Erik Grönwall. Oavsett vilket jobb man har, eller hur bra man trivs med det, kommer det att komma en dag då man känner att man vill göra någonting annat. Med ”II” stod vi vid en brytpunkt i karriären där alla våra åtaganden med vårt skivbolag var uppfyllda. Det öppnade ett fönster som jag valde att hoppa ut genom innan det stängdes igen. Varför jag gjorde det var för att jag såg mig som en bromskloss för de andra. Nu låter det som att jag spelar martyr och det är inte meningen. Samtidigt har det inte heller varit min mening att hejda de andra när de fått upp farten. För varje ny platta som Heat har gjort har hjulen rullat snabbare och snabbare. Ingenting tydde på att det skulle bli annorlunda med ”II”, utan jag såg alla erbjudandena som kom in och vilka åtaganden det skulle leda till. Därför var det dags för mig att ställa min plats till förfogande för någon annan. Någon som verkligen var sugen på att åka ut och spela live.

Hur länge hade du känt så?

– Sedan ”Tearing down the walls”-turnén tog slut 2015. Någonstans under resans gång tändes min entreprenörslåga och jag började att göra flera olika saker. Det var föreläsningar, brygga öl, ha en egen festival och massor av annat. Jag tycker sådant är kul och jag tycker om att ha mycket att göra. Jag tror att de andra killarna i bandet redan då märkte att mitt fokus skiftade från enbart Heat till mycket mer än så. Om jag kände mig tvingad att fortsätta turnera? Absolut inte! Jag har älskat mina tio år i Heat men det finns andra saker som jag också älskar och vill prova på innan det är för sent. I och med att jag ännu älskar grabbarna och att keyboardisten Jona Tee är min bästa vän var det viktigt för mig att visa att det inte finns några hard feelings mellan oss. Det var så bilden där jag räcker över mikrofonen till hemvändaren Kenny Leckremo kom till.

Erik Grönwall tillsammans med det sydafrikanska T-popbandet 4IAM under inspelningen av gruppens första singel ”Legends” i Kapstaden. Låten är skriven av bland andra Jakke Erixson och Karl-Ola Kjellhom. Båda ingick i Eriks kompband under hans första soloturné 2010.

Det är lustigt att du kallar dig själv en bromskloss. Jag trodde att det var du som ville köra på och de andra bromsade upp tempot.

– Det handlar om att ge och ta och det var vi väldigt duktiga på i Heat. Jag förstår att ju mer jag pratar om hur bra allting var, desto konstigare blir mitt avhopp. Men jag måste ha utrymme att växa som människa. Jag är en person som tycker om att vara med i uppstartsfasen av olika projekt. Jag gillar att bygga saker och se dem växa. Tittar man på mitt nya band New Horizon, som jag har tillsammans med Jona, befinner vi oss just nu i den roligaste fasen där det gäller att visa lyssnarna vilka vi är och vad vi gör. Det var även anledningen till att jag tackade ja till att gå med i Heat från första början. Jag förstod det inte då utan den vetskapen kom senare, men jag blir taggad av motgångar. Jag gillar att motbevisa folk. När jag gick med i Heat var det en jävla massa snack om vem ”Idolkillen” var som skulle ersätta favoriten Kenny. Självklart var det inte enbart kul att få kritik men det gav mig någonting att jobba med.

När man talar om saker att jobba med: redan innan du slutade i Heat hade du påbörjat ett arbete med att leta efter musikaliska talanger i Sydafrika. Hur kommer man på en sådan idé?

– Hitchat, som vi heter, är en startup i Sydafrika där vi går in i extremt fattiga och socialt utsatta områden, även kallade kåkstäder, och skapar underhållning. Vi letar efter talanger, sätter dem i olika konstellationer och försöker att ge dem en artistkarriär. Nu har det varit jäkligt svårt under pandemin men på sikt är planen att kunna skapa olika arrangemang i kåkstäderna. Det är någonting som inte finns där i dagsläget av olika anledningar. Det är väldigt farligt och för att förstå vad jag talar om behöver man nog själv se en kåkstad med egna ögon. Det som vi klagar på i Sverige och den misär som råder där är så vilt skilda saker att ord inte räcker till.

Var du själv inne i någon av kåkstäderna?

– Ja, och jag körde dessutom vilse i den som kallas Murder Capital Of The World. Det var mindre kul. Google Maps är inte så bra på att uppdatera kartorna där ute. De åker inte ens in med sina bilar där.

”Dexter är en finsk lapphund som jag och min sambo köpte 2016. Anledningen till att det blev just en finsk lapphund är för att de är så fluffiga och härliga. Det bästa med att ha en hund är den villkorslösa kärleken som de visar. Det och att även om jag är trött och hängig måste jag ta mig ut minst fyra gånger om dagen för att han ska få sin motion och det ger mig motivation att orka. Det händer ofta under våra skogspromenader att vi bara sätter oss på en sten och filosoferar. Det är som terapi för mig. När jag var som sjukast var det Jona Tee i Heat som tog hand om Dexter åt mig under ett halvår.”

”Tavlan är målad av en kille som heter Jonas Hessman och jag köpte den av Björn Almbladh på Oyster Bar i Stockholm. Jag är inget gigantiskt fan av David Bowie men han är en ikon och tavlan är oerhört snygg.”

”Trummorna på New Horizons platta ’Gate of the gods’ är inspelade av Robban Bäck (ex-Eclipse)”, säger Erik Grönwall. Om det är just detta trumset som har använts till inspelningen eller inte låter vi vara osagt.

”Vi hyr ett hus utanför Stockholm och det är nästan i största laget för oss. Men det om något är att klaga på ett lyxproblem. Här i vardagsrummet och i det anslutande köket tillbringar vi nog 80 procent av vår vakna tid.”

Erik Grönwall i hemmastudion där coverlåtarna till hans Youtube-kanal spelas in. Senast i raden är Van Halens ”Dreams”.

Träning är en stor del av Erik Grönwalls rehabilitering. Förutom motionscykeln blir det väldigt mycket boxning i Knivsta Boxningsklubb, där han även sitter i styrelsen.

Men det gjorde du?

– Det gjorde jag, av respekt för föräldrarna vars döttrar vi arbetade med. Tittar man på Sydafrika och landets historik… Jag vet inte riktigt hur jag ska uttrycka mig nu men det fanns en viss skepticism mot att jag som vit kille från Sverige kom för att plocka med mig deras döttrar till ett hus där de skulle bo tillsammans och arbeta med musik. Jag kände att det enda rätta var att träffa alla föräldrarna så att de fick ett ansikte på vem jag var och att kunna förklara för dem vad det var som vi ville göra. Det var ändå ansvaret för deras döttrar som de överlämnade till oss! Att åka runt där och se allting som jag såg satte livet i ett nytt perspektiv. Även det var en av anledningarna till att jag hoppade av Heat. Jag och min familj var på väg att flytta ned till Sydafrika. Vi hade ett hus redo och var mitt uppe i visumprocessen. Att arbeta nere i Sydafrika och även vara med i Heat, det säger sig självt att det inte hade fungerat. Men det var då jag blev sjuk och livet kom att förändras totalt.

Hur började sjukdomen?

– Jag mådde skit, helt enkelt. Vi hade flugit hem till Sverige igen för att invänta visumet och då small det till. Bara att gå ut med hunden på en kortare promenad tog all kraft ur mig. Jag klarade kanske av fem minuter innan jag var tvungen att sätta mig ned och kippa efter andan. Jag åkte in till sjukhuset stupsäker på att jag hade fått en sydafrikansk variant av covid-19. Jag kände mig så oansvarig och såg rubrikerna framför mig: ”Erik Grönwall tog med sig ett sydafrikanskt virus till Sverige!” Det var så att jag skämdes, utan att ens ha fått det bekräftat. Sedan ringde sjukhuset och sa att jag behövde åka till akuten direkt. Tre dagar senare fick jag diagnosen leukemi. Där började den tuffaste resan som jag någonsin har varit med om. Både fysiskt och psykiskt.

”För mig fanns det någonting väldigt starkt i insikten att om jag blev frisk skulle jag sjunga skiten ur mig, haha”

När du fick beskedet att det var leukemi, var du redo att ge upp eller kom fightern i dig genast fram?

– Jag hade alltid tänkt att leukemi var lika med döden och det var vad jag var inställd på. Sedan lärde jag mig att det finns olika typer av leukemi. Den jag fick heter T-ALL. Det betyder T-akut lymfatisk leukemi och drabbar oftast barn. Barn som får det blir i princip alltid botade. Det var ändå en bra cancerdiagnos. Likväl är det cancer och man vet aldrig hur kroppen kommer att reagera eller hanterar behandlingen. Hela förra året handlade om att jag skulle förbereda mig mentalt på döden men också behålla någon form av krigsinstinkt. Det är en svår balansgång och min akilleshäl blev min då ettåriga son. Det var tufft att tänka att…

Erik pausar och tar ett djupt andetag innan han fortsätter.

– Det jag kände under behandlingarna var att jag behövde finnas där för honom. Jag behövde ta mig igenom hela skiten för hans skull. Det blev gnistan till min kamp.

Hur drev du kampen?

– Jag är mycket för visualisering och började visualisera hur jag stod på hans student med ett plakat i skyn. Jag skulle fan vara med där och jag såg mig som gammal, gråhårig och jävligt soft. Jag tänkte till och med ut var jag skulle stå för att kunna se honom bäst när han sprang ut från skolan och sådana saker. Det blev jävligt starkt för mig. Min artistcoach som jag har gått till för min röst har även utbildat sig till KBT-terapeut. Jag anlitade henne för att få den hjälp som jag behövde för att kunna gå vidare då jag snabbt insåg att jag behövde fokusera på den mentala aspekten, så att läkarna kunde fokusera på den fysiska aspekten. Jag gick i terapi mer eller mindre hela förra året för att lära mig att ha verktygen till hands när de mörka tankarna kommer. Det har varit mycket existentiellt. Ironin i det hela, med tanke på att jag slutade i Heat, är att när jag låg i sängen och inte visste vad utfallet skulle bli lovade jag mig själv att göra mer av det som jag älskar om jag blev frisk. Det vill säga sjunga och stå på scen.

Har musiken räddat ditt liv?

– O ja! Om jag säger så här: jag vill inte underminera vetenskapen, den svenska sjukvården eller min donator som definitivt är den som har räddat mitt liv. Jag skulle så gärna vilja veta vem den personen är så att jag får… Jag vet inte, hur fan kan man ens återgälda en sådan sak? Jag vet inte hur jag ger tillbaka till någon som har gett mig ett liv! Det sägs att det inte finns någon osjälvisk handling men att donera benmärg är väl så nära en osjälvisk handling man kan komma. Jag kan inte gå ut på Instagram och tacka personen vid namn och personen kommer aldrig att få veta att det är jag som har räddats. Allt är anonymt. Det enda jag vet är att donatorn var den perfekta matchningen på 18 av 18 punkter. Vad var jag inne på nu…? Just ja, att musiken har räddat mitt liv! Jag har fått en sådan enorm respekt för den svenska sjukvården. Den får mycket kritik men inte av mig. Jag fick diagnosen den 22 mars förra året och den 25 mars var jag igång med första behandlingen. Är inte det otroligt så vet jag inte vad som är det. Jag lovade mig själv att om jag tog mig igenom allting så ska jag också sjunga mig igenom livet. Det var därför jag startade min Youtube-kanal där jag lägger upp covers. Det blev en form av överlevnadsmekanism och en del av läkningsprocessen. Jag frågade Jona vad jag behövde för att kunna göra inspelningar hemma. Jag är ganska tekniskt okunnig och det är inte han. Han skickade över en lista på allt som behövdes och sedan köpte jag det. Processen att lära mig alla sakerna och sedan släppa covers blev en väg tillbaka för mig. Nu är Youtube-kanalen min lekstuga och jag har skitkul med den. För mig fanns det någonting väldigt starkt i insikten att om jag blev frisk skulle jag sjunga skiten ur mig, haha!

Hur lång tid tog det för den mentala aspekten att skifta från tankar på döden till tankar på att skiten skulle besegras?

– Jag tror att det kom ganska snabbt men till en början var jag bara en pöl som var inställd på att det var kört. Sedan tror jag att det tog två eller tre veckor. Eller nä, det är att förenkla det hela så jävla mycket. Jag började att tänka i de banorna efter den tiden – att det var någonting jag skulle ta mig igenom. Men det betyder inte att jag har trott på det hela tiden. Det har gått väldigt mycket fram och tillbaka hela tiden. När läkaren kom in på mitt rum i somras och berättade att de inte tyckte att de hade fått ned cancern så mycket som de ville och att det inte såg bra ut, vad fan skulle man göra då? I ett sådant läget känner man inget ”fuck yes, det här tar jag mig igenom!”. Det tog skithårt på psyket. Men majoriteten av tiden har jag i alla fall tänkt att ”om det här går åt helvete ska det i alla fall gå åt helvete med en positiv inställning”. Då är det viktigt att man har människor i sin närhet som andas samma optimism. Nu gick det bra och i dag kan jag säga att jag är helt frisk.

Med tanke på hur beläst du är, läste du mycket om leukemi under din sjukhustid?

– Nej, det vågade jag inte. Jag ville inte veta den procentuella statistiken på hur många som blir friska eller dör. Däremot läste jag mycket om vad jag kunde göra för att förbättra mina odds. Självläkning intresserar mig och jag läste mycket med fokus på hjärnan och psykologi – varför tillåter jag mig att reagera som jag gör? Hjärnan försöker att rädda mitt liv, det gör den hela tiden utan att det är någonting revolutionärt med det. Ska man hålla föredrag är hjärnan programmerad med samma typ av stressfaktorer som när man blir jagad av ett lejon. Jag tror att vi alltid underskattar tankens

”Det finns ett helt gäng med hästar här på gården men de är inte våra. Däremot brukar jag hjälpa till att ta hand om dem då och då och det händer att jag även ger mig av på en ridtur. Om somrarna brukar de beta utanför vår altan och det skapar harmoni.”

kraft och vad vi kan göra med rätt inställning om vi tror på det. Tror vi inte på det kommer det inte att fungera.

Precis, ibland känns det som att det är bättre att inte veta. Jag tänker på fall med folk som inte har mått dåligt alls, läkarna upptäcker cancer av en slump och sedan går det oerhört fort – bara för att de nu vet om att de är sjuka.

– Det är intressant att du tar upp det för någonstans under processens gång kunde jag välja att få reda på om jag bär på någonting annat genetiskt som i framtiden kan bli en allvarlig sjukdom. Jääävlar vad jag funderade över det och bollade fram och tillbaka med läkarna. Hjälper det ens att veta en sådan sak? Vad gör det för mig att veta att jag har någonting mer som kanske kan bryta ut? Det i sig kan mycket väl ha en mer negativ påverkan på hälsan än någonting som kanske inte ens kommer att hända. Man kan bli sjuk av att gå och oroa sig för någonting som kan hända. Så vill inte jag ha det, då är jag hellre lyckligt ovetande och får hantera det när det kommer. Nej, inte ”när det kommer” utan ”*om* det kommer”. Det där var helt fel inställning av mig, haha!

Hade du sagt ja till New Horizon, som nu albumdebuterar med ”Gates of gods”, om frågan hade kommit innan du fick cancer?

– New Horizon fanns redan innan jag fick sjukdomsbeskedet. Jona frågade mig om jag var sugen att lägga sång på ett par låtar till ett power metal-projekt som han hade dragit igång. Det var sommaren 2020 och tanken var att det skulle vara fler sångare på plattan. Så blev det inte. När Jona och jag jobbar tillsammans har vi jävligt kul, dessutom älskar jag att sjunga lite hårdare musik så någon gång i slutet av samma år bestämde vi att jag skulle lägga all sång på plattan. Vi hann med ett par låtar till innan jag i början av 2021 åkte till Sydafrika för att jobba med Hitchat. Sedan blev jag sjuk men jag har faktiskt lagt sång på några låtar under min behandling, vilket gör det hela speciellt.

Speciellt på vilket vis?

– Det finns några låtar på plattan som egentligen handlar om rymden, men jag förknippar dem enbart med sjukdomen. Jag har fått en helt annan tolkning gällande allt. Vi arbetade med sången till ”Event horizon” när jag upptäckte att jag var sjuk. Jag sa åt Jona att jag inte fick samma kraft i rösten som tidigare, att jag blev andfådd och inte kunde pressa ut de höga tonerna. Han ”lugnade” mig med att det var covid-19 och sedan började han att kasta alla grejerna i studio som jag hade rört vid. Så här i efterhand är det ganska lustigt. Sedan har vi låten ”The end of all”. Skivan var otroligt försenad och jag knaprade så mycket medicin när Jona frågade om jag hade tänkt på kopplingen i ”The end of all” och att sjukdomen jag hade var en form av ALL. I låten sjunger jag om ”the savior in the night” – för mig betydde det donatorn. Det blev en fighterlåt där jag visualiserar hur jag via en donator gör slut på skiten. Det är helt sjukt när man tänker på det. Låten skrevs långt tidigare och handlar inte alls om sjukdomen utan är ren power metal-poesi. Samma sak med ”Event horizon” där jag sjunger ”seeing my life flash before my eyes”. Den handlar egentligen om filmen ”Interstellar” men har fått en helt annan betydelse för mig. Jag har fått en helt annan känslomässig koppling till skivan. Jag tänkte att jag skulle gå in studion och ha kul med Jona medan jag drog några metalskrik och så blev det så mycket mer än så. Skivan är steget tillbaka till det som jag älskar. ■

”The end of all blev en fighterlåt där jag visualiserar hur jag via en donator gör slut på skiten”

Sweden Rock

DRINKS

VILKEN ÄR DIN FAVORIT?

SKANNA KODERNA I DIN SPOTIFY-APP FÖR ATT LYSSNA PÅ LÅTARNA VI BLIVIT INSPIRERADE AV.
SWEDEN ROCK DRINKS FINNS ATT KÖPA I UTVALDA BUTIKER SAMT PÅ WWW.MERCH.SWEDENROCK.COM

BOMBER

AV **JANNE MATTSSON** FOTO **MICHAEL LENNARTSSON**

Den största influensen är tidiga Def Leppard. Till deras fans hörde Hank von Helvete. Och kursen på debutalbumet av **Bomber** bestämdes med hjälp av billigt vin och slitna instrument.

Vilken var den första hårdrocksskivan som du köpte för egna pengar?

– Den första skiva som jag fick var Kiss ”Carnival of souls” som jag älskade, säger trummisen Rasmus Grahn. Det är ganska sjukt. Jag hade en poster på Kiss innan jag hörde dem och när jag sedan hörde ”Carnival of souls” trodde jag att det var så de lät. Det var en jättecool skiva med tunga gitarrer och en aggressivitet som jag älskade. Sedan köpte jag ”Rock and roll over” och blev än mer frälst. Det roligaste är att jag trodde att Kiss först hade börjat som ett osminkat band och att ”Carnival of souls” var en gammal skiva. Sedan tog de på sig sminket och blev häftigare. Men så var jag också väldigt ung då så vem kan klandra mig, haha.

Kan något på Bombers debutalbum ”Nocturnal creatures” härledas till någon av de skivorna?

– Jag tycker att jag precis som Peter Criss är en ganska återhållsam trummis. Sedan har vi titeln ”Nocturnal creatures” som givetvis påminner om ”Creatures of the night”. Under inspelningens gång var det däremot inte så mycket Kiss utan mer tidiga Def Leppard som var den mest givna influensen. Ett band som vi alla alltid har älskat och under arbetets gång var det som att jag återupptäckte dem. När vi började tänka mer hitbetonat var det självklart att det kom från Def Leppards låtskrivartänk. Det finns även ett par uppenbara lån men det ser jag inget fel med. Gör man det med glimten i ögat och som en hyllning är det helt okej. Även Fleetwood Mac har varit viktiga under arbetets gång. De är geniala på att producera och skriva refränger.

Stärkta av billigt vin och risiga instrument förlöste du och den sjungande gitarristen Anton Sköld första singeln ”Zarathustra”

Bomber består av basisten Love Andersson, gitarristen Max Huddén, sångaren och gitarristen Anton Sköld och trummisen Rasmus Grahn. Bilen i bakgrunden är en Saab 9-5 och tillhör den bilintresserade Rasmus.

i en stuga på landet. Den låten kom sedan att sätta tonen för hela albumet.

– Det var den första låten som jag och Anton skrev tillsammans. Vi hade pillat på andra saker tidigare och jag hade ett gäng idéer sparade på min telefon, bland annat huvudriffet till ”Zarathustra”. Anton kände lite på det och sedan kom allting steg för steg utan någon större ansträngning. Vad än vi behövde kom vi på direkt och det tog nog inte ens 30 minuter innan låten, och då även indirekt skivans riktning, var utstakad. Nu låter det som att det är mitt och Antons band, men så det verkligen inte utan vi är alla involverade i skapandet och basisten Love Andersson har varit med och skrivit några av de bästa låtarna. Efter att vi hade bestämt att ”Zarathustra” skulle vara albumets öppningslåt fyllde vi på med ett ordentligt trumintro, precis så som Nicko McBrain presenterade sig för Iron Maiden-fansen på ”Piece of mind”. Det som hörs är det första jag kom på och häftigt blev det.

Precis, för när du gick med i Bomber i slutet av 2017 var det som gitarrist. På ”Nocturnal creatures” sitter du i stället bakom trummorna och Max Huddén (Satanic Surfers) har anslutit som gitarrist. Vad ligger bakom den rockaden?

– När vi befann oss i den här stugan för att skriva musik stod det redan ett trumset där. Rent naturligt satte jag mig bakom det medan Anton tog gitarren. Det var första gången som vi gjorde någonting i den konstellationen. När vi sedan spelade in demon var det jag som la trummorna och det kändes jäkligt bra. Det kände vi allihop. Lite som om det var en nystart för Bomber, vilket vi också ser det hela som.

Ser du dig som Skånes Nicke Andersson eller Skånes Dave Grohl, som båda behärskar både trummor och gitarr minst lika bra?

– Om jag måste välja tar jag absolut Grohl, men det finns betydligt mer likheter mellan mig och Nicke. Jag älskar Kiss och jag var death metal-trummis i bandet Decapitation som jag hade tillsammans med David Olofsson från Helvetets Port. Vi gjorde en demo och lät som den perfekta blandningen mellan Autopsy och tysk thrash. Efter det gick jag vidare och blev gitarrist i Dahmers innan jag blev trummis igen i Bomber. Under inspelningens gång kände jag mig som en gitarrist som spelade trummor, men nu när skivan är färdig känner jag mig som en trummis som också spelar gitarr.

När upptäckte du att du var en musikalisk multibegåvning?

– Det har varit så under hela min musikaliska karriär. Jag och Christoffer Karlsson som sjunger i Dahmers har spelat ihop sedan vi var i tioårsåldern. Redan då var det så att den rollen i bandet som behövde fyllas tog jag då jag hade lättast att lära mig nya instrument. Sedan har det fortsatt så. Jag har alltid varit mycket för problemlösning och haft lätt för att lära mig inom musik. Däremot när jag tänker tillbaka så har jag alltid varit intresserad av trummisar. Jag är den som tittar på trummisar under spelningar, plöjer trumvideor på Youtube och hör jag en dålig skiva brukar det oftast börja med att trummisen inte håller måttet.

Vem är du influerad av som trummis?

– Just nu finns det tre, varav två är ganska kontroversiella. Den första är Vinny Appice från Dio och Black Sabbath. Efter att jag bytte gitarren mot trummorna har jag lyssnat oerhört mycket på Vinny och speciellt albumet ”Holy diver”. Hade man tagit bort allt utom trummorna på det hade jag ändå varit nöjd, så bra är hans lir! De andra två är Tommy Lee och Lars Ulrich. Två fantastiska trummisar som spelar precis som jag också vill spela. Det är så jäkla löjligt med allt Lars-hat som råder. Givetvis kan jag inte kolla på senare tids videor med honom och säga att det är lika bra som det var förr. Men som man säger: sätt en annan trummis i Metallica och du har inte ett lika starkt band. Fram till ”Black album” var han oerhört viktig. Det fanns någonting mer än bara en metaltrummis i hans spel. Han är en rocktrummis som spelar metal och det gjorde honom mycket mer intressant än många av den tidens metaltrummisar. Om jag är självlärd? Jag gick på musikgymnasiet och har pluggat klassisk gitarr efter det för att bli en bättre gitarrist. Som trummis är jag däremot självlärd. Jag satt och spelade med till plattor och lärde mig på den vägen.

Bomber gick mer eller mindre in i studion utan en spänn på fickan, allt var en ren chansning. Om ni hade haft ett skivbolag i ryggen redan innan, tror du att det hade påverkat skivans nerv?

– Det är inte omöjligt. Vi var väldigt målmedvetna under arbetets gång. Redan innan vi började tänka på att gå in i studion siktade vi högt. Vi skulle gå all in och oavsett hur vi gjorde det skulle allting lösas med de medel som vi hade att tillgå. Det gav oss en underdogmentalitet som gäller även nu. Vi är i stort sett helt okända men har fått kontrakt på ett större bolag. Nu förväntas vi att leverera som de stora banden och det utan några tillgångar. Vi har fått vrida och vända på allt för att få till skivan precis så som vi vill ha den. Man kan säga att allting har skett med ett helhetstänk. Det tror jag har stärkt både den och oss.

”Under inspelningens gång var det inte så mycket Kiss utan mer tidiga Def Leppard som var den mest givna influensen”

Hank von Helvete var ett fan av Bomber. Fick han höra något av ”Nocturnal creatures” innan han gick bort i november i fjol?

– Jag tror aldrig att han gjorde det. Låtarna som vi skickade ut när vi letade efter skivbolag gick bara till just skivbolag och branschfolk, vilket är lite synd med tanke på hur stort fan jag är av Turbonegro. Att han gillade debut-ep:n ”Arrival” (2017) och delade den på sitt Instagram-konto är däremot riktigt stort.

”Arrival” delade omslag med death metal-jänkarna Blood Incantations ep ”Interdimensional extinction” (2015). Kunde de leva med det eller blev det någon påföljd för er?

– Det var före min tid men varken Anton eller Love har koll på den scenen, så att det skulle vara en medveten stöld finns inte på kartan. De bad omslagskonstnären Bruce Pennington, en legend inom science fiction-målningar, om tillstånd att använda bilden och det fick de. Uppenbarligen har fler band gjort samma sak men att det skulle ha varit något problem är ingenting som vi har hört talas om. Det var ändå bara ett egenfinansierat släpp. Hade det däremot hänt nu med ett skivbolag i ryggen hade situationen förmodligen varit en annan. ■

SUPREME UNBEING

PREPARE FOR THE SECOND COMING

SAVIOR

22.2.22

WWW.SUPREMEUNBEING.COM

SUPREME UNBEING

MUSIC VIDEO PREMIERE FEBRUARY 22, 2022

SAVIOR

AUAILABLE ON STREAMING & DOWNLOAD FEBRUARY 25, 2022

WWW.SUPREMEUNBEING.COM

THE HELLACOPTERS

AV **CARL LINNAEUS** FOTO **MICKE SANDSTRÖM**

Sångaren och gitarristen **Nicke Andersson** går igenom samtliga tio låtar på **Hellacopters** efterlängtade comebackalbum ”Eyes of oblivion”.

Hellacopters består av basisten Dolf de Borst (enbart livemedlem i nuläget), trummisen Robban Eriksson, gitarristen Andreas Dregen, sångaren och gitarristen Nicke Andersson och keyboardisten Anders ”Boba Fett” Lindström.

REAP A HURRICANE

Hur kom ni fram till att den här låten skulle inleda albumet och bli första singeln från ”Eyes of oblivion”?

– Det var den sista låten som jag skrev till skivan. Det var tur det, för vi hade ingen låt som kändes som en öppningslåt förrän den här kom till. Alla som vi sedan spelade upp plattan för ansåg att detta borde bli singeln, så det var inte så mycket att orda om.

Du har sagt att de andra i bandet var mer peppade på att göra en ny skiva än vad du var. Hur kommer det sig?

– För första gången i mitt liv blev jag lite ängslig över att göra en skiva. Jag började känna någon sorts press, att vi ska tävla mot folks nostalgi. Nu ska jag inte jämföra Hellacopters med Kiss, men det finns vissa likheter i att man gör en ny skiva efter ganska lång tid. Det vet man ju hur det gick i Kiss fall, det blev inte som man hade hoppats på med vare sig ”Psycho circus” eller ”Sonic boom”. Den fällan vill man själv inte hamna i. Då började jag att känna lite press. Jag tänkte: ”Hur fan gör man det här?” Det kändes som att skriva på beställning, men gradvis kunde jag lägga de tankarna åt sidan och göra som vanligt. Det vill säga att skriva en skiva bara för mig själv. Det är det enda sättet att göra det på. Det var lite jobbigt i början, därför var jag inte råpepp. Det kändes lite som ett ok. Nu känns det bra. Vi har redan planer på att spela in nästa platta med Tomas Skogsberg. Vi har inte jobbat med honom sedan han producerade ”Payin’ the dues” 1997, vilket känns spännande.

Den här plattan har du producerat ihop med Chips Kiesbye. Kändes det bekvämt att återvända till honom och plocka upp tråden, eftersom han gjorde samtliga fyra album som föregick er långa paus som inleddes 2008?

– Från början var inte tanken att vi båda två skulle producera, men eftersom jag har ett otroligt kontrollbehov började jag lägga mig i mer och mer. Först sneglade jag bara på uppmickningen av trummorna och tänkte ”ja, ja, sköt du det där”. Men sedan kunde jag inte låta bli att lägga mig i. Jag tog bort frontskinnet på baskaggen och det blev ju bättre, så klart, haha! När Michael Ilbert sedan mixade plattan hade jag en dialog med honom som gick ut på att komma fram till vilket typ av 70-talstrumljud som vi båda gillar.

Hittade du någon referensskiva med det trumljud som både du och Ilbert gillar?

– Det är mest baskaggen som jag har snöat in på och alla baskaggar från 70-talet låter egentligen bra, men det finns vissa mer tydliga exempel. De två låtarna jag skickade till honom var John Lennons ”Woman” och ”One more heartbreak” med Moxy. Ilbert tyckte att det var jättekul, för det var någon Jay Messina som hade varit ljudtekniker på Moxy-plattan och Ilbert var tydligen kompis med honom. Så han ringde upp Messina och pratade om hur han hade gjort.

CAN IT WAIT

Det är intressant att den går från tre fjärdelar i verserna till fyrtakt i refrängerna.

– Visst är det progressivt? Det bara blev så när jag satt med gitarren och nynnande. Sedan var det jättekrångligt när vi skulle lära oss den som band. Jag tyckte inte alls att det var konstigt men Boba (Anders ”Boba Fett” Lindström, keyboards) var jätteirriterad på att han inte fick ihop takten. Jag menade att det var samma takt fast inte. Förhoppningen är att man inte tänker på det när man lyssnar på låten.

Flera av låtarna på plattan är mer än tio år gamla. Är detta en av dem?

– Japp. När vi började att prata om ett nytt album gick jag igenom alla mina gamla demos. De flesta är skrivna för Imperial State Electric, eftersom de kom till på den tiden. Den här lades lustigt nog åt sidan när jag tyckte att den lät för mycket som Hellacopters. ”Can it wait” var därför den första låten som vi testade inför den här plattan.

SO SORRY I COULD DIE

Återigen tretakt, denna gång i en ren blueslåt.

– Den här är också jättegammal. Den är inte helt i vår bekvämlighetszon. Jag visade upp den för de andra i bandet och alla tyckte att den var jättekul. Det är roligare att göra något som man inte tidigare har gjort.

Har du upptäckt blues i mer mogen ålder?

– I början tyckte jag att blues var lite tråkig, för då hörde jag bara vit blues där man skulle spela solon hela tiden. Strängen (Hellacopters gitarrist 1999-2008 som avled 2017) fick in mig på bra grejer, även om han även gillade sådant som jag tyckte var lite väl mycket gitarrunk. Han spelade upp Johnny Winter, som jag tyckte väldigt mycket om. Annars gillar jag mest svart folkblues i dag. Mississippi John Hurt och Skip James.

EYES OF OBLIVION

Den återkommande gitarrslingan låter väldigt mycket som klassiska Hellacopters. Började låten med slingan?

– Nej, jag börjar alltid med sångmelodin och ackordföljden. Utan det har man inget att bygga från. Det här var den näst sista låten som jag skrev till plattan. Jag blev glad när den kom, för den låter ganska mycket som oss. Jag tror att den kom för att jag hade börjat slappna av lite och inte kände lika mycket press. Texten handlar om att världen kommer att gå under. Det ser jävligt mörkt ut, men för en stund kan man fly bort.

Varför valde ni att uppkalla albumet efter just den här låten?

– Ända sedan vi började surra om en platta för flera år sedan har vi diskuterat titlar. Vi hade miljoner idéer men inga som var bra. Vi har nog aldrig haft så svårt att komma på en titel. När det till slut blev dags att göra omslag föreslog jag att använda den här låttiteln och bygga något kring det.

Vilken var den sämsta albumtiteln som ni kasserade?

– Haha, den får vår trummis Robban Eriksson stå för: ”Reflections”. Det lät verkligen som att vi var 100 år gamla och tittade tillbaka på vår karriär. Jag tänkte: ”Visst, vi är lite till åren, men vi behöver väl inte basunera ut det. Vi kan väl leka att vi är 25 år en stund.”

”Det vet man ju hur det gick i Kiss fall, det blev inte som man hade hoppats på med vare sig Psycho circus eller Sonic boom. Den fällan vill man själv inte hamna i”

A PLOW AND A DOCTOR

En classic rock-stänkare med en snygg för-refräng. Titeln sticker ut.

– Det är en så fånig titel att jag gillar den. Den handlar om att vi har hamnat där vi är rätt fort, som planet. Det ser rätt illa ut. Det känns som att vi borde förstöra allt och börja om från början. Då behöver vi en plog för att kunna försörja oss och kanske en doktor så att vi inte blir sjuka. Texten är ny, men musiken spelade jag in som demo under en turné med Imperial State Electric mot slutet av 2015.

Det är schyst virvelspel i refrängen. En typisk Robban-grej.

– Ja, vi tänker att det är lite ”Search and destroy”-trummor. Den Stooges-låten har en liknande virvelgrej. Redan på min demo är det bara en trumloop som går genom hela låten. Jag använde trumintrot till Sex Pistols ”Lonely boy”. Man fick tänka sig var alla fills skulle komma och det gjorde att det fanns mer plats för Robban att komma på något när vi repade och spelade in trummorna i Kapsylen på Södermalm.

POSITIVELY NOT KNOWING

Den här påminner mig om övergången från det sena 90-talets mer punkiga Hellacopters till den lite mer polerade ”High visibility”.

– Det har jag inte tänkt alls, men visst. Jag tänker mest att den har en väldigt annorlunda uppbyggnad. Det är inte vers, refräng, vers, refräng. Den har inte ens en refräng. Det är mer ett slags folkmusiktänk. Men du tänker kanske att den går snabbt?

I pressbiografin säger du att den här plattan sammanfattar hela Hellacopters karriär. Då tänkte jag att du kanske har skrivit låtarna med bandets olika eror i åtanke.

– Det där är enbart en efterkonstruktion. När jag hör skivan nu kan jag tycka att det finns lite från de flesta perioderna. Sedan låter väl det som ett jättebra säljargument, eller hur?

TIN FOIL SOLDIER

Min personliga favorit på skivan. Den sticker ut genom att låta som 70-talets glamrock.

– Kul att du gillar den, för den fick nästan inte vara med eftersom den kanske stack ut *för* mycket. Vi spelade in 13 låtar och när vi skulle skära ner det till tio – det perfekta antalet på ett album som vi inte haft sedan ”Payin’ the dues” – spelade vi upp rubbet för kanske tio personer som vi litade på. Det här var verkligen en sådan låt som man antingen gillade eller som man tyckte inte hade något att göra på skivan.

Hade du inställningen att du ville testa att göra en Sweet-liknande glamrökare när du skrev den?

– På min demo hade jag lagt till handklapp, ett signum från den tiden, så visst ville jag göra en glamlåt. Den här är också jättegammal. Jag hade tänkt spela in den med Imperial State Electric, men det blev aldrig så.

Jag vet inte om det är du eller Dregen som spelar solot, men det har några riktigt sköna Ace Frehley-häng i bändningarna.

– Det skriker Ace om det. Det är jag som har lagt det. Det är samma solo som på demon för tio år sedan. Det är den typen av solo som skriver sig självt.

Det här är enda gången på plattan som jag känner igen något från någon annan. Innan har du snott mer friskt. Med Entombed snodde du trumintron och fills rätt av från Kiss och Alice Cooper. På ”Grande rock” skrev du till och med en låt som hette ”Paul Stanley”, som baserades på hans sätt att göra riff. Har du tröttnat på att sno?

– Nu snor jag bara från mer obskyra reabacksskivor som ingen har hört. Det är mycket bättre. Då får man aldrig skit för det. Det finns ganska mycket stölder på skivan. Ibland tycker jag att det är sjukt uppenbart, men när inte ens de andra i bandet hör det är det okej. Då känns det som att vi har ryggen fri. Vad fan, man kan ju inte skriva musik om man inte sneglar på andra. Går det?

När du säger reabacksskivor skojar du lite.

– För inte så länge sedan upptäckte jag Goddo. Efter att ha läst på förstod jag att de hade varit lite stora i Kanada under slutet av 70-talet. Kolla in en låt som heter ”Let that lizard loose” från första plattan. Helt fantastisk.

Dregen står med som medkompositör till ”Tin foil soldier”. Vad bidrog han med?

– Han hjälpte mig med texten. Jag hade en idé om att vi skulle skriva en text om preppare och antivaxare. Det är nog den mest samtida texten. Det kändes som att det behövdes en sådan. Arbetsnamnet var väldigt länge ”Glam not sleaze”.

Känner du att det är viktigt att göra skillnad på glam och sleaze?

– Jag gillar inte sleaze alls, det har jag aldrig gjort. Slade, Sweet, Mud, Gary Glitter och Suzi Quatro är glam för mig. Det låter inte som sleaze, jag hör inga likheter alls. Många blandar ihop glam med band som LA Guns. Sleaze för mig är metal, på ett negativt sätt.

BEGUILED

Jag gillar det korta stämsolot. Överlag känns solona mer genomarbetade än tidigare.

– Strängen var en mycket mer spontan gitarrist än jag. Han kunde jamma fram någonting medan jag alltid har behövt komponera ett solo. Jag är inte tillräckligt bra för att bara spontant lira in något häftigt. När Dregen spelar solon jobbar vi lite på samma sätt. Vi måste tänka lite, skissa upp en idé. Och i och med att jag gör demos är solona oftast färdigskrivna.

”Om man kör ett solo i E-mollpenta får man aldrig spela ett C. Då blir det folkmusik eller klassisk musik. Det blir Yngwie Malmsteen. Det låter för jävligt”

Vad är det för stämma ni kör i solot?

– Jaha… Vad det heter? Jag kan inte sådant. I mitt tycke finns det inget bättre stämsolo än det i ”Detroit Rock City” med Kiss. Producenten Bob Ezrin orkestrerade det ton för ton genom att lyssna efter vad som passade ihop. I dag har det gått inflation i stämsolon hos metalband som vill låta som förr och alla verkar ha en manual över hur man gör dem. ”Tar jag den tonen ska det per automa-

Nicke Andersson kan, åtminstone i Sverige, göra anspråk på titeln ”näst mest berömda vänsterhänta gitarrist med en Gibson SG”. Förstaplatsen förblir ovillkorligen vikt för Tony Iommi.

tik passa med den tonen.” Då blir det tråkigt. Man måste använda öronen. Sedan anser jag att det finns en förbjuden ton i rockmusik som alldeles för många rockband använder. Om man kör ett solo i E-mollpenta får man aldrig spela ett C. Aldrig. Då blir det folkmusik eller klassisk musik. Det blir Yngwie Malmsteen. Det låter för jävligt. I blues har man inte den tonen, den får inte vara med. Det blir smörigt och dåligt. Det blir power metal. När jag spelade in Black Trip-plattan ”Shadowline” höll inte Peter Stjärnvind med om det: ”Vad fan snackar du om?” ”Nä nä”, sa jag, ”ta bort den tonen, det låter för jävligt.” Jag har lite regler för mig som bara jag tycker är viktiga.

Är ”Beguiled” också en äldre låt?

– Ja. Dolf de Borst är basist i Imperial State Electric och han är även Hellacopters livebasist. Det här har länge varit hans favoritlåt och han var lite irriterad över att vi aldrig spelade in den med Imperial State Electric. Nu blev det lite tråkigt för honom att Hellacopters spelade in den, eftersom det är jag som spelar bas på plattan. Det var lättare att göra skivan med fyra personer. Dolf har inte bestämt sig än om han vill vara fullvärdig medlem eller inte. Det är upp till honom. Jag kan förstå enkelheten med att vara inhyrd. Man kommer till repen och gigen och så är det färdigt och så får man okej pröjs för det. Det finns något skönt i det, eftersom han har Datsuns också. Det blir mer ansvar om man ska vara medlem i bandet. Men jag tror att han har insett att han borde gå med på riktigt nu.

Fanns det några diskussioner om originalbasisten Kenny Håkansson skulle återvända i och med ett nytt album?

– Nej.

Tystnad.

– Och där dog intervjun, haha! Jag har inte pratat med honom sedan det sista giget i Spanien. Det där giget blev ju inte så bra. Där och då var det lite drama, men inte sedan dess. Jag är så klart mån om att han har det bra, men vi har inte pratat med varandra. Han har sina grejer att ta itu med, så jag tror inte att det finns en chans att han kan vara med i ett band just nu. Men det får du fråga honom om. Jag tror att han är nöjd som det är.

THE PRESSURE'S ON

Den här är skriven av dig och Boba. Hur kom den till?

– Boba gjorde musiken. Han skickade lite olika idéer och jag högg på denna och gjorde sångmelodin och texten. Den är lite melankolisk, vilket jag gillar.

Det svenska vemodet har ni känt på tidigare med låtar som ”No song unheard” och ”Rainy days revisited”. Har detta vemod varit något som de har tagit fasta på utomlands, eller är det bara vi svenskar som tycker att det är unikt för Sverige?

– Lustigt, jag har aldrig tänkt på det så. Jag tänker snarare Neil Young-mollare än någon svensk melankoli. Och många australiska rockband från 80-talet var åt det här hållet. Visitors och Radio Birdman hade lite av det molliga. De fick det i sin tur från amerikanska band som Doors och kanske rentav Blue Öyster Cult.

TRY ME TONIGHT

Om Rolling Stones hade varit bra hade de kanske låtit så här.

– Ska jag ta det som en komplimang?

Ja, det här är en av mina personliga favoriter på plattan. Vad jag menar är att Rolling Stones är

”The Hellacopters are amazing. They’re one of the best bands you’ve seen in your life. I’m telling you.” Säger vem? Säger självaste Dave Grohl från Foo Fighters. 2022 är Hellacopters framme vid sitt sjunde eller åttonde studioalbum, beroende på om man vill räkna närmaste (från 2007) föregångaren och coveralbumet ”Head off” eller inte.

fruktansvärt överskattade och att de skulle ha varit glada om de hade fått till en sådan här låt.

– Du är kanske mer inne på det lite gladare, inte fullt så molliga.

Jag gillar det bredbenta svänget. Partyrock. Kiss, helt enkelt.

– Ja, men Kiss hade även det melankoliska. Paul var där ibland.

Jo jo, absolut. Hursomhelst – det svänger verkligen om ”Try me tonight”.

– Det är lite mer optimistisk rock. Den kom till ganska sent men när den väl kom föll bitarna snabbt på plats och det kändes bra att det

Sweden Rock Magazine erbjuder prenumeranter att köpa en exklusiv utgåva av albumet på vit vinyl. Äger du själv ett exemplar av alla Hellacopters-skivor som någonsin har pressats?

– Nej, men Robban gör det. Han har två exemplar av allting, inklusive t-shirts och merch. Han är vårt museum. Jag är långt ifrån det. En vinyl som jag inte fattade var unik var ”Cream of the crap! Collected non-album works – volume 2”. En polare i New York sa att han kunde fixa in mig och min fru Johanna på Electric Light Orchestra på Madison Square Garden 2018 om han fick den här lp:n.

”Det kändes bra att det lät som Hellacopters. Det var som vanligt: när vi försöker låta som Stooges låter det i stället så här. Det låter som Stooges fast Kiss. Typ”

lät som Hellacopters. Det var som vanligt: när vi försöker låta som Stooges låter det i stället så här. Det låter som Stooges fast Kiss. Typ.

Det är en perfekt avslutning på plattan, eftersom den först slutar efter tre minuter, men efter en kort paus fortsätter den med ett en minut långt outro.

– Det fanns inget riktigt slut på min demo, det var något som vi lekte fram på plats. Första tanken var att tona ut låten, men vi kom på ytterligare en sånggrej till slutbiten. Då kändes det som en självklar sistalåt.

”Visst”, sa jag och skickade över den. Det var den enda jag hade. Jag tänkte att jag kunde fixa en ny, men det finns inga. Den är jättedyr på Discogs. Han tjänade på den affären.

Jag hoppas att Electric Light Orchestra åtminstone gjorde en bra konsert.

– Det lät helt fantastiskt, det var sjukt bra ljud. Jag har aldrig hört så bra ljud i hela mitt liv. Fast det var väldigt moget och vuxet på alla sätt. Jag och Johanna var lätt yngst i hela arenan. Det var väldigt städat. Inte så farligt, om man säger så. ■

TADC PRESENTERAR

DREAM THEATER
+ DEVIN TOWNSEND
17 MAJ 2022 GÖTEBORG PARTILLE ARENA

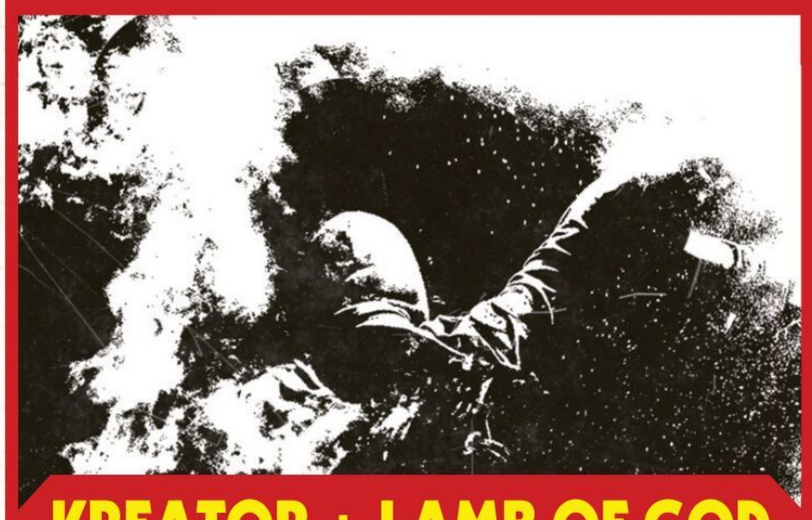

KREATOR + LAMB OF GOD
THY ART IS MURDER + GATECREEPER
19 NOV 2022 STOCKHOLM FRYSHUSET ARENAN

URIAH HEEP
22 NOV 2022 UMEÅ IDUN
23 NOV 2022 STOCKHOLM GÖTA LEJON
1 DEC 2022 SUNDSVALL TONHALLEN
2 DEC 2022 GÖTEBORG PARTILLE ARENA
5 DEC 2022 MALMÖ SLAGTHUSET TEATER

ANNEKE VAN GIERSBERGEN
15 OKT 2022 STOCKHOLM SÖDRA TEATERN

BROTHERS OF METAL
27 MAR 2022 STOCKHOLM FRYSHUSET KLUBBEN

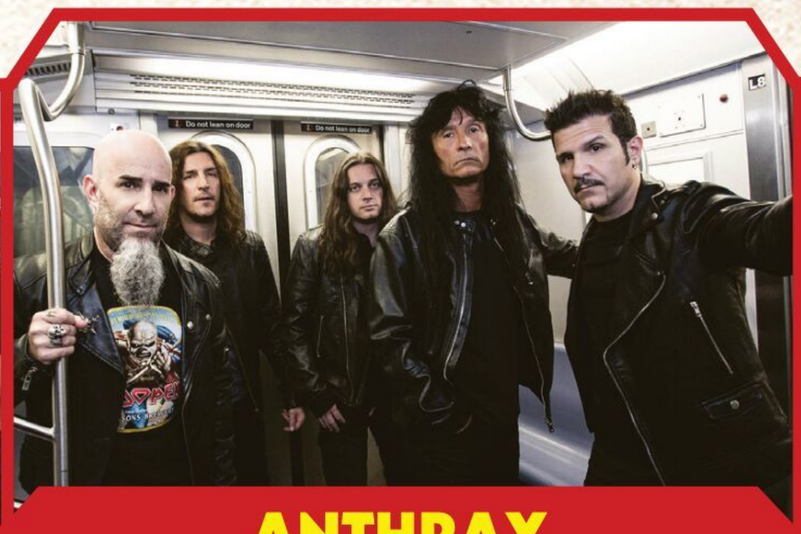

ANTHRAX
+ MUNICIPAL WASTE
18 OKT 2022 GÖTEBORG TRÄDGÅRN
19 OKT 2022 STOCKHOLM ANNEXET

MAGNUM
+ SUPPORT
10 MAJ 2022 GÖTEBORG PUSTERVIK
12 MAJ 2022 HUSKVARNA TEATERLADAN
13 MAJ 2022 STOCKHOLM FRYSHUSET KLUBBEN
14 MAJ 2022 KARLSTAD NÖJESFABRIKEN
16 MAJ 2022 MALMÖ BABEL

ACE FREHLEY
23 JUL 2022 STOCKHOLM ROCK PÅ SKANSEN
24 JUL 2022 GÖTEBORG PUSTERVIK

MICHAEL SCHENKER´S
50TH ANNIVERSARY TOUR
29 APR 2022 STOCKHOLM TYROL

DIAMANTE
30 MAJ 2022 STOCKHOLM SLAKTKYRKAN

AVANTASIA
+ BATTLE BEAST + BLOODBOUND
13 JUL 2022 GÄVLE GASKLOCKORNA

AMARANTHE + BEYOND THE BLACK
BUTCHER BABIES + AD INFINITUM
11 NOV 2022 GÖTEBORG PUSTERVIK
12 NOV 2022 STOCKHOLM FRYSHUSET KLUBBEN

HEILUNG
28 OKT 2022 STOCKHOLM ANNEXET

ARCH ENEMY + BEHEMOTH
CARCASS + UNTO OTHERS
31 OKT 2022 GÖTEBORG PARTILLE ARENA
4 NOV 2022 STOCKHOLM ANNEXET

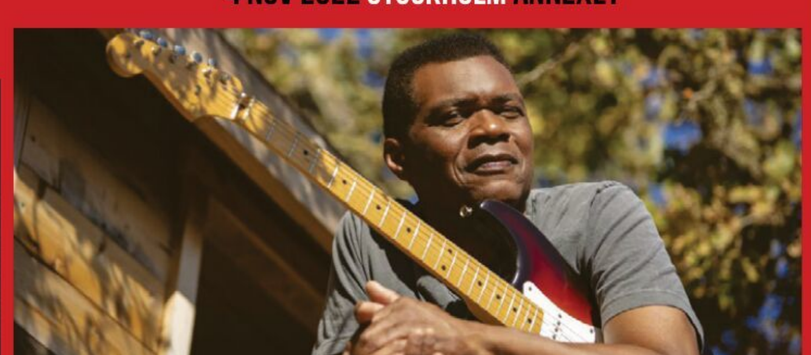

THE ROBERT CRAY BAND
28 JUN 2022 STOCKHOLM BERNS
29 JUN 2022 GÖTEBORG PUSTERVIK

tadc.se tadcsweden

Marillion

AV **DANIEL REICHBERG** FOTO **ANNE-MARIE FORKER**

Progrocklegendarerna **Marillion** återvänder med ett album som speglar världsläget. Gitarristen Steve Rothery gör nedslag i över 40 år av musikhistoria.

Medan ert förra album ”F.E.A.R” låg mer och bubblade på ett allmänt mellantempo är nya ”An hour before it’s dark” mer mångfacetterat. Kommentar?

– Jag tycker att det är något riktigt speciellt som vi har åstadkommit tillsammans med producenten Mike Hunter, säger gitarristen Steve Rothery. Det är som skivan ”Afraid of sunlight” (1995), men i modern skrud. Den har en helt annan textur än vad ”F.E.A.R” hade. Många fler lager. Skivan kom till i en väldigt naturlig process. Jag var borta från arbetet i några månader. När jag kom tillbaka var jag väldigt mån om att göra de bästa solon jag kunde åstadkomma. För övrigt trummar Ian Mosley på sina ställen intensivare än på åratal och körerna är så vackra.

Skivans texter verkar avhandla världsläget.

– Sångaren Steve Hogarth hade från första början bestämt sig för att inte skriva om pandemin, men den är ett historiskt event som Steve helt enkelt var tvungen att ta upp. Särskilt slutlåten ”Care” är en väldigt stark tillägnan till alla som har jobbat och slitit eller rentav dött i pandemin.

Era album brukade innehålla mer upplyftande låtar som ”Cannibal surf babe” eller ”The answering machine”. Med tiden har det blivit mörkare. Hur kommer detta sig?

– Jag förmodar att det har med tiderna att göra. Man kan säga att ”F.E.A.R” förutsåg Brexit och Trump. Å andra sidan är dysterheten inget som vi har bestämt oss för. Det enda kriteriet som vi har inför ett nytt album är att det inte ska låta som det förra.

Marillion skriver låtar genom långa jamsessions, från vilka man plockar russinen ur kakan. Varför skriver ni på det viset?

– För att minimera risken att bli osams! Vi gör så här för att alla ska vara överens om vad som är bäst. Nu hör det till saken att vi inte bara improviserar. På skivor som ”Anoraknophobia” och ”Marbles” är vissa jättestora sektioner färdigskrivna i förväg. *Låten är kung*.

Hur kom det sig att du bildade ett progband mitt under punkexplosionen i slutet av 70-talet?

– Jag bodde i norra England och vi var ett gäng kompisar som brukade samlas på lördagskvällarna, dricka öl och spisa musik. En del var mest inne på Stranglers och Clash, medan jag lutade åt Genesis och Pink Floyd. Någon av de andra kanske spelade något med Stranglers, men så drämde jag till med Genesis-låten ”The knife” (1970).

Lustigt att du nämner just Stranglers, då dessa alltid har haft en viss progtouch.

– Ja, så är det definitivt. Speciellt keyboardisten Dave Greenfield var i mångt och mycket en progmusiker och låtar som ”Golden brown” (1981) skulle kunna klassas som prog.

Och vice versa är sagda ”The knife” en proglåt med punktouch.

– Exakt. Den har punkens intensitet, men därtill den där majestätiska känslan som alltid har gett resonans hos mig. Lyssnar man noga på tidiga Marillion finns där rejäla stänk av punkens energi.

Marillion genomgick en hel del medlemsbyten i början av sin karriär. Varför?

– Vi var ett ungt band. Alla ville inte samma sak. Somliga såg bandet som en kul hobby, medan andra ville satsa mycket mer seriöst. Vi behövde få chansen att utvecklas.

Marillion består sedan 1989 av basisten Pete Trewavas, gitarristen Steve Rothery, sångaren Steve Hogarth, keyboardisten Mark Kelly och trummisen Ian Mosley. Denna sättning är upphov till 16 av bandets 20 studioalbum.

Var det jobbigt att sparka trummisen Mick Pointer 1983? Han hade ju varit med sedan starten 1979.

– Mick var helt enkelt ingen otrolig musiker. Dessutom utvecklade han ett stort ego som störde oss andra. Inte minst dåvarande sångaren Fish irriterade sig på hur Mick såg Marillion som ”sitt band”. Samtidigt var Mick min nära vän, så visst var det svårt.

1985 nådde Marillion UK-listans andraplats med ”Kayleigh”. Vad har låten betytt för ditt liv?

– Den betalar mina amorteringar, haha! Singeln sålde i två miljoner exemplar och

”Singeln sålde i två miljoner exemplar och ligger till grund för att massor med tjejer heter Kayleigh”

ligger till grund för att massor med tjejer heter Kayleigh, världen runt. Den får mig att minnas inspelningarna av albumet ”Misplaced childhood” i Berlin 1985. Den var vår snabbaste, billigaste och roligaste albuminspelning. ”Kayleigh” har hållit Marillion vid liv i stunder då allt har sett ut att rämna.

Marillion hade några hårda år under 90-talet. Funderade ni på att kasta in handduken?

– Vi hade helt enkelt inte råd att upprätthålla den livsstil som vi hade vant oss vid. Sedan kom vi på det här med crowdfunding och på så vis fick vi vår självständighet.

Fish ersattes 1988 av Steve Hogarth och sedan dess har Marillion haft samma sättning. Hur förklarar du denna livskraft?

– Vi respekterar och förstår varandra. I samband med albumet ”Sounds that can’t be made” (2012) var vi på vippen att gå skilda vägar, men jag tror att vi alla insåg vilken extrem tur vi har som kan göra detta.

Finns det något Marillion-album som du är extra stolt över?

– Jag var väldigt stolt över ”Seasons end” (1989). Alla hade räknat ut oss fullständigt (efter sångarbytet) och så kom vi med denna jättestarka samling låtar. Likaså är jag stolt över ”Afraid of sunlight”, som nog är vår allra starkaste låtsamling.

Om allt går enligt planerna kommer Marillion att iscensätta en av sina ”Marillion weekends” i Stockholm i april. Vad kan fansen vänta sig?

– Vi har väldigt hängivna fans som reser från jordens alla hörn. De är så passionerade att vår energi reflekteras rakt tillbaka mot oss. Det handlar inte bara om musik, utan de är också väldigt sociala events där fans lär känna varandra och återses.

Min vän Johan hoppas på låten ”The bell in the sea”…

– Wow! Vi har inte ens börjat fundera på vad vi ska spela, förutom att vi bland annat fokuserar på ”An hour before it’s dark”. Men visst finns en chans att vi spelar ”The bell in the sea”. Vi spelar alltid mer udda låtar till våra weekends. Saker som exempelvis ”Trap the spark” eller ”Built in bastard radar”.

Vad händer i övrigt för skoj när Marillion är på turné?

– På efterfesterna brukar jag blanda neonfärgade cocktails som de övriga blir dyngraka på. Fast grabbarna tar det rätt försiktigt med drinkarna numera. Det roligaste är väl att jag faktiskt fortfarande håller på med det här. I denna stund har det gått 43 år sedan jag gick med i bandet som skulle bli Marillion och det tycker jag är rätt oerhört. ■

Dark Funeral består av gitarristen Bo ”Chaq Mol” Nymark, basisten Fredrik ”Adra-Melek” Isaksson, sångaren Erik ”Heljarmadr” Vingbäck, trummisen Janne ”Jalomaa” Jaloma och gitarristen Micke ”Lord Ahriman” Svanberg.

Dark Funeral

Byta omslag med kort varsel eller dussintals medlemsbyten – ingenting kan stoppa **Dark Funerals** arkitekt **Lord Ahriman** så länge han får utmana sig själv på alla plan.

FOTO TOMASZ PODGORNY

Efter snart 30 år med samma alias, föredrar du Micke eller Ahriman?

– Det beror på vilket sammanhang jag är i, säger gitarristen Lord Ahriman. På konserter är det inte så många som ropar efter Micke och många av mina nära vänner säger också Ahriman. Det har blivit en så stor del av mig så det är inget som jag reflekterar över längre. Det är mest Skatteverket och min revisor som säger Micke.

Jag har inte fått se något omslag till albumet ”We are the apocalypse” som släpps den 18 mars. Är det Kristian ”Necrolord” Wåhlin som tar tid på sig?

– Ja. Och det sket sig. Han har försökt att få det klart men vi fick ta ett alternativt omslag istället. Det är lite synd eftersom vi har jobbat i tre år med det och att hitta på ett tema. Det är inte som att vi kontaktade honom i sista sekund. Men han sa att han är så petig och självkritisk att han inte lyckades. Vi kanske kan använda det till något annat när han är klar. Jag sa till honom att temat bygger på vår musik så det passar inte någon annan. Det är sällan kul att använda en reservlösning men det blir grymt ändå, musiken är absolut viktigast. Jag tycker att varje låt har sitt eget liv här men som vanligt måste allt bindas samman i en helhet.

Hur har ni försökt att göra det?

– Den här plattan känns så mycket större än någonting som vi har gjort tidigare. När jag och sångaren Heljarmadr har diskuterat under vägens gång har vi återkommit till att det inte bara känns som låtar. Det är som att öppna en bok och man försvinner in i den. Det blev en kombination av en musikupplevelse och en berättelse som omsveper en. Mer som en episk filmupplevelse. Det är så jävla mycket mer än en platta, man sjunker in i olika världar.

Vilken filmgenre hade den tillhört?

– Självklart en skräckfilm men i en positiv bemärkelse. En låt som ”Nosferatu” är ju en hyllning till den gamla filmen, ett försök att återskapa originalkänslan från den. Själv tänker jag att låtarna är lite som vaggvisor som man faller in i – tänk dig första gången man såg ”Terror på Elm Street”. En mardrömsvärld där jag kan hämta energi istället för att rygga tillbaka och försöka fly.

Är mörkret bara positivt för dig?

– Jag försöker att dra nytta av det men det är inte alltid så jävla lätt. När man är omringad av mycket mörker kan man ramla ner i ett hål som alla andra. Men jag tänker alltid att ingen ska knäcka mig. Jag drar nytta av min inre djävul och tar mig igenom vad som helst och utnyttjar det i skapandet.

I vilken utsträckning är du praktiserande satanist idag?

– Det är en diskussion jag inte tar med media längre. Jag delar med mig av tillräckligt mycket i musiken och där kan man göra sina egna tolkningar.

Försöker du i första hand överträffa dig själv eller leva upp till namnet Dark Funeral?

– Jag tävlar med mig själv. Alltid. Det är på många plan: spelmässigt, hur man kan behålla stilen och ändå göra nya grejer. Det har alltid varit min största drivkraft: jag kan vara nöjd men ändå aldrig nöjd. Nästan allt på nya skivan är en vinst i tävlingen. Jag har alltid försökt att skriva en låt i 300 bpm som inte bara är Kalle Anka-snabb. Jag har inte riktigt hittat någon formel tidigare men låten ”Nightfall” är jävligt medryckande och atmosfärisk utan att bara ha en massa snabba

”Vad är coolast, en turkos tvål eller en coolt designad tvål i en tvålkopp med ett pentagram på?”

toner. Den ligger i och för sig bara på 292 bpm, men ändå. Jag var ganska imponerad av hur jag fick till det. Känslan av att få ihop en låt man känner jävligt starkt för är något som håller igång mig. Lugnet som uppstår varje gång man får ur sig något. Det är lite hatkärlek till allt. Både att skapa och spela live är jävligt krävande i perioder, samtidigt som man har svårt att avstå.

Ni har haft ungefär två dussin medlemmar sedan 1993. Hur har den rotationen format Dark Funeral?

– Vissa avhopp har kanske påverkat men jag har ju styrt allting under alla år. Jag har inställningen att så länge jag tar mig framåt och gör det jag vill kommer jag aldrig någonsin att låta något annat påverka mig. Hur mycket det än stormar runt omkring. Vissa medlemmar har hoppat in och hjälpt tillfälligt vilket har betytt mycket, andra har ställt till det och det har varit jävligt drygt. Men så länge jag vet vart jag ska stoppar ingenting mig. Det hade varit väldigt svårt att få det att funka utan mig. Jag skriver låtarna och tar hand om 90 procent av all affärsverksamhet. Det skulle vara intressant att se vad som hade hänt utan mig men det skulle inte bli Dark Funeral-musik av det, det är ju min vision. Även om Heljarmadrs texter tillför något i form av hans visioner.

Vilket black metal-band har den bästa liveshowen?

– Det finns många bra sätt att göra det på. Jag anser att det är upp till var och en att hitta sin egen grej och jag är inte ute efter att kopiera någon annan. Vi försöker alltid att maxa det utifrån de medel som vi har. När jag lyssnar på låtarna ser jag hur det ska byggas upp visuellt och skriver ner det. Men ingen har någonsin lyckats genomföra det. Vi har blivit stoppade av restriktioner varje gång, eller så har firmorna inte ens levererat hälften av vad jag har beställt. Men jag är inte den som ger upp och det är inspirerande att planera hur man kan visualisera låtarna på scen. Det tar inte slut med låtskapandet. Det finns många band som inte spelar extrem metal som jag har sett live av olika anledningar, det kan vara något jag aldrig hört talas om och så spelar de musik jag inte ens gillar. Men de kan imponera på mig jävligt mycket med sin liveshow. Jag kom att tänka på ett norskt band just nu, jag minns inte vad de heter men de ska tydligen vara jättestora i Norge.

Jag gissar på Kaizers Orchestra.

– Ja! Jag skulle nog aldrig lyssna på en skiva med dem. Det var spejsat och allt var skitbra live, även musiken, men när jag kom hem och lyssnade fick jag inte alls samma känsla.

Någon har nyligen gjort en tvål med ditt ansikte på. Är det den konstigaste Dark Funeral-merchen hittills?

– Det måste det nog vara. Det är en finsk tjej som har gjort den, Milla Niskakoski. Hon hade hållit på med skandinavisk design i Sydkorea och ville starta ett kosmetiskt företag baserat på black metal. Det är coolt att hon har hittat något nytt och satsar stenhårt på det. Jag gillar att göra saker som ingen annan har gjort och nu fick jag välja mellan att samarbeta och att låta den vara inspirerad av mig, så den hade funnits ändå. Det är bra tajming och det är ju skitkul. Det är svårt att hitta på praktisk merch. När vi gör sådant är det alltid de mest sålda och de mest hatade artiklarna. Nu var inte det här vår idé men jag brukar utgå från vad jag själv skulle vilja ha. I viss mån är jag väldigt konservativ men jag förstår att den yngre generationen vill ha helt andra grejer än jag själv. Jag har sagt nej till jävligt mycket konstiga grejer som bolag vill göra även om andra band säljer dem skitbra. Allt från jävla pussel till babygrejer där jag undrar vem fan som ska köpa det. Jag förstår mig inte på vissa grejer men en tvål förstår man. Alla använder väl en tvål? Och då har jag hellre en cool tvål på handfatet. Vad är coolast, en turkos tvål eller en coolt designad tvål i en tvålkopp med ett pentagram på?

JESPER ROBILD

Black metal från Stockholm

Fetal Blood Eagle

Det här är ett nytt band och du halkade in som sista gubbe.

– Flera av de andra har spelat tillsammans tidigare och jag tror att de startade Fetal Blood Eagle 2019 och jag kom med året efter, säger sångaren Sven De Caluwé (Aborted). De hade planerat att ha en annan sångare men när det gick i stöpet frågade min polare Jim Gregory (gitarr) om jag ville vara med.

Era sociala medier vittnar om en avslappnad stämning och mycket humor.

– Det måste vara roligt och den attityden har vi alla fem. Det är extrem musik men vi gillar att skämta och ha kul, ju galnare desto bättre. Det märks nog i vår musik och syns på våra bilder. Ta bara pajas-låttiteln ”Only meth is real”, den ska inte tas på allvar. Det får inte finnas en allvarlig agenda som begränsar verksamheten. Dumheter förgyller.

Förutom sången, var ditt sinne för humor en tungt vägande merit på ditt cv?

– Förmodligen. Dessutom är vi nästan lika gamla och har samma intressen. Jag träffade Jim första gången på Aborteds ”Hell over North America”-turné. Vi hade exakt samma typ av humor och trivs tillsammans. Musiken som han skriver är precis i min smak och allt nonsens passar mig utmärkt.

Vad är charmen med brutal death metal?

– Jag gillar när det är extremt och brutalt, men låtarna fortfarande går att komma ihåg. Du nämnde att det finns inslag som gör musiken relativt lättlyssnad. Jag gillar det. Många samtida band spelar snabbare och mer tekniskt än någonsin och musiken känns nästan som en komplicerad akrobatisk övning. Det är grymt att folk klarar av att spela på det sättet live, men det är också coolt om man kan skriva låtar som sätter sig i huvudet på lyssnaren. Det är vår ambition i alla fall.

Vad betyder Fetal Blood Eagle?

– Jag tror att Jim fick namnet från tv-serien ”Vikings”. Det är en brutal tortyrmetod där man bryter upp revbenen och sliter ut inälvorna. För att göra namnet än mer galet la han till Fetal (foster).

Du jobbar även som produktdesigner och är intresserad av konst. Berätta om Armaada Arts detaljmättade skivkonvolut.

– Han kommer från Ryssland och har även hjälpt mig med design till Aborted. Omslaget känns gammaldags modernt och bygger på låten ”Razorwire communion”. Den handlar om en sekt som följer en galen religiös ledare och begår självmord med rakblad. Om man tittar noggrant har alla sina halsar uppskurna.

JESPER LÖFVENBORG

Amerikansk-belgisk death metal

Allegaeon

FOTO **CALEB DANE YOUNG**

På ”Damnum” deltar samtliga medlemmar i låtskrivandet. Det känns kreativt påfrestande.

– Det har definitivt varit en utmaning, säger sångaren Riley McShane. Tidigare har våra två gitarrister skrivit fem, sex låtar var och sedan har vi andra adderat våra delar till musiken. Den här gången har samtliga fått lyssna igenom materialet och har haft möjlighet att påverka låtstrukturen. Vi bestämde att om det var något som man inte gillade var man tvungen att komma med en kreativ lösning som kunde ersätta det som man ville kasta.

Vad var den främsta fördelen med den nya skrivprocessen?

– Vår samlade kunskap och våra olika musikaliska influenser hörs verkligen på albumet. Det finns en dynamik som gör musiken mer njutbar än det som finns på våra tidigare släpp.

Ni ger rytmsektionen ett stort utrymme och har även värvat din polare Jeff Saltzman till trumpallen.

– Tidigare har gitarristerna även skrivit trumdelarna och det har begränsat personligt utsvävande. Det fungerar, men skapar föga spänning för lyssnaren. Jeff skrev allt själv och med hans tekniska och teoretiska expertis skapas en ny dimension. Vår basist Brandon Michael spelar också på en helt annan nivå och har dessutom ett professionellt kunnande om sitt instrument. Det finns inte en genre som han inte behärskar och han är ett kreativt geni.

Är du en tänkare? Dina texter har en innehållsmässig tyngd, likaså ditt sätt att väga svaren när vi snackar.

– Jag försöker tänka igenom allt jag tar mig för och vara fokuserad. Det krävs en del planering och tänkande kring vad som är mest optimalt. Den här plattan behandlar många komplicerade ämnen, så det var viktigt att vara ärlig både på ett personligt plan och på sättet som jag handskades med ämnena. Tidigare har det varit mer akademiskt präglade teman som har krävt mer forskning och jag har kunnat gömma mina känslor inom och bakom innehållet. Det här är ett mänskligt och känsligt album. Jag har skrivit om ämnen som jag länge konstnärligt har undvikit. Jag har grävt på djupet och konfronterat mitt inre mörker. Jag hoppas att mina texter kan verbalisera lyssnarnas mest svårkommunicerade tankar.

Skulle du vilja diskutera sådana ämnen med en lyssnare som är i behov av att ventilera sina tankar?

– Det skulle vara otroligt och jag är helt öppen för ett sådant samtal. Jag hoppas att det händer.

JESPER LÖFVENBORG

Melodisk death metal från USA

George ”Corpsegrinder” Fisher har growlat med bland andra Monstrosity, Paths Of Possession, Serpentine Dominion, Voodoo Gods och givetvis Cannibal Corpse, med vilka han har gjort elva studioalbum sedan 1995.

Corpsegrinder

Alla vet att **George ”Corpsegrinder” Fishers** nacke kan rotera likt en väderkvarn. När Cannibal Corpses sångare nu debuterar som soloartist berättar han om en mer dold talang.

Vilka förutom du medverkar på ditt första soloalbum ”Corpsegrinder”?

– Hatebreeds sångare Jamey Jasta tog kontakt med mig och föreslog att vi skulle göra skivan. Han har skrivit de flesta av texterna och släpper den på sitt bolag. Charlie och Nick Bellmore från Kingdom Of Sorrow spelar alla instrument och Cannibal Corpses gitarrist Eric Rutan gästar också. Resultatet blev bättre än jag någonsin hade kunnat föreställa mig.

Hur självklart var omslagsmotivet?

– Jag kom med konceptet. Jag ville ha en bild på mig själv i en postapokalyptisk värld i färd med att sparka zombieröv. Slita ut deras hjärtan och sådant. Jag gillar serietidningar och ville ha något i stil med en superhjälte som räddar världen. Det passar bra med albumets tema. Jag sjunger ju inte om att plocka blommor direkt. Texterna är inte lika målande som i Cannibal Corpse, utan de innehåller lite fantasy och berättelser om dåliga människor som får vad de förtjänar. I Cannibal Corpse håller vi oss till skräckfilmsgrejer. Vår filosofi är att inte sjunga om politik eller religion. Alla har olika åsikter om det där och det splittrar folk. Vi snackar inte ens om det inom bandet. På så vis trampar vi inte på några tår.

Så Cannibal Corpse har inte trampat på några tår?

– Personerna i texterna har kanske fått sina tår trampade på. Allt kommer från att vi gillar skräckfilmer och vi förespråkar ingenting av det vi sjunger om. Om någon tror det är det deras problem.

Vad får vi höra här som aldrig skulle dyka upp på ett album med Cannibal Corpse?

– Den största skillnaden är hardcoreinfluenserna. Det finns också lite grejer som nästan påminner om rap, lite som Biohazard. Det är metal, inte hiphop, men jag fraserar lite annorlunda. Annars sjunger jag som jag brukar, jag kan inte sjunga rent. Jag älskar ju death metal så det finns många sådana element men också mycket thrashgrejer. Lite Slayer-känsla.

Wikipedias artikel om growlsång är bildsatt med ett foto av dig. Hur känns det att vara inkarnationen av death metal-sång?

– Häftigt! Men det stämmer inte alls, jag skulle aldrig ta åt mig äran för att ha varit först med det. Min största influens är Chuck Schuldiner från Death. Jag såg dem i Maryland innan ”Leprosy” kom ut 1988. Jag stod längst fram och det var knappt någon där. Det var då jag insåg att och hur jag ville sjunga i ett band. Tidigare hade jag lyssnat på alla möjliga band som Voivod och Celtic Frost men nu visste jag precis på vilket sätt jag ville sjunga. Annars är Possessed det första death metal-bandet. Det spelar ingen roll vad folk tycker om det. Det är smickrande att ha mitt ansikte på den där artikeln men om 30 år finns det kanske någon annan som är synonym med death metal. Jag skulle inte säga att jag är den enda death metal-guden eller något sådant. Jag är bara en kille i ett band i en genre som har massor av fantastiska sångare. Det är bara kul om jag kan inspirera någon såsom Chuck inspirerade mig.

Du har gjort många gästframträdanden och det största kanske var det på Dee Sniders album ”Leave a scar”. Vilket är drömsamarbetet?

– Jag har aldrig tänkt på det på det viset förrän jag sjöng med Dee. Jag trodde aldrig det skulle vara möjligt att få något att låta bra med en death metal-sångare och en traditionell sångare. Men det passade riktigt bra och nu känns det som att möjligheterna är oändliga. Det hade varit intressant att höra min röst tillsammans med King Diamonds. Mercyful Fates ”Don’t break the oath” är mitt absoluta favoritalbum och det var helt galet att få träffa honom när vi turnerade. Han kom fram och sa: ”Hej, är det du som är Corpsegrinder?” Otroligt!

Du är ett stort fan av livealbum. Vad är det som tilltalar dig?

– Man får höra så gott som oredigerade versioner av låtarna, särskilt i jämförelse med hur mycket album bearbetas i studion idag. ”Unleashed in the east” är

”Jag har lärt mig att känna efter olika delar utanpå påsen så att jag kan hitta exakt den legobit jag vill ha”

Judas Priests bästa album. Där finns så mycket energi och om jag skulle introducera någon för dem hade jag visat det albumet. Med livealbum får man en annorlunda version av en låt som man redan älskar. Det finns alltid något parti man längtar efter och så låter det annorlunda, ibland på ett bättre sätt. Jag har själv lagt in lite högre skrik i de gamla låtarna på Cannibal Corpses ”Live cannibalism”.

Tatueringar är inte helt ovanligt i din bransch – hur kommer det sig att du har stannat vid din karaktäristiska ”World of warcraft”-symbol?

– Jag har en på andra sidan underarmen som jag gjorde när jag var 20 år. Den som alla känner till, Horde-symbolen från ”World of warcraft”, hade jag tänkt sätta på min biceps. Men killen som gjorde den föreslog att jag skulle placera den på framsidan av underarmen så att alla skulle kunna se den när jag sjunger. Jag var skeptisk först. Den gamla är bara ett drakhuvud och ett svärd, något jag tyckte var coolt då. En tatuering ska vara något som jag kan leva med och bära med stolthet varje dag. Men när min kompis föreslog Horde-symbolen insåg jag att jag hade övertänkt det lite för mycket. Jag kommer aldrig att ångra den. Om jag skulle skaffa fler skulle det kanske bli Thanos från Marvels serietidningar, Conan Barbaren, några karaktärer från ”World of warcraft” eller Cannibal Corpse-loggan.

Får du abstinens när ni turnerar och du inte kan spela ”World of warcraft”?

– Nä, jag spelar på min laptop. I USA och Europa brukar det finnas hyggligt internet överallt. Det var värre när spelet var nytt men nu har jag en bra gaming-laptop och en riktigt bra mus. Jag har spelat det i alla år men är inte riktigt lika hängiven längre och har nog faktiskt inte spelat på en vecka nu. Fast jag spelar nog ändå mer än jag borde. Nästa gång det kommer en ny version kommer jag garanterat att spela hela tiden. Jag älskar det fortfarande men gör det mest med mig själv… Alltså inte gör ”det” med mig själv… Eller det händer nog också, haha! Jag spelar mycket annat, spel baserade på Harry Potter, Marvel, ”Star wars” och lego.

Du bygger mycket lego också?

– Jag fick en ”Ensam hemma”-byggsats i julklapp och den står bredvid mig nu. Jag har Dödsstjärnan någonstans, Orthanc från ”Sagan om ringen” och Årtusendefalken så klart. Jag har minst hundra oöppnade byggsatser och har lagt tusentals dollar på lego. Jag har till och med några byggsatser med ”Powerpuff-pinglorna”. Allt som jag hittar till nedsatt pris i butiken köper jag men jag är upptagen med bandet och med att spela ”World of warcraft”, så jag hinner inte bygga allt. Vi har massor av lego i garaget som vi inte har plats för någon annanstans. Min fru och två döttrar har tappat intresset lite så nu står där bara tunna efter tunna med lego. Jag bygger inte så mycket från grunden men älskar att köpa nya byggsatser där man får nya delar. I ”Ensam hemma”-byggsatsen fick man en dörr med en kattlucka och en sådan har de aldrig tillverkat förut. Där jag och min fru brukar handla mat finns sådana där påsar med en hemlig legogubbe i. Jag har lärt mig att känna efter olika delar utanpå påsen så att jag kan hitta exakt den jag vill ha. Nio gånger av tio hittar jag rätt. Om man springer på påsarna med Harry Potter-gubbar är det lätt att hitta Dobby genom att känna sig fram, för hans huvud liknar ingen annan legobit.

JESPER ROBILD

Cannibal Corpse-sångarens solodebut

Ultra Silvam

Ni fick lite sura miner efter att ha använt ruttet blod på en spelning i Göteborg. Är det något som ni ändå kommer fortsätta med?

– Absolut, säger sångaren och basisten MA. Vi hade med oss tolv liter blod, varav hälften var genomruttet och alldeles brunt. Det spred en helt obeskrivlig odör. Men blodet är bara en av de faktorer som krävs för att skapa rätt stämning, vare sig det är rostiga nitarmband, liksminkning eller ruttet läder. Allt fyller sin funktion för att bryta ner den mänskliga faktorn som man inte vill ha med sig upp på scenen. Det är bara den där bestialiska urkraften som ska finnas kvar.

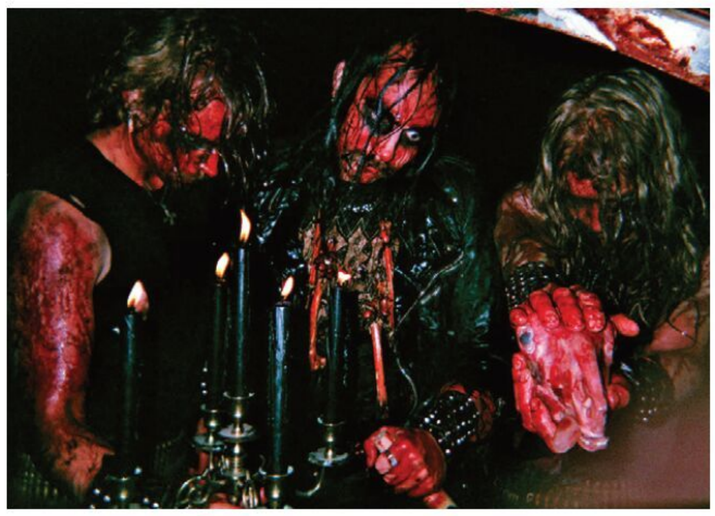

Ultra Silvams fullängdsdebut ”The spearwound salvation” från 2019 fick ett lysande mottagande och bandet gavs många tillfällen att spela live, men än så länge har det inte blivit någon riktig turnévända. Den planerade turnén med Revenge och Misþyrming (samt inledningsvis Profanatica) ställdes efter flera turer slutligen in på grund av pandemin. Men tiden borta från scenen har investerats i albumuppföljaren ”The sanctity of death”, inspelad i Endarker Studio med Magnus ”Devo” Andersson (ex-Marduk) bakom spakarna och mixad samt mastrad av Marco Vermiglio (Demonomancy) i The Forge.

– Det känns som en skön kontrast jämfört med tidigare inspelningar som vi har gjort mer på lekmannavis i en källare på Norra Grängesbergsgatan i Malmö, säger MA som ville ha en ljudbild mer liknande den självbetitlade demon från 2017 än fullängdsdebuten.

– Den plattan låter röv, men demon låter bra.

Med fyra dagar i studion (dubbelt så mycket som på förra plattan) beskriver MA och gitarristen OR inspelningen av ”The sanctity of death” som något mer tillåtande för experimenterande i form av exempelvis ren sång, långsammare tempon och oortodoxa instrument.

– Annars skiljer det sig nog inte så mycket. Även om det finns bitar som går långsammare så går det fortfarande jävligt fort, säger OR och får medhåll av MA:

– Det tillsammans med vårt unika melodispråk är nog de två viktigaste huvudingredienserna för Ultra Silvam.

Bortsett från det rent musikaliska, vad innebär black metal för er?

– För mig är det sakral musik, säger OR. Men det är inte bara musik utan något ickevärldsligt. Det ska vara rent djävulskap och en semifascistoid intolerans mot allt annat.

ROBERT WETTERSTEN

Black metal från Malmö

Creeping Flesh

Robert Karlsson sjunger på nya albumet ”…And then the bombs came” men var inte med senast ni spelade live.

– Vi har en ny sångare, Filip Fougstedt, som tidigare sjöng i Strykjärn där även vår trummis Martin Kadhammar har spelat, säger gitarristen William Persson Öberg. Robert var less på att spela i band och saknade rätt passion, men ville göra färdigt skivan och sedan lämna över till någon annan.

Ni fortsätter på inslagen väg med er krigstematik.

– När vi startade bandet 2013 ville jag köra zombiedöds, men det kändes generiskt och eftersom Martin är nästan överdrivet intresserad av krigshistoria och skriver texterna drogs vi åt det hållet. Sedan gillar samtliga i bandet Bolt Thrower, Hail Of Bullets, Asphyx och Jungle Rot som också nästan uteslutande fokuserar på krig och krigshistoria. För mig handlar det mer om musikstilen än tematiken. Om alla är överens och det låter bra är jag nöjd.

Blir ni ofta jämförda med Bolt Thrower?

– Vi har alltid sagt att vi är inspirerade av banden jag nämnde och om folk vill jämföra oss med Bolt Thrower är det bara kul, även om det är svårt att komma nära deras kvalitet. Tyvärr trycker skivbolaget lite väl mycket på jämförelsen i presstexterna om skivan.

Du har en konstnärlig ådra och gör era skivomslag.

– Det blir billigast så och båda mina föräldrar är konstnärer, så jag är uppväxt med det kreativa. Jag har gått på konstskola och har också gjort en del andra skivomslag. Titeln ”…And then the bombs came” är tagen från en dagbok som skrevs av en amerikansk soldat under slutet av andra världskriget. Han berättar om känslan när han står på det europeiska fastlandet och de allierade bombplanen väller in mot Tyskland. Mullret när de sakta vandrar över skyn på väg mot att avsluta kriget.

Hur skapar man musikalisk energi medelst death metal och andra världskriget?

– Vi har alltid sagt att Creeping Flesh ska spela musik som ska spelas och lyssnas på live. Vi skriver musiken för att den ska kännas bra när vi står på scen och för att publiken ska få rätt känsla när de hör låtarna. Kommer publiken att vilja röja och headbanga? Det är så jag vill ha det när jag går på en spelning: dricka några bärs och ösa längst fram.

Har du något sådant liveminne?

– Många, men speciellt när jag var tonåring och fick se Iron Maiden första gången. Det var även stort den enda gången jag fick se Bolt Thrower.

JESPER LÖFVENBORG

Krigsstinn death metal från Göteborg

"BOMBSHELL RETURN TO THE WELL-KNOWN BATTLEFIELD!"

METAL HAMMER GERMANY

Sabaton

THE WAR TO END ALL WARS

04.03.2022

www.NUCLEARBLAST.de

@NUCLEARBLASTRECORDS | @NUCLEARBLAST

@NUCLEARBLASTRECORDS | NUCLEARBLASTEUROPE

JURYN

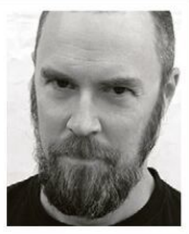

DAVID BERGSTRÖM

JESPER ROBILD

7,5

Sabaton
The war to end all wars
NUCLEAR BLAST

7 Det här är bitvis det mest inspirerade som jag har hört från Sabaton sedan ”Carolus rex”. Den historiska känsla som jag saknade på ”The great war” har de i stället hittat här. ”Dreadnought”, ”Soldier of heaven” och ”Christmas truce” har fångat krigets lidande, ihop med bandets pampiga varumärkessound.

8 Sabaton är officiellt inte bara en guilty pleasure. Det är tydligt att de funkar bäst i konceptalbumformat och ger man texterna ordentlig uppmärksamhet lyfter det ännu ett snäpp. Dessutom har Chris Rörlands inflytande gjort under för melodierna. Lätt bästa plattan sedan ”Carolus rex”.

7,0

Hardcore Superstar
Abrakadabra
GAIN

6 Hårdrockens svar på fredagstacos levererar precis det som förväntat. I vanlig ordning är det både rockigt, lagom skitigt och lyssningsvärt. I likaledes vanlig ordning är det fullkomligt befriat från allt som skulle kunna liknas vid något magiskt, eller ens en mallbrytande överraskning.

7 Inget under vad man kunde förvänta sig, snarare lite till. Svängar tas ut i en bastard som är ovanligt sofistikerad och djup för att föreställa partyrock. Förutom favoritstunden som är albumets stiligt arrangerade intro finns här klisterlappar så att det räcker året ut.

6,8

Ghost
Impera
UNIVERSAL

6 Ghost utan det visuella är ett spretigt väsen, som dessutom svävar iväg längre och längre för varje giv. Det är kanske just det som är vinnarformeln. Jag har dock svårt att skapa någon beständig relation till soundet, trots enskilda popdängor som ”Call me little sunshine” och ”Griftwood”.

8 Kronjuvelerna ”Griftwood” och ”Darkness at the heart of my love” till trots är ”Impera” det minst omedelbara albumet sedan debutplattan. Men Ghost står fortfarande för bland den mest genomarbetade, kreativa och nyskapande hårdrocken någonsin. De som söker mörker kan gott nöja sig med texterna.

6,5

Hellacopters
Eyes of oblivion
NUCLEAR BLAST

6 Jag går inte automatiskt i spin över Hellacopters återkomst men det är absolut ösigare, bluesigare och smutsigare än vad jag minns och än det som Nicke Andersson har ägnat sig åt sedan senast det begav sig. Materialet har en jämnstark kvalitet, även om det aldrig får det där riktiga lyftet.

8 Även om Lucifer slipas vassare blir det glasklart att Nicke Anderssons fokus borde ha legat på att blåsa liv i Hellacopters. Eller så krävdes det 17 år för att skapa en så här solid låtsamling. För jävlar vad ”Eyes of oblivion” sparkar röv. En tidsresa till tidigt 00-tal och fullt ös medvetslös.

6,5

Dark Funeral
We are the apocalypse
CENTURY MEDIA

7 Dödgrävarna kan sitt mörker och sin outgrundliga svärta, men de kan också sina harmonier och atmosfäriska arrangemang. Spår som ”When I’m gone” och ”We are the apocalypse” är så nära black metal-himlen det går att komma. Trots moderata nio låtar på 43 minuter blir det ändå en mastig lyssning.

7 Dark Funeral är ofta lite för black metal vad Morbid Angel är för death metal: 100 procent standardformel. Kött och potatis: sällan dåligt, sällan överraskande. Märk förvåningen när de steppar upp gällande såväl låtskrivande som variation och atmosfär. Mer intressant än på länge.

6,0

Flames Of Fire
Flames Of Fire
MELODIC PASSION

7 Med starka 80-talsinfluenser och starka melodier lanserar den ständigt produktive Christian Liljegren ännu ett band. Ihop med gitarristen Mats-Åke Andersson har han knåpat ihop en kompott av influenser till ett pampigt, bredbent och tungt sound som det absolut slår en och annan gnista om.

5 Man kan ifrågasätta existensberättigandet av produktiva Christian Liljegrens alla projekt när tema och sound följer samma tråd. Svensk metals meste tempelriddare håller sig fortfarande med stolpiga Jesus-texter men nu åtminstone insvepta i musik bra mycket bättre än soloplattans.

5,8

Star One
Revel in time
INSIDEOUT

4 ”Revel in time” följer samma mönster som alla Arjen Anthony Lucassens projekt: det är ambitiöst och svulstigt, med stor stjärnfaktor. Faktum kvarstår dock att i mina otaliga spellistor finns inte en enda Lucassen-låt. Den dagen är inte kommen nu heller. Allt flyter ihop – och obönhörligen förbi.

7 ”Lost children of the universe” är Arjens bästa låt sedan jag vet inte när. Nu vet vi att han tack och lov inte tappade det totalt med skräphögen ”Transitus”. Massor av gästsångare kan inte helt väga upp det ojämna materialet men förhoppningsvis sparas det bästa krutet till nästa Ayreon-släpp.

5,8

Scorpions
Rock believer
UNIVERSAL

5 Förvänta dig inget revolutionerande under solen när gubbarna gör ännu en (sista?) ansträngning. Tempot är mestadels makligt, men här och där kan det ändå skönjas ett och annat tyngre riff. Bäst är det när reggaetonerna i ”Shining of your soul” påminner en aning om ”Is there anybody there?”.

5 Schenkers och Jabs gitarrer låter bra. Klaus Meine sjunger godkänt. Men 70-plussare som hänger upp låtar på tre ackord och sjunger om hur fett det är med rock’n’roll är nästan aldrig attraktivt. Kul för de som har spelat sönder allt gammalt men dit hör inte undertecknad. Nu ska jag lyssna på ”Blackout”.

4,8

Eric Wagner
In the lonely light of mourning
CRUZ DEL SUR

5 De olycksbådande omständigheterna med Wagners förestående bortgång skänker albumet en närmast mytisk aura, inte minst textmässigt. Stänger man ute det och bara ser till musiken är det ytterst gediget och väl genomarbetat. Långa stunder är det likväl aningen kryddlöst, för att inte säga träigt.

4 Tyvärr ingen särskilt värdig svanesång. Och då är inte främsta problemet att allt utom de akustiska gitarrerna är massproducerade doom-blues-riff i jämförelse med Troubles diton. Nej, vad det än kan finnas för eventuella hälsoskäl är det inget skoj att lyssna på sång så här tam.

ERIK THOMPSON

NEVEN TROSIC

8 Ett krispigare sound. Snitsiga synteffekter. Popmelodier varvat med ”Heaven and hell”-gung i ”Dreadnought” och ”Race to the sea”. För att bara ta ett axplock av de faktorer som har utmynnat i Sabatons bästa album i mannaminne. Den som har följt bandet så länge som jag känner närapå fadersstolthet.	**7** Gillade man förra plattan är det bara att införskaffa detta syskon omgående. Föga förvånande. Att musiken sedan känns någon smula tryggare än sist vägs upp av att själva kompositionsstandarden håller hög klass i princip hela vägen. Flera intressanta ämnesval i låtarna livar också upp.
8 Välkomna åter, guldålderns logga och klass. Hardcore Superstar ska inte vara ensidigt rockskrälliga. De ska växla mellan amerikansk radiopop och svenskt ungdomsgårdsös. Och vice versa. Därtill ska de bjuda på oförglömliga hitkrokar och underfundig lyrik. De ska kort sagt låta just så här.	**7** Det lär säkerligen glädja många att musiken håller vad skivomslaget lovar. Även jag uppskattar återblicken mot äldre klassiker som ”Beg for it”, även om låtmaterialet inte fäster lika bra nu som då. Men det är ändå inte så värst långt ifrån och ett flertal blivande livefavoriter är på plats.
5 Självklart förväntade jag mig en ny omgång mellanmjölk i teflonpanna, spretig men slätstruken och med Tobias Forges veka nasalbräkande på det. Och det har jag fått. Dock med en viss smittsam käckhet, underhållande nog för godkänt betyg idag. Fast jag betvivlar att effekten håller i sig.	**8** Utvecklingen sker som brukligt i lagom takt, utan att någon som älskade albumet innan ska känna sig vilsen. Här märks vissa progressiva inslag, snarare än det på förhand rapporterade tyngre stuket. Och så förstås den osvikliga popådran. Inget lämnas åt slumpen på ännu ett lysande verk.
5 Bara att Hellacopters comebackalbum inte enbart består av lalligt stofiltrams gör det bättre än alla deras tidigare släpp. ”So sorry I could die” och ”Beguiled” är rentav bra nog för att säkra ett hyfsat betyg, även om barnvisefiaskot ”Tin foil soldier” skulle sänka vilken skiva som helst.	**7** Det är lustigt hur pass väl denna albumåterkomst intygar två saker. Många är de blågula akter som genom åren har försökt att pricka in ett dylikt, hjärtligt rockkoncept utan att lyckas lika bra. Vidare har tiden i det närmaste stått stilla för bandet, vilket bara kan och ska tolkas positivt.
5 Gillar du Satyricon i deras mest bettlösa stunder gillar du nog även detta. Jag, däremot, är besviken. Jag har diggat mycket och försvarat allt Dark Funerals mer sentida material mot mer eller mindre Blackmoonfixerade puristers, men ”We are the apocalypse” är för torftig även för mig.	**7** Det låter mörkt, stämningsfullt, intensivt samt energiskt – med andra ord så klassiskt som någon anhängare av bandet och genren kan önska. Rentav är 2016-föregångaren ”Where shadows forever reign” slagen, utan att jag för den sakens skull önskar behöva välja mellan två stabila sentida verk.
6 ”Solution” har inget försvar för sin långa speltid, i övrigt är detta ett gediget och slagkraftigt stycke Christian Liljegren-metal. Om Yngwie Malmsteen hade varit kristen, en mer jämnstark låtskrivare och prioriterat bandkänsla framför soloskryt hade han låtit som Flames Of Fire.	**6** Likt sin idol Ronnie James Dio besitter Christian Liljegren gåvan att med fantastisk sång lyfta ett bitvis anonymt låtmaterial. Starka inslag, som eposet ”Solution”, saknas förvisso inte men jag kan i slutändan inte skaka bort känslan av ett slags Narnia light. Men klart bra är ju skivan.
4 En utdragen låt av bara metaloperaklyschor i en aldrig sinande ström blir tjatig nog. Att genomlida 22 sådana låtar i följd är rena rama kinesiska vattentortyren. Dock inte lika plågsam som 2020 års Ayreon-mardröm ”Transitus”, vilket får upplevelsen att kännas uthärdlig i jämförelse.	**8** För att vara ett periodvis återupplivat sidoprojekt är Star One värt en högre status än Arjen Anthony Lucassens utflöde för traditionell hårdrock som berör klassiska filmer. Med detta menar jag inte att Star One inte är älskade bland lyssnarna, men ett lysande album som detta förtjänar *ännu* mer.
7 Enligt all logik borde ”Rock believer” inte finnas, alternativt ha släppts för 30 år sedan. Scorpions borde inte kunna låta så 80-talsmässigt taggade, och så föga urmjölkade idémässigt, så här sent i karriären. Ändå gör de det. Hotfulla ”Seventh sun” är rena rama ”China white, part 2”.	**6** Speltiden är för lång och helheten inte så minnesvärd som jag hade önskat. Med detta sagt gläds jag likväl åt den genomgående höga energinivån som jag hade hoppats att Mikkey Dee skulle tillföra. Synd bara att ett par snabbare låtar inte är med på en överlag klart lyssningsvärd platta.
5 Musikvärldens ”The crow”, sett till tillkomsthistorien, är en stilenligt glåmig skiva. Som bäst, och hyfsat ofta, ljuder den stämningsladdat och Cathedral-liknande. Helhetsintrycket sänks emellertid av skavanker som det trevande anslaget och en titellåt som slår alla fjösighetsrekord.	**5** En klassisk doomröst som framför sina sista psalmer från andra sidan. Bara det höjer intresset. En stämningsfull, hjärtevärmande aura gör också sitt för att hålla lyssningssuget uppe. I slutändan får jag tyvärr ändå inse att slutomdömet dras ner på grund av ett småblaskigt låtmaterial.

Scorpions

Rock believer

UNIVERSAL

Spänstiga 50-årsfirare

Scorpions har räknats ut flera gånger. Somliga menar att det gick utför så fort gitarristen Uli Jon Roth lämnade skutan 1978. Andra satte ner foten när Klaus Meine visslade i ”Wind of change” 1990. Ytterligare andra protesterade när tyskarna gick i modern riktning på ”Eye II eye” 1999. Alltid har belackarna varit fel ute, då Scorpions har haft en kvalitetsradar som under deras 50 år som albumband har garanterat ytterst få bottennapp.

Så är det även nu när gruppen från Hannover ger ut sitt nittonde studioalbum utan att tumma på sin standard. Ta exempelvis titelspåret som alls inte är en rocklåt, utan en vacker halvballad. Eller ”Shining of your soul”, en reggaerocklåt i samma anda som ”Is there anybody there?”. Eller ”When I lay my bones to rest”, ett oemotståndlig glammetalspår där trummisen Mikkey Dee driver på som besatt av övre makt. Eller smått episka ”Call of the wild”, eller mörka semiorientaliska ”When tomorrow comes”. Eller arketypballader som ”When you know”…

”Klaus Meine har fortfarande röstspänst nästan som en tonåring”

Vad då ”ballader”, förresten? ”Rock believer” är ett rockalbum där antalet ballader är lätträknade. Därtill måste musikerna hyllas, särskilt Matthias Jabs som förtjänar en plats bland de stora europeiska sologitarristerna samt Klaus Meine som snart fyller 74 år och fortfarande äger röstspänst nästan som en tonåring. Framför allt får vi tacka för att Scorpions fimpade sitt beslut om att lägga ner. Det hade varit enfaldigt att sluta när man är så här bra. Och så är jag ett stort fan av det märkliga omslaget, vilket tycks vara en vink till Rolling Stones och ”Goat’s head soup”.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

DANIEL REICHBERG

STUDIOALBUM

Agathodaimon
The seven
NAPALM
Melodiös black metal

Tyska Agathodaimon gör en spektakulär comeback med sitt sjunde album ”The seven”. Titeln ger lyssnaren en hänvisning till plattans innehåll som är centrerat kring siffran sju och de sju dödssynderna. Dessa representeras i olika omfattning och det är som att varje synd har fått sitt eget soundtrack, något som bidrar till hur mångfacetterat innehållet är.

Plattans ljudlandskap inbegriper allt från smutsig doom metal till symfonisk metal och klassiska black metal-inslag. Mycket kan sägas om mångfacetterad black metal men sällan inkluderas power metal-melodier i kombination med Dimmu Borgir-keyboard. Det fungerar dock utmärkt tillsammans och bjuder på mycket för en lyssnare som gärna drar igenom ett helt album på en och samma gång. Det är tungt och mörkt med skarpa skrik och mitt i detta en ömmande och sorgsen kärlekssång.

Bland dessa tio låtar bör extra uppmärksamhet ges ”Estrangement” och ”Mother of all gods”, där den sistnämnda gästas av bandets förre sångare Romanian Vlad Dracul.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

SANDY FÄNNFORS

Allegaeon
Damnum
METAL BLADE
Ambitiös melodisk dödsmetall

Att försöka göra något fräscht av en så pass utnött genre som melodisk dödsmetall är en otacksam uppgift, men jänkarna i Allegaeon har mot alla odds gjort sig en karriär på just detta. ”Damnum” är deras sjätte fullängdare och kanske den mest lyckade hittills. Stundvis är musiken våldsamt teknisk, men det känns aldrig som ett självändamål. Exempelvis är bandledaren och gitarristen Greg Burgess soloinsatser i ”Into embers” grymt läckra utan att resultera i uppvisningslir.

Mest tilltalande är Allegaeon dock när de tar ut svängarna på riktigt. Via avskalade partier och gott om ren sång känns ”Called home” stundvis mer som progressiv rock i stil med Tool än dödsmetall och är en klar höjdpunkt på skivan. Likaså pianot i ”Blight”, som för tankarna till klassisk musik.

Baksidan av myntet är att de låtar som bjuder på mer traditionell melodisk death metal, som ”Saturnine” och ”Vermin”, framstår som bleka i sammanhanget, utan att de egentligen förtjänar ett sådant omdöme.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

SEBASTIAN ZWEINIGER

As I May
Karu
UPRISING
Radiovänlig metal

Den finska kvartetten As I May tar sikte på radiorotation med sin tredje fullängdare ”Karu”. Medan skivbolaget hävdar likheter med In Flames och Amorphis i sin marknadsföring vill jag snarare peka på Emil Bulls och Papa Roach, om än med lite mer metaltyngd. En låt som ”Rotten” å sin sida nyttjar samma hårdslående, grooviga pondus som Parkway Drive har använt på sina två senaste album.

Fokus ligger dock på refrängerna och det går inte att förneka att As I May har känsla för medryckande sådana. ”Devil rides with me” är omöjlig att få ur skallen och ”Breaking myself away” har en refräng som passar perfekt för att klippas loss och läggas in i den sortens låtmedley som sänds för att signalera en radiostations inriktning.

En halvtimmes speltid över nio låtar, där allihop följer ett enkelt vers-refräng-upplägg och sätter punkt efter mellan tre och fyra minuter, gör att ”Karu” knappast är en skiva som hinner tråka ut en. Ett ypperligt val för den som föredrar lättsmält musik.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

SEBASTIAN ZWEINIGER

Ronnie Atkins
Make it count
FRONTIERS
Pretty Maids-sångare i farten

Vi var många som räknade ut den cancersjuke sångaren Ronnie Atkins (Pretty Maids) och såg fjolårets solodebutalbum ”One shot” som hans svanesång. Lyckligtvis är Ronnie en stark jävel som ännu håller det oundvikliga slutet stången. Medan han fajtats med det har han passat på att spela in ytterligare ett soloalbum tillsammans med gänget från senast.

Upplägget känns igen från ”One shot”. Ronnie hoppar runt och tar för sig av allt han intresseras av musikaliskt. Ingenting är vare sig för poppigt eller för hårt för att inte passa in och ned i grytan åker så väl 60-talets pop som Pretty Maids sentida dubbeltramp. Allt noga övervakat av kapellmästare Chris Laney (gitarr, synt). Med stort kunnande knyter han ihop de lösa trådarna och gömmer skarvarna. Dock är Gloria Gaynors ”I will survive”-vibbar i titelspåret lite väl magstarka. Tyvärr saknas även det stora vemodet som Ronnie under senare år har gjort till sitt signum. Utan det känns resultatet inte fullt lika starkt som senast.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JANNE MATTSSON

Author & Punisher
Krüller
RELAPSE
Mörk atmosfärisk metal

På sitt nya album presenterar Author & Punisher en koncis och helgjuten produktion och en originell maskindriven musikidé. Även om jag ibland associerar till Deftones, Ministry, Nine Inch Nails och Peter Gabriel står Tristan Shone, som står bakom pseudonymen, helt klart på egna ben. Med blandade medel, oftast elektroniska, bygger Shone tunga och klagande men vackra melankoliska ljudbilder. Amerikanen har hittat en konsekvent hållen form och metod, men den rymmer också mycket rum för variation.

En låt som kan framhävas är ”Misery” som arbetar med mer accentuerad rytmik. Skivan gästas av Danny Carey och Justin Chancellor från Tool, vilket torde göra den ännu attraktivare, men musikaliskt ligger musiken inte nära Tool-land. Dessutom bjuds det på en cover av Portisheads ”Glory box”, vilken har ett tydligt släktskap med Shones stämningar. Som långsamma och våldsamma vågor härjar låtarna i hjärnan som en malande elak smärta, som dock ger den stadiga mättnadskänslan från en rustik brödlimpa.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

ANDERS BARTONEK

Bomber
Nocturnal creatures
NAPALM
Riffig melodisk hårdrock/metal

Malmökvartetten verkar i gränslandet mellan hårdrock och heavy metal. De är riffglada, utan att göra avkall på melodierna. Variationen på ”Nocturnal creatures” är relativt stor, utan att för den skull tappa den röda tråden. Det växlas mellan mäktigt och episkt till partyglatt, utan att fokus förloras. Anton Skölds (även gitarr) röst passar in mycket fint, oavsett angreppssätt.

Den enda svagheten med ”Nocturnal creatures” är att refrängerna sällan matchar låtarnas övriga beståndsdelar, med undantag av ”Zarathustra”, ”Black pants magic” och ”Aurora”. Även om både riff och melodier är snygga vill det övriga – förvisso jämnstarka – låtmaterialet inte riktigt infria den potential det har. Dock är detta Bombers fullängdsdebut (2017 utkom ep:n ”Arrival”) och för att vara en sådan har bandet prickat in många rätt. Barnsjukdomarna är icke existerande. Medlemmarna låter rutinerade, på ett bra sätt, och albumet har definitivt stora möjligheter att växa sig till ett ännu högre betyg i framtiden.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JONAS WETTMARK

Children Of The Sün
Roots
THE SIGN
Engagerande retrorock

Värmländska Children Of The Sün säger sig vara influerade av Janis Joplin, Jimi Hendrix och den fria kärleksanden från 1969. Här är det retro för fulla muggar. Den starka sången ur Josefina Berglund Ekholms strupe kan även liknas vid Grace Slick från Jefferson Airplane eller Joni Mitchell. I lugna ”Eden” kanske den riktigt inbitne nörden drar paralleller till Ingemo Rylander i Kultivator. Men när sångerskan tar i för drottning och fosterland är det nära att hon ställer samtliga paralleller i skuggan. Vi riktar även en spotlight mot Jacob Hellenrud, vars melodiösa och intensiva gitarrspel garnerar stora delar av albumet.

Sedan har vi det där problemet med retro, nämligen att det ofta känns ”hört det förr”-igt. Children Of The Sün parerar sådana faror galant genom fantasirikedom och – återigen – jäkligt engagerande sång. En låt som ”Thunder” gör sannerligen skäl för sitt namn, i sitt mullrande rock’n’roll-sväng. Psalmliknande slutkortisen ”Epilogue” visar å sin sida på en helt annan inriktning.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

DANIEL REICHBERG

Chip Z’Nuff
Perfectly imperfect
FRONTIERS
Tillbakalutad och poppig rock

Om vi undantar introt heter den första låten på Chip Z’Nuffs andra soloalbum ”Welcome to the party”. Det är i sammanhanget rätt ironiskt, då plattan är mer av bakfyllekaraktär. Ingen negativ värdering bör läsas in där, men ” Perfectly imperfect” är inte direkt någon partyskiva. Tempot är överlag makligt och bitvis lunkande. Musiken är semiflummig, poppig, mogen och stundtals drömsk vuxenrock som lämpar sig väl för eftertanke och rekreation. Paralleller kan dras till Wildhearts, minus dessas variationsrikedom, och Nirvanas lugnare stunder. Likheten beror troligtvis på ömsesidigt Beatles-vurmande.

Om ”Perfectly imperfect” hade släppts under Enuff Z’Nuff-flagg hade nog få ögonbryn höjts. Albumet låter inte fjärran från Chicagobandets senaste alster ”Generation brainwashed” (2020). Intrycket är synnerligen behagligt. Överlag är också intrycket rätt starkt, även om solklara toppar saknas. ”I still hail you”, ”3 way”, ”Ordinary man” och ”Heaven in a bottle” är skönast på en gemytlig platta.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JONAS WETTMARK

FM

Out March 18, 2022

13th studio album from the long-running British melodic rockers

CD, Ltd. Ed. Colour 2LP Gold, Digital

fmofficial.com

RADIOACTIVE

xXx

Out March 11, 2022

Long-awaited new studio album from Swedish guitarist/producer Tommy Denander. Lead vocals from Robin McAuley, Robbie LaBlanc, & more.

CD, Digital

facebook.com/tommydenanderradioactive

RUST N' RAGE

ONE FOR THE ROAD

Out March 11, 2022

Killer hard rock from Finland!

Produced by Jimmy Westerlund (One Desire).

CD, Ltd. Ed. Colour Red LP, Digital

facebook.com/rustnrageofficial

SHE.WOLF

Out March 18, 2022

New band centered around Greek singer Angel Wolf - Black (Bare Infinity, Vivaldi Metal Project).

CD, Digital

facebook.com/shewolfband

Shining Black

Mark Boals & Olaf Thorsen

Out March 18, 2022

New album from vocalist Mark Boals (Ring Of Fire, Yngwie Malmsteen) & Olaf Thorsen (Vision Divine, Labyrinth).

CD, Digital

facebook.com/nassonchile

Out March 18, 2022

EDGE OF FOREVER
THE DAYS OF FUTURE PAST
THE REMASTERS (3CD)

Reissue of the Italian melodic rock bands first three albums.

3CD, Digital

facebook.com/edgeofforeverband

CHIP Z'NUFF
PERFECTLY IMPERFECT

New solo album from the founding member of Enuff Z'Nuff.

CD, Digital

enuffznuff.com

Out March 11, 2022

Out March 11, 2022

FIND ME
LIGHTNING IN A BOTTLE

Fourth album from the beloved Melodic Rock/AOR project featuring vocalist Robbie LaBianc.

CD, Digital

facebook.com/FindMeBandOfficial

HOUSE OF SHAKIRA
LINT XXV (2CD)

Reissue of the band's classic debut album, featuring the original album remastered and the version recorded with their original vocalist that has never been released before.

2CD, Ltd. Ed. Colour Red LP, Digital

facebook.com/HouseofShakira

Out March 11, 2022

www.frontiers.it

FRONTIERS MUSIC SRL

ginza.se

www.ginza.se - 0512-299 50 - Gratis katalog

playground music scandinavia

Cobra The Impaler

Colossal gods

LISTENABLE

Modernt med mustiga melodier

Har du någonsin funderat på vad som hade hänt ifall Mastodon hade svängt vänster istället för höger efter ”Blood mountain”? En specifik fråga som få nog har ställt sig, men svaret tycks precis ha anlänt i form av Cobra The Impalers debutalbum.

Förutom att Troy Sanders spöke tycks höras bland sånginsatserna ligger den stora likheten i en balans mellan bångstyrighet och lättsmälthet som kräver både påhittighet och finess för att lyckas med. På ”Colossal gods” är kombinationen av tvära kast i taktart och tempo signerat trummisen Dirk Verbeuren (Megadeth, ex-Soilwork) och ståpälsmelodier strösslade över hela skivan så läcker att jag ibland inte kan annat än sitta och mysa för mig själv.

Med det sagt: flörtandet med sludge och hardcore är trevligt och bidrar med variation, men för mycket tuggande i mellantempo gör att energin avstannar något. Varje låt snittar dessutom på ungefär fem minuter, vilket hade kunnat kortas ner med runt en minut för att undvika att musiken börjar trampa vatten.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

ANTON CASTELIUS

FOTO **NICK SUCHAK**

Q&A

Har ni överdoserat på Mastodon?

– Jag älskar Mastodon och de är ett fantastiskt band, säger gitarristen och bandledaren Tace DC. Speciellt hur de blandar klassisk rock med metal, vilket jag också gillar att göra. Det var dock inte avsikten att bli ett Mastodon-liknande band. Jag spelade i Aborted i åtta år och en del andra band och delade scen med Rival Sons, Deep Purple och flera andra. Så jag gillar också rock väldigt mycket, men började sakna metal. Mastodon är bra på att kombinera de två världarna. Man kan höra Led Zeppelin i deras musik, men även Slayer. Jag har faktiskt spelat med Mastodon vid lite olika tillfällen och träffat killarna. Vi gjorde några gig med Haunted och Hatesphere för många år sedan och Mastodon öppnade. De är helt klart ett gäng intressanta killar. Speciellt Brent Hinds.

På ert färska debutalbum ”Colossal gods” finns även spår av Gojira, som i introt till ”Spirit of Lyssa”.

– Absolut. Det är också ett band jag verkligen gillar och jag har även spelat med dem vid några tillfällen. Första gången jag såg dem live var när ”The link” (2003) hade släppts. Jag knockades helt.

Ert album beskrivs som ”harmagedon” och ett ”praktexempel på modern metal”.

– Det där är inte våra ord, haha. Det var någon som skrev vår biografi och vi gillade det. Det är svårt det där. Skriver man själv tenderar man att vara blygsam. Killen gillade skivan och skrev bara vad han kände när han lyssnade på den. Det passar dock bra med hur vi ser på vår musik.

Dirk Verbeuren (Megadeth, ex-Soilwork) är trummis på skivan. Är ni vänner sedan gammalt?

– Jag spelade som sagt i Aborted i åtta år och han spelade trummor på en skiva, ”Goremageddon: the saw and the carnage done” (2003), men jag kände till honom redan när han spelade med Scarve. När jag chattade med honom om skivan och sa att jag ville spela metal igen var han på. Jag skickade demos till honom, han spelade in sina trummor och när jag lyssnade hade jag inget att klaga på. Det var precis det som jag letade efter. Han har mycket groove i sitt spel.

Berättade han några kul historier om Dave Mustaine?

– Nja, jag fick känslan av att han är ganska försiktig med vad han säger om bandet. Jag frågade inte direkt heller. Det märks att han arbetar för ett större band och att det finns en företagspolicy.

NICLAS MÜLLER-HANSEN

Cloakroom

Dissolution wave

RELAPSE

Stoneremo med finess

Amerikanska Cloakroom väcker minnen till liv. Deras album passar nämligen in i en nyare trend som återupplivar en fas av det tidiga 90-talet, som då bland andra representerades av det brittiska bandet Swervedriver. Det handlar om en dåtid då Ramones-look och indiepop inte hade skilts åt, utan grupper som Ned’s Atomic Dustbin, Stone Roses, Jesus Jones och Lemonheads var delar av samma breda rörelse. Till dagens nya ”stoneremo” kan även banden Windhand och Vaureen räknas.

Cloakrooms musik är grov som stoner och emotionellt öm som pop. Ljudbilden är ofta grusig och sträv, men den släpper fram sköra melodier som är halvt dolda bakom instrumentens muller. Det är bräcklig pop som tar sig vägen genom ett svårsmält ljudlandskap. I bedårande titelspåret ”Dissolution wave” faller de kanske över för mycket på den harmoniska sidan, men det tar de igen på flera andra ställen. I slutändan blir musiken aningen för sömnig och lyckas inte hålla spänningen uppe hela vägen fram, men behållningen är ändå mycket stor.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

ANDERS BARTONEK

Corpsegrinder

Corpsegrinder

PERSEVERANCE MUSIC GROUP

Stark dödsröst gör soloalbum

Jag har en känsla av att om det inte vore för Jamey Jasta (Hatebreed) skulle den här plattan inte finnas. Nog för att den ges ut under samma namn som sångaren George Fisher (Cannibal Corpse) burit som smeknamn i tre decennier, men själva idén att efter över en kvarts sekel som frontman i världens bäst säljande death metal-band ge ut ett soloalbum kom enligt Corpsegrinder från en av plattans två producenter, det vill säga Jasta – som dessutom ger ut den på sitt eget bolag.

Hatebreed-sångarens influenser på projektet är tydliga. Det låter i princip som om tunga låtar med Cannibal Corpse har blandats upp med metallisk och bitvis lite thrashig hardcore och det är faktiskt inte dåligt alls.

Det ges inget utrymme för onödiga krusiduller. Låtarna snittar runt tre minuter och fokuserar på bra refränger och maffiga riff. Några få gånger växlas det upp men fokus är på tyngd och groove. Lägg sedan till en death metal-röst i världsklass så är saken biff. Det går inte att gnälla på Corpsegrinder.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

DANIEL LÖFQUIST

Creeping Flesh

…And then the bombs came

EMANZIPATION

Krigsstinn döds från Göteborg

I likhet med själsfränder som Just Before Dawn och Decaying har dessa göteborgare band som Bolt Thrower, Hail Of Bullets och Asphyx som ledstjärnor och rullar tryggt i deras djupa larvfotsspår. Tematiskt ligger fokus på krig och musikaliskt handlar det om rättfram och tung death metal med ett starkt bepansrat sväng och krossande riff.

Kompositionerna på ”…And the bombs came” avslöjar inte sina kvaliteter fullt lika snabbt som de på den två år gamla föregångaren tillika debutalbumet ”Into the meat grinder”, men det är värt att ge dem en extra spinn så att de vecklas ut ordentligt. Kvalitetsmässigt är de på minst samma nivå och inte sällan något vassare jämfört med kvintettens tidigare material. De styr även denna gång undan från instrumentell masturbation och onödiga krusiduller och håller mig med dödsmetallens klassiska element i ett järngrepp från början till slut.

Creeping Flesh är med sin maffiga och effektiva death metal bland det bästa som vårt land har att erbjuda genren just nu.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

DANIEL LÖFQUIST

Dagoba

By night

NAPALM

Radiovänlig metal

Franska Dagoba har tuffat på i 25 år och utvecklats från en kärleksfull Fear Factory-pastisch till att spela mer radiovänlig metal i stil med hur band som Soilwork och Sonic Syndicate lät runt 2007 till 2010. Sångaren och enda kvarvarande originalmedlemmen Pierre ”Shawter” Maille sjunger dock fortfarande skrämmande likt Burton C Bell, vilket gör att parallellerna till den gamla huvudinfluensen aldrig lär försvinna helt.

Ett bestående intryck av åttonde fullängdaren ”By night” är att fransoserna har velat polarisera sitt sound: det tunga ska vara så tungt som möjligt och de melodiösa refrängerna ska vara så poppiga som det går. Att det malande industrimanglet i ”The hunt” och popdängan ”City lights” ryms på samma skiva är ett tydligt bevis på detta. Även att en låt som ”On the run” inkluderas – en radioanpassad, r’n’b-minnande låt där de distade gitarrerna verkar ha lagts på som ett slags alibi. Det är absolut inte dåligt, däremot en smula förvirrande.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

SEBASTIAN ZWEINIGER

Dark Funeral

We are the apocalypse

CENTURY MEDIA

Ärrad black metal

Få ingredienser förvånar på ”We are the apocalypse”. Det har passerat åtta år sedan föregångaren ”Where shadows forever reign” och i gitarristen Lord Ahrimans mörkervärld råder habilt kaos. Förvisso är hela rytmsektionen ny men det låter, känns och smakar Dark Funeral. Veteranerna spelar black metal som är lika tillgänglig som otillgänglig, en delikat balans som kräver sina år i leken. Välartikulerade Heljarmadr fortsätter att väsa ut diaboliskt spetsade texter och med låttitlar som ”Let the Devil in”, ”When I’m gone” och ”A beast to praise” förstår man att Stockholmsbandet fortsätter längs en redan utstakad väg. Nya Jalomaah är ett furiöst monster bakom trumsetet och ser till att bandets linje av imponerande trummisar är intakt, vilket är en betydelsefull faktor för Dark Funerals genomslagskraft. Ett effektivt blastbeatande som stundom väger upp de mer släpiga partierna.

Med en värld som känns allt annat än stabil är det skönt att det är ordning och reda i toppskiktet av klassisk svensk black metal.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JESPER LÖFVENBORG

The Defaced

Charlatans

VICISOLUM

Comebackande melodisk döds

Helsingborgarna i The Defaced släppte tre lysande plattor med melodisk dödsmetall under förrförra decenniet, varav i synnerhet den sista – ”Anomaly” från 2008 – var förtjänt av ett bättre öde än att hamna i skymundan. 14 år senare är det äntligen dags för skiva nummer fyra.

Inledande ”Monochromatic void” fastslår tydligt vilka som är tillbaka – raka rör, thrashinspirerat riffande, ett något rockinspirerat sväng och en bred refräng som står för en rejäl kontrast mot resten av låten. En stark öppning, även om refrängen inte lyckas leverera den storslagenhet som jag anar har varit intentionen. Desto bättre lyckas bandet i efterföljande ”Bleeding one”, där de slår an en mer melankolisk ton. Samma beskrivning gäller för ”Wreck” och ”Celestial display” och dessa låtar utgör höjdpunkterna på ”Charlatans”.

En lyckad återkomst och värd din tid om du är ett fan av gitarristen Klas Idebergs andra band Darkane, eller om du saknar hur Soilwork lät i mitten av 00-talet.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

SEBASTIAN ZWEINIGER

Deserted Fear

Doomsday

CENTURY MEDIA

Melodisk death metal

Dagens mediala nöjesbrus har en evig ström av möjligheter och erbjudanden. Man behöver inte längre söka för att finna, det är bara att öppna mobilen så kommer du att bli funnen. Tyska Deserted Fear har haft en stabil sättning sedan starten 2007 och trion är framme vid femte fullängdaren. En rutin som uppvisas redan i snyggt komponerade ”Part of the end” som öppnar ”Doomsday”. Det bjuds på death metal med melodisk tyngd där den sjungande gitarristen Manuel ”Mahne” Glatters artikulerade sång vägleder från början till slut.

Det är välspelat och det finns många partier och riff som får mig att nicka gillande, men som album blir det ganska tradigt och intetsägande. Låtarna smälter ihop till en trögflytande massa, en enhet som inte ger den där peppen jag behöver med nya musikaliska kontakter. Det låter modernt och medvetet professionellt, dessutom anas en enerverande corenerv för att prata genrespråk.

Nej, Deserted Fear är ett band som fann mig och är tyvärr inget som jag skulle söka efter själv.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

JESPER LÖFVENBORG

Det Eviga Leendet

Reverence

AMOR FATI/MYSTÍSKAOS/EXTRACONSCIOUS

Atmosfärisk black metal

Det är någonting alldeles särskilt med low-fi-producerad black metal som får håret att resa sig i nacken. Kanske beror detta på att det bildar en bra mycket mer öronfientlig och alarmerande atmosfär än något annat. Det Eviga Leendet levererar melodiös, brutalt aggressiv och snabb black metal som andas Darkthrones platta ”Panzerfaust” (1995), däremot snabbare och än mer förbannad.

Något som definitivt bör lyftas fram är Jacob ”Mare Cognitum” Buczarskis sång. Den är säregen, hes, rasande och samtidigt mycket dyster. Särskilt förträffliga är de långa, utdragna tonerna i dödsskriken som ackompanjerar gitarrens riff. Det är en oslagbar förening som förlänger upplevelsen av hopplöshet och lidande. Influenser som utmärker sig drar tankarna åt det melodiösa i Dissection, förtvivlade i Silencer och det riktigt brötiga från Darkthrone.

Plattan som slutprodukt är oklanderlig, ansenlig black metal som tänjer på gränserna för sin genre, vilket är både förnyande och nöjsamt för en inbiten lyssnare.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

SANDY FÄNNFORS

Endtime

Impending doom

HEAVY PSYCH SOUNDS

Aggressiv doom metal

Olycksbådande framtidsutsikter, eller snarare inga sådana alls. Endtime från Uppsala kallar sig ambassadörerna för ett apokalyptiskt imorgon. De tror inte på groove eller sväng, utan bara på högljudd doom metal som förutspår förintelse och död. Med denna hemska horisont framför sig är det kanske inte lönt att lägga sin sista dyrbara tid på att noggrant arbeta på sina kompositioner, utan i stället lägga krutet på envis monoton tyngd och ett ursinnigt skrikande. Det verkar vara Endtimes koncept. Musiken följer samma enkla mönster rakt igenom och även om den lyckas sprida ett emotionellt mörker är den inte intresseväckande.

”Impending doom” har för lite musikaliska idéer och blir plågsamt förutsägbar. Med sin mänskliga desperation är Christian Chatfields röst kanske den bästa aspekten av musiken, men den är också för ovarierad. Det är nästan som att musiken vaggar in sig själv och lyssnaren i en sorts sorgens dvala för att göra de sista stunderna före slutet uthärdliga. Det är kanske behövligt.

1 2 **3** 4 5 6 7 8 9 10

ANDERS BARTONEK

Fetal Blood Eagle

Indoctrinate

LISTENABLE

Amerikansk-belgisk death metal

Den här färska dödskvintetten – som omedvetet (?) belyser att de bra bandnamnen är slut – tog form efter att Solium Fatalis splittrades 2020. Gitarristerna Jim Gregory och Ryan Beevers fortsatte att samarbeta och efter att ha hakat på en stabil rytmsektion bestående av Lenny Patterson (bas, Necronomichrist) och Kendall Divoli (trummor, Necronomichrist) och en sångare i världsklass i form av Sven de Caluwé (Aborted) var saken biff.

Den vägg av mangel som möter mig visar att en hög nivå av brutalitet är en av ambitionerna. Blastbeatsen haglar tätt men riffen är ofta väldigt svängiga och det råder ingen brist på tyngre partier eller variation. Manskapets tidigare musikaliska gärningar hörs tydligt, men uppskruvat till elva.

Det ekar av både amerikansk och europeisk döds och det är lätt att imponeras av det tajta framförandet och massiva soundet. Dock gör den moderna produktionen att det stundtals låter torrt och fyrkantigt. En varmare och lite skitigare svepning hade inte skadat.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

DANIEL LÖFQUIST

Find Me

Lightning in a bottle

FRONTIERS

AOR i världsklass

Med det melodiska projektet Find Me har Frontiers verkligen haft bonntur och lyckats fånga blixten i flaskan. Fyra skivor in i karriären rusar lokomotivet vidare och det gör det med fortsatt hög intensitet. Men så har de också den högoktanige sångaren Robbie Lablancs röst att förlita sig på. Lika snyggt och prydligt som lekfullt tar han sig an var och en av de elva låtarna. Ena stunden sker det med ungdomlig iver och riv i rösten, den andra med den självklara tryggheten som bara finns hos de med rutin och passion. Detsamma kan sägas om materialet på skivan. En tilltalande blandning som skriker efter 80-talet i alla dess olika former. Så är också dess stora vurmare Michael Palace som så smakfullt låter sin gitarr tala skivan igenom.

Som skivans stora överraskning dyker keyboardgeniet Vince DiCola upp och gästar i det gamla Frank Stallone-örhänget ”Far from over”. Visst lyckas han också smyga in lite av det klassiska ”Rocky IV”-soundtracket i låten. Om det är snyggt? Så förbannat snyggt!

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JANNE MATTSSON

Firebreather

Dwell in the fog

RIDING EASY

New wave of Swedish doom metal

Som brukligt när det kommer till såväl Firebreather som Monolord, Domkraft och andra nyare svenska doomband är det gitarrerna som är nyckelspelare. Den gurglande sången i all ära, men riffen är allt. Vanligtvis brukar de utgöra en samling separata skulpturer, isolerade i varsin låt i ensam majestät. På ”Dwell in the fog” smälter de nästan samman. De buktande, böljande tonerna går in i varandra så till den milda grad att jag får svårt att hålla isär låtarna. Men så är det nog så skivan ska upplevas, inte som en grupp pjäser av liknande snitt utan som en helhet utan svetsfogar.

Göteborgsgruppens namn är uppseendeväckande passande. Att lyssna på ”Dwell in the fog” känns som att stå inför en tjock dimbank som sakta och obönhörligt rullar fram över terrängen och omsluter allt i sin väg. Sikten skyms, kvar blir bara Firebreather. Väl ute på andra sidan är jag så mätt på musik att skjortknapparna lossnar, men när den avnjuts med måtta är det här en rökdykning som jag gärna genomgår igen.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

ANTON CASTELIUS

Friends Of Hell

Friends Of Hell

RISE ABOVE

Hårdrock med anor från förr

En nunna med ett uppochnedvänt kors, omsluten av eld pryder omslaget på Friends Of Hells självbetitlade debutalbum. Tankar på Hammer Film Productions är oundvikliga, vilket förstås också är meningen när sångaren Albert Witchfinder (ex-Reverend Bizarre) och trummisen Tas Danazoglou (ex-Electric Wizard) gör gemensam sak i en grupp som har lånat namnet från Witchfinder Generals andra album.

Målet med denna finsk-cypriotiska kollaboration har varit att skriva texter om 70-talsskräckfilm, satanism, död och tortyr förpackat i en rå, opolerad ljudbild. Det lyckas bandet bra med. Låtmässigt svajar det dock en aning. Inledande ”Out with the wolf” har ett bra driv och makliga ”Belial’s bell” är utmärkt i sin enkelhet, medan tjatiga ”Into my coffin” framkallar huvudvärk. Att kombinera de forna huvudsysslorna med Celtic Frost, Venom och Pentagram är förstås lovvärt men blir i sammanhanget ofta övermaga, luttrade musiker till trots.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

TOMAS LAGERLÖF

”Jag gillar Midnight men världens bästa band är Nifelheim”

Tas Danazoglou, Friends Of Hell

Q&A

Det känns som att du har valt musiker till debutalbumet ”Friends Of Hell” med omsorg.

– Jag ville starta ett band med min vän Jondix på gitarr eftersom vi har spelat tillsammans tidigare, säger trummisen Tas Danazoglou (ex-Electric Wizard). Sedan kontaktade jag den finske basisten Taneli Jarva (ex-Sentenced) och min sjungande vän Albert Witchfinder (ex-Reverend Bizarre) som också kommer från Finland. De är proffs på doom metal. Utan rätt känsla för sång och musik faller hela konceptet.

Vad är nyckeln till rätt känsla?

– Det ska kännas hemsökt och lite skrämmande. Jag skrev mörka texter till Albert som gärna fick göra ändringar, men han behöll dem ordagrant.

Vilken är den bästa tematiken för doom metal?

– All tung heavy metal ska ha texter som handlar om mörka ämnen hämtade från skräckfilm eller trolldom. Det passar musiken utmärkt även om ingen i bandet är satanist. Det är samma som för en skräckfilmsregissör eller någon som målar mörka tavlor.

Vad gillar du för skräckfilm?

– Jag började att se på skräck under 80-talet och kollade på allt, även ”Fredagen den 13:e”. Men snart insåg jag att skräckfilm från 60- och 70-talet är bäst. Den har rätt atmosfär och är mer teatralisk. Inom litteraturen läste jag mycket HP Lovecraft.

Varför har så många metalband samma inspirationskällor?

– Om någon attraheras av mörk musik har den personen även en mörk själ. Det är inte musiken som förändrar en, man har det i sig. En vanlig liten kille skulle inte gilla Black Sabbath och skulle tycka att HP Lovecraft är strunt, medan en mörk själ kommer att känna sig som hemma. Man får en sorts bekräftelse.

Samtliga i bandet har en konstnärlig bakgrund. Hur undviker ni kreativa konfrontationer?

– Ja, alla håller på med måleri så när vi skulle bestämma omslaget kontaktade vi våra vänner på Branca Studio för att undvika kreativt bryderi. Vi gav dem fria händer och på det sättet kunde vi fokusera helt på musiken. En nunna med ett inverterat kors och en massa alkemiska symboler passar utmärkt till vår musik.

Skivbolaget Rise Above passar väl er utmärkt?

– Definitivt, och vi är goda vänner med ägaren Lee Dorrian (ex-Cathedral). Han är en sann musikälskare och jag litar på honom till 100 procent.

Du är konservativt lagd. Nämn något aktivt band som du uppskattar.

– Jag gillar Midnight, men världens bästa band är Nifelheim.

JESPER LÖFVENBORG

Flames Of Fire

Flames Of Fire

MELODIC PASSION

Traditionell heavy metal

Heavy metal. Det var vad det kallades när musikstilen dök upp och innan det började att skapas hundratals subgenrer och det är också precis vad Flames Of Fire spelar. Tänk det 80-tal då klassiska album med Iron Maiden och Dio först blottades för allmänheten, så får du en bild.

Och de gör det så övertygande och bra att jag bara njuter av de smittande riffen och klockrena refrängerna i låtar som ”Gloria”, ”Flames Of Fire” och ”Madness”. Någonstans sitter Ronnie James Dio och nickar belåtet åt nio minuter långa och suveränt suggestiva ”Solution”.

Att Flames Of Fire kan sin heavy metal är uppenbart. Jag skulle inte kalla deras musik knappologisk, men från hur de har byggt låtarna till ljudbilden snubblar de inte en enda gång. Jag tror aldrig att jag har hört Christian Liljegren (Narnia) sjunga med en sådan kraft och passion förut.

Det här är en mycket stark albumdebut. Enligt rykten är bandet i full gång med uppföljaren och den kan i så fall inte komma snart nog.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

ZENDT

Flower Kings

By royal decree

INSIDEOUT

Tämligen trygga progrockkungar

Alltsedan nystarten med ”Waiting for miracles” 2019 har vi hört ett förändrat Flower Kings. Borta är välstrukturerade och högeffektiva progrockstorverk som ”Stardust we are”, ”What if God is alone” eller ”The resurrected Judas”. I dessas ställe hör vi mer lösliga, luftiga stycken musik, nog så vackert melodiösa men utan forna tiders enorma slagkraft. Till det positiva hör dock ledarblomman Roine Stolts förmåga att klä det han gör i skimrande skrud, så att det mesta ändå blir såväl hörvärt som njutbart.

På nya albumet (ännu en dubbel) finns praktverk som ”Revolution”, ”Evolution” (fiffigt att bruka bägge begreppen!), ”Open your heart” (himmel, vilken vacker refräng) och slutsymfen ”Funeral pyres” (Hasse Bruniussons marimba skänker extra substans). Stolts och Hasse Fröbergs röster berör precis lika starkt som alltid, medan Zach Kamins är en finurlig keyboardist. Men någon ny ”Space revolver” eller ”Unfold the future” uppenbarar sig inte när jag lyssnar på ”By royal decree”.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

DANIEL REICHBERG

FM

Thirteen

FRONTIERS

Melodiös outtröttlig maskin

Albumtiteln talar för sig själv på detta trettonde studioalster från brittiska FM. Det är ett band som, i likhet med många andra, har laborerat lite med musikstilarna genom årtiondena. Senare tider har sett mest av hårdrock med vissa bluesinslag, även om dessa inte alls är lika tydliga här.

Valet av keyboardljud gör mig stundtals förundrad, då det finns en del modernt syntetiska sådana som inte ”känns” som FM och inte heller gifter sig med helheten. Öppningsspåret ”Shaking the tree” är ett sådant och är en av flera låtar där FM har tagit in något mer av de AOR-vibbar som de hade under 80-talet – men också en del groove. Det känns som att gänget har satsat på variation och sättet som de har gjort det på visar verkligen styrka.

Med min svaghet för trioler diggar jag ”Be lucky” och den osedvanligt gungiga ”Be true to yourself”. Bland övriga favoriter finns ”Fight fire with fire” med sitt stabila komp. Apropå stabil: Steve Overland är och förblir en av Storbritanniens bästa sångare.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

OLA HEIWE GRÄNSHAGEN

Gauntlet Rule

The plague court

FROM THE VAULTS

Episk heavy metal

Huvudmålet med sidoprojekt från talangfulla musiker brukar vara inspirationen att skapa något som inte passar inom ramarna för respektive moderband. Gitarristen Rogga Johansson, känd från Paganizer och tusen band till, och basisten Peter Svensson, till vardags i Assassin’s Blade och Void Moon, är mestadels verksamma inom de extremare grenarna av hårdrockträdet. Med Gauntlet Rule tar de chansen att blicka mot mer episka heavy metal-marker, av amerikanskt ljudande sort.

Det går mycket bra att jämföra detta debutalbum med mer sentida uppstickare som Eternal Champion men samtidigt saknas inte egna, goda musikaliska aspekter och idéer. Att Teddy Möller från Loch Vostok hänger med på denna resa med sin starka röst är förstås ett stort plus, vilket skänker musiken extra karaktärsvärde. Den goda tempovariationen genom skivan gör också låtmaterialet gott, men samtidigt saknas de där riktigt utstickande stunderna som kunde forma ett högre slutomdöme än ”charmigt och överlag klart lyssningsvärt”.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

NEVEN TROSIC

INVOCATOR

EXCURSION DEMISE

Weave The Apocalypse

Finally unearthed and re-issued in the way Hammerheart Records do re-issues! Insane high-speed technical Thrash with a hint of Death Metal! Mandatory for any self-respecting Thasher worldwide, no exceptions...

OUT 11 MARCH ON 2-CD/LP

HOODED MENACE

Hooded Menace's "Fulfull the Curse" available again on CD and "Gloom Immemorial" for the first time on vinyl! Mandatory for every Death/Doom Metal maniac!

OUT 25 MARCH

APOSTASY

Death Return

An absolute banger front to back! Apostasy deliveres a classic South-American Thrash Metal album!

OUT 18 MARCH ON LP

hammerheart records

BORDER MUSIC

WWW.HAMMERHEART.COM - WWW.NAPALMRECORDS.COM

HAMMERHEARTRECORDS HAMMERHEARTRECORDS666 HAMMERHEARTRECORDS

WORLDWIDE DISTRIBUTION THROUGH OUR FRIENDS FROM NAPALM RECORDS

NAPALM RECORDS

Ghost

Impera

UNIVERSAL

Mastodontrock

Tobias Forge är onekligen en skicklig kommunikatör. Med Ghost är det stora gester, gigantiskt storhetsvansinne och ett självförtroende som bara en galning kan matcha. Det är lätt att tappa andan redan innan musiken har tagit vid. Eller som Papa Emeritus IV sjunger i briljanta ”Watcher in the sky” – ”Communication is key”. Jo, tack. Inget snack om den saken. Nyckeln till skickligt historieberättande är att bygga myten om sig själv så att alla fattar galoppen. Med den inställningen går det att komma hur långt som helst.

I boken ”The Rule of empires: those who built them, those who endured them, and why they always fall” tar författaren Timothy Parsons, professor i historia vid universitetet i St Louis, greppet om att utforska hur vanliga människor upplevde imperialistiskt styre. Berättarmässigt finns det naturligtvis en ändlös flod av inspiration att hämta i ämnet. Jag har läst bitar ur boken och åsikterna går isär bland de som har upplevt och härdat ut ett liv som toppstyrts av maktens höjdare. Och njutningen när de störtats i avgrunden finns onekligen där.

Att skapa ett album i den kontexten innebär inte bara att blicka bakåt i historien. Vår samtid är besudlad av sturska makthavare som vrider sig av barnslighet vid minsta kränkning. Det är en ständigt pågående process om vem som uppfattas som störst, bäst och vackrast. Boken har varit en inspiration till Tobias Forges senaste reinkarnation av sin sataniske påve och hans lakejer – Nameless Ghouls.

I Sweden Rock Magazine är naturligtvis Papa Emeritus IV mastodonten – större än alla världens ledare. Kolla bara in omslaget på den här tidningen. Det är pondus från topp till tå. Eller varför inte analysera omslaget till den nya plattan ”Impera”? Papa är monstruöst överdimensionerad i sin torrdocka inför avtäckandet. Påvestatyn har proportioner i samma liga som Frihetsgudinnan och Eiffeltornet. Blickar man till vänster verkar den omkringliggande bebyggelsen vara minimalistisk i jämförelse. Storhetsvansinne – check.

Så efter digerdödens härjningar på 2018 års ”Prequelle” är det dags att ta rygg på Papa Emeritus IV:s kaftan genom imperiernas historiska ruiner. Och det är en alldeles fantastisk resa som efter pandemins trötta konsekvenser nu äntligen får luftas. Här finns i princip inte ett spår av de bagatellartade gester som återfanns i låtbesvikelserna ”Kiss the go-goat” och ”Mary on a cross” som släpptes på singeln ”Seven inches of satanic panic” 2019. Det känns fantastiskt skönt att de bara var parenteser. Problemet med dem var att de saknade en kontext. De var löst flaxande kompositioner utan en helhet att luta sig emot. Ghost är ett albumband och behöver en inramning. Och med en sådan blir resultatet lika omvälvande som vanligt. Musik, produktion, omslag och framförande – absolut världsklass.

”Kaisarion” är först ut och det känns som att hamna i 80-talet direkt. I ”Spillways” fortsätter det med ett plinkande piano, luftiga gitarrer och naturligtvis en melodi att hänga tonvis med vikt i. Det är lätt att sugas med i de flyktiga arrangemangen. Första singeln ”Call me little sunshine” materialiserade sig snabbt till en kolsvart mellantempolåt att älska rakt igenom. De små riviga inläggen från gitarren är magiska i sin enkelhet.

I sammanhanget med imperier som faller samman likt korthus kan ”Hunter’s moon” ses som albumets svarta får. Men sätt låten, som ingår i soundtracket till filmen ”Halloween kills” som kom 2021, i Michael Myers sjuka kontext så passar den utmärkt även som herre på täppan-deklarering. Återigen, en låt som står med minst halva kroppen i 80-talet.

Ungefär här börjar det bli riktigt hett i Tobias Forges imperiefabrik. Redan nämnda ”Watcher in the sky” är en fullträff av gigantiska mått. Tuggande gitarrer och en refräng väl värdig någon med världsherravälde som mål. Rätt i krysset. ”Twenties” är en udda fågel som bryter av ganska rejält med takt och ton – lite som ”Cirice” gör på ”Meliora” (2015). Omväxling förnöjer.

Albumets stora ballad stavas ”Darkness at the heart of my love” och kommer att krama dig tills du ligger i en blöt pöl på golvet för att sedan ge dig nytt syre i Van Halen-pastischen ”Griftwood”. Häng med på ännu en resa tillbaka till årtiondet de flesta av oss ändå avgudar.

Om du fortfarande ligger ner är det dags att resa sig upp och stärka dig med raketbränsle inför den stora finalen. I ”Respite on the spitalfields” krutar Forge på med hela sitt artilleri. Låten är för Ghost vad ”Still of the night” är för Whitesnake. Svulstig och alldeles underbar. När gitarrerna rider ut under låtens sista sekunder är det flera planeter som står i linje med varandra. Som sagt, världsklass och en imponerande nia. Andra på raken dessutom.

1 2 3 4 5 6 7 8 **9** 10

JONATHAN STRANDLUND

FOTO **MIKAEL ERIKSSON**

”Respite on the spitalfields är för Ghost vad Still of the night är för Whitesnake”

POWERMETAL 2.0 AT ITS BEST
SERIOUS BLACK
VENGEANCE IS MINE
25.02.2022
as DIGIPAK, LTD. COLORED VINYL, LTD. BOX SET & DIGITAL
RECKLESS LOVE
HARD ROCK MEETS SYNTH WAVE:
THE 80S ARE ALIVE AND
FINLAND'S SLEAZE ROCK GIANTS
RECKLESS LOVE
DELIVER THE PERFECT SOUNDTRACK!
TURBORIDER
25.03.2022
AS DIGIPAK, LTD. COLORED VINYL AND LTD. BOX-SET (INCL. HANDHELD-VIDEOGAME) AVAILABLE!
www.afm-records.de
shop.afm-records.de

Sabaton
OPEN AIR
RAUBTIER
AMARANTHE
DARK TRANQUILLITY
EQUILIBRIUM - LOUDNESS
MYRATH - FREEDOM CALL
DEATHSTARS - TIAMAT
BEYOND THE BLACK
SHAKRA - CYHRA - VAN CANTO
SIRENIA - TWILIGHT FORCE
BURNING WITCHES - NESTOR
NANOWAR OF STEEL - METALITE
MISTER MISERY - TUNGSTEN
CRYONIC TEMPLE - METHANE
ETERNAL OF SWEDEN
INTROITUS - REAPER'S MARK
+ SABATON & NÅGRA TILL..
AUG 3-6 2022 - LUGNET, FALUN, DALARNA
SABATONOPENAIR.NET

HELLACOPTERS-POSTER TILL PRENUMERANTER I NÄSTA NUMMER!

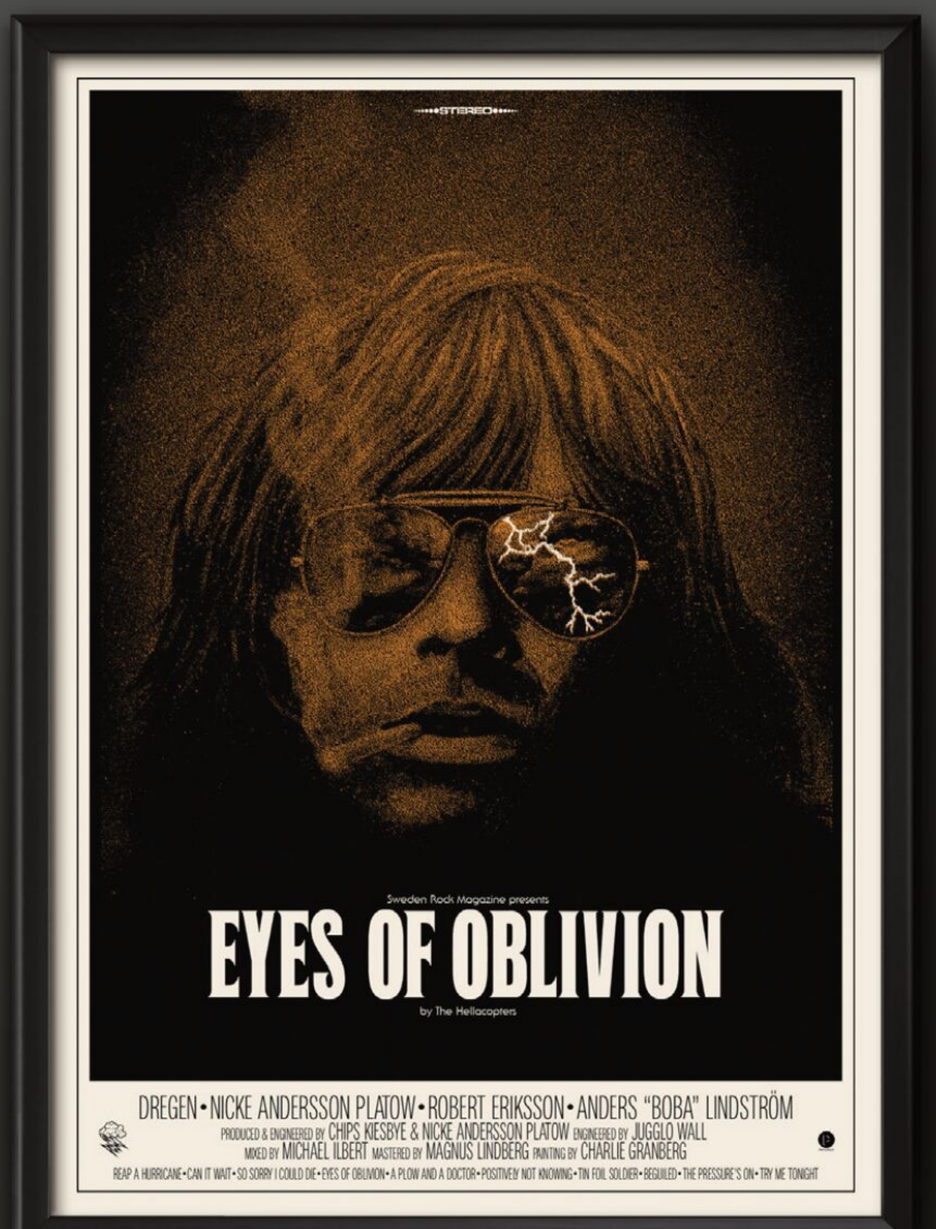

1 KR FÖRSTA MÅNADEN

Hellacopters
Eyes of oblivion
NUCLEAR BLAST
Klistrig rock'n'roll

Snabbspolning till ett kyligt Stockholm 2008: Hellacopters gick i graven efter en helg med fyra spelningar på rockklubben Debaser. Cover-albumet ”Head off” skulle bli bandets svanesång och sedan var det färdigt med färgglada vinylsinglar, tjutande gitarrer och ryggradsvridna poser. Lamporna släcktes, röken skingrades och larmet avtog. Allt blev genast tråkigare. När jag klev ut från den sista uppvisningen i rock'n'roll-magi kom saknaden snabbare än ett gitarrsolo innan första versen. Hellacopters var mitt band och jag minns att jag var lika frustrerad som när Nicke Andersson lämnade Entombed. Varför skulle det här vara nödvändigt? Nog fanns det fortfarande några proppskåp att spränga.

Ni som har varit med sedan Hellacopters drog starkström genom Tomas Skogsbergs mixerbord och förvandlade likbleka hårdrockare till Angus Young på omslaget till AC/DC-albumet ”Powerage” (1978) har alla blixtrande hållplatser under bandets rock'n'roll-resa. Personligen stannar jag extra länge vid ”(Gotta get some action) Now!”, ”Baby borderline”, ”No angel to lay me away”, ”It's good but it just ain't right”, ”Like no other man” och ”Envious”. Alla lika glimrande i sin enkelhet fast så tydligt förankrade i hur Hellacopters lät där och då.

Snabbspolning till en sensommarkväll i Huskvarna Folkets Park 2018: min tjugonde Hellacopters-spelning blev en elektrisk fest utan dess like där likström, växelström och oisolerad starkström blandades med Thåström utan en endaste tanke på något annat än att visa vilka som var Sveriges bästa liveband.

Nutid: Hellacopters är tillbaka med ett nytt studioalbum och jag har stirrat mig dum på videon till första singeln ”Reap a hurricane”.

– Vad är det för gitarr Nicke lirar på? frågar tonåringen från sitt rum där effekt-pedalerna har radats upp på golvet och stärkaren skruvats upp till respektabla 6.

– Ingen aning, svarar jag. Men visst är den cool.

Allt är coolt i videon. Dregen är tillbaka. Vinden blåser och rökmaskinerna gör återigen sitt jobb. Bandet har inte tappat vare sig klipp eller driv. Gitarrsolo innan första versen – check.

Sedan kommer hela plattan som förhandskopia och vårt hus förvandlas till ett rusigt Hellacopters-fantasy camp. Polare hör av sig med fradgande käftar och ber om att få lyssna. Jag hänvisar till rådande restriktioner (både skivbolags- och covid-mässiga) och lägger locket på. Att jag sitter på en skattkista är det inget snack om. En ny platta från Hellacopters 2022 är en big deal om man gillar elektriska gitarrer och klistriga refränger.

Tio låtar fördelade på 34 minuter. Det är allt som behövs för att gunga igång familj och vänner. ”Tänk om det är en ballad” messar en kompis oroligt kvällen innan ”Reap a hurricane” släpps. Han har fel och kan lugnas redan nästa dag. ”Eyes of oblivion” har inga ballader även om ”So sorry I could die” är en stund att hämta andan till. Smokers, rökare, smashes – det finns gott om dem på den här återkomsten.

Titelspåret må vara en mogen återvinning av ”(Gotta get some action) Now!” men jäklar vad det sätter sig fast. Det är Cheap Trick, Kiss och Nicke Andersson i en helig allians där varenda ton är ute efter alla dina sinnen. Tänk ljudbilden på ”By the grace of God” (2002) och du vet känslan av mästerlig rock'n'roll. ”A plow and a doctor” följer i samma underbara spår – enkel rak rock – och i ”Positively not knowing” sjunger Nicke som Paul Stanley och skuggas av Ace Frehley-tjutande gitarrer. Försök att sitta still eller vara tyst. Det är omöjligt.

Exakt där finns styrkan hos Hellacopters. Alla som någon gång har satt en tonarm mot en vinylplatta eller sökt efter digital musik kan enas i Hellacopters universum av rock. Gammal som ung. Att över generationer kunna fastna i nördiga detaljer är ett tydligt mått på att man som band har lyckats. Känner jag Nicke Andersson rätt finns det redan mer färdigt material i byrålådan. Ordningen är återställd och allt känns roligt igen. När kommer första vinylsingeln och vilka färger släpps den i?

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JONATHAN STRANDLUND

”Exakt där finns styrkan. Alla kan enas i Hellacopters universum av rock. Gammal som ung”

Hardcore Superstar

Abrakadabra

GAIN

Sleazig hårdrock

Hardcore Superstar är knappast Göteborgs motsvarighet till AC/DC när det gäller utveckling av musik och ljudbild, vilket har lett till blandade reaktioner bland fansen genom åren. ”Abrakadabra” är dock faktiskt rätt lik 2018 års föregångare ”You can’t kill my rock ’n roll”. Kvartetten låter som de ska och har också lyckats åstadkomma en ganska gammaldags ljudbild, vilket ska ses som positivt.

Låtmaterialet är däremot en viss besvikelse. ”Abrakadabra” är snäppet sämre än sin föregångare och har dessutom något svagare toppar. Med en så stark diskografi i ryggen föreligger förstås en klar risk för att den hålls emot dem vid en jämförelse och göteborgarnas historik straffar dem här. Hardcore Superstar presterar inte riktigt på den distinkta nivå som vi kan förvänta oss. Ändå presenterar de några fina spår även denna gång. Särskilt titellåten, ”Dreams in red” och ”Throw a brick” förgyller. Synd att dessa får umgås med utfyllnad som ”Influencer”, ”Give me a smile” och den akustiska ”Fighter”.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JONAS WETTMARK

Hellfrost And Fire

Fire, frost and hell

TRANSCENDING OBSCURITY

Celtic Frost-dyrkande döds

När många sångare får svårare att hålla pipan i trim blir David Ingram (Benediction, ex-Bolt Thrower) bara bättre med åldern. Det senaste beviset på detta hörs på denna framgångsrika korsbefruktning av Celtic Frost, Hellhammer och köttig old school-döds.

Förutom den legendariska sångaren består bandet av trummisen Travis Ruvo och Rick ”Dennis” DeMusis på bas och gitarr. Musiken är stenhård, groteskt tung och framförs med rakbladsvass precision. De grymma riffen verkar aldrig ta slut, men det är Ingrams monstruösa stämma som kröner verket. Han har en pondus och naturlig kraft i pipan som få besitter och vräker ur sig sina tegelspräckande och välartikulerade vrål utan att det låter det minsta forcerat.

Drivet, svänget och trycket i låtar som ”Black secrets in the splintering walls”, ”Legion of hellfrost and fire” och ”The lost king and the heir apparent” är omöjligt att motstå. ”Fire, frost and hell” är en oerhört stark debutplatta som får mig att genast längta efter en uppföljare.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

DANIEL LÖFQUIST

In Aphelion

Moribund

EDGED CIRCLE

Melodisk mörkermetal

Det är omedelbar kärlek när jag lyssnar på In Aphelions debutalbum. Jäklar vilket vasst alster. Det är sällan en skiva är så här medryckande redan vid första genomlyssningen, men Sweden Rock Magazines krönikör Sebastian ”Batte” Ramstedt (Necrophobic) och hans mannar visar med precision var skåpet ska stå. Snacka om känsla för hantverket metal.

Förutom sång och bas sköter Batte gitarrspelet tillsammans med radarpartnern Johan Bergebäck (Necrophobic) och på trummor har de holländaren Marco Prij. Trions mörka skapelse vilar på en grund av beroendeframkallande melodier och ett träffsäkert riffande. Inte så konstigt då duon Ramstedt/Bergebäck otvivelaktigt är högst delaktiga i utvecklandet av den mörkermelodiska extremhårdrocken.

En timme musik brukar vara i längsta laget, men sällan har 59 minuter försvunnit så snabbt. Superb mörkermetal frontad av en penetrerande sträv sånginsats som skär genom själ, märg och ben. Släng på ”Moribund” och låt dig svepas med av dess förförande kraft.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JESPER LÖFVENBORG

JBO

Planet pink

AFM

Roande fun metal-galenskaper

1998 hördes Eiffel 65:s elektro-poppiga ”Blue (da ba de)” överallt och i fjol fick den ny brutalitet av Fleshgod Apocalypse i form av ”Blue (turns to red)”. Givetvis behöver vi en tysk, rosa-skimrande version som klibbar sig fast som ett tuggummi. Precis som mycket annat på denna märkliga kavalkad med stundtals nästan obegripliga svängningar. Växlingarna mellan lugn och hysteri är fantastiska, som i skivans enda spår med engelsk text, ”Metal was my first love”. Den hade kunnat vara en känslosam powerballad hela vägen, men då hade den å andra sidan inte passat in.

JBO, som säger sig spela fun metal, har lånat friskt från alla håll och har till och med inslag från Beethoven, Grieg och andra klassiska mästare i ”Klassiker”. En skiva fylld med tvivelaktiga rim och snubblande uttryck, men med så mycket humor och musikalisk begåvning att det inte går att förbli oberörd. Det underlättar med hyfsade kunskaper i tyska för att greppa texterna och de inpetade skämten, men det går att skratta även utan att förstå.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JANE CEDENBERGER

JIRM

The tunnel, the well, holy Bedlam

RIPPLE

Progressiv spacerock

Sedan starten 2004 har Eskilstunabördiga JIRM, tidigare Jeremy Irons & The Ratgang Malibus, producerat mångskiftande musik inom flera olika genrer. Något som bandets femte album ”The tunnel, the well, holy Bedlam” är ännu ett exempel på.

Att skivans sex spår på grund av pandemin har spelats in i fem olika studior är ingenting som märks, utan allting hänger väl samman. Stämning och atmosfär torde vara två för gruppen essentiella begrepp, då det är precis vad plattans 52 minuter erbjuder.

Helheten snarare än enskilda låtar är i fokus, så den som förordar korta lättuggade popdängor med allsångsrefränger göre sig icke besvär. Om man däremot omfamnar omvälvande ljudlandskap färgade av psykedelia och kraut, toppade med saxofonsolon och lidande men ack så övertygande sång, är ”The tunnel, the well, holy Bedlam” väl värd att investera tid, energi och lust i.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

TOMAS LAGERLÖF

Karmanjaka

Gates of Muspel

GRIND TO DEATH

Progressiv black metal

Karmanjaka är en norrländsk black metal-akt, döpt efter Tengils rike med samma namn i Astrid Lindgrens ”Bröderna Lejonhjärta”. Gruppen bildades av Knut Hassel, som ensam spelade in debut-ep:n ”I Törnrosdalen” (2016). I samband med släppet av den första fullängdaren ”Urgammal eld” (2017) utvecklades Karmanjaka sedermera till ett femmannaband. Ytterligare en ep och ett album senare avtäcker nu Karmanjaka sin femte giv, ”Gates of Muspel”

Deras vana trogen är skivan litterärt inspirerad, denna gång av den fornnordiska verssamlingen ”Den poetiska Eddan”. Musikaliskt handlar det om ett amalgam av 90-talets melodiska black metal och Enslaveds progressiva tunggung. Bitvis fläskar manskapet på rejält, som i det inledande titelspåret där höghastighetsrens korsbefruktas med intrikata riff i Ihsahns nihilistiska efterföljd.

Som bäst blir det ändå i ”Fenrir”, där gänget varvar ned och låter tyngd, nybyggaranda och karg melodikänsla mynna ut i en episk lovsång till fornnordiska seder och bruk.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

TOBIAS STARK

Konvent

Call down the sun

NAPALM

Dansk dödsdoom

Som en käftsmäll inleds denna melodiska och rentav makalösa platta. Med en olycksbringande atmosfär som för sinnet till en svärta djupare än helvetet har danskorna komponerat ett album som saknar en värdig motståndare. Med tydliga funeral doom-influenser, marscherande melodier och två typer av growl bildas en kakofoni av djup med höga och ljusa toner som lirar en ”call and response”-teknik sinsemellan. Rikke Emilie Lists sångregister är förbluffande skickligt och stjäl en stor del av uppmärksamheten, särskilt det gutturala.

Framåtdrivet står Sara Helena Nørregaards gitarr och Julie Simonsens trummor för. Ljudlandskapet är fyllt med olycksbringande melodier med lidelsefulla partier som sedan upplöses i ett crescendo av rå, bestialisk energi. Överraskande är de lekfulla alterationer till melodierna som nyanserar helhetsupplevelsen och bryter av för att slunga lyssnaren rakt in i mörkret igen. ”Sand is king” och ”Pipe dream” är något av det bästa som har fötts ur styggelsen som är Konvent.

1 2 3 4 5 6 7 8 **9** 10

SANDY FÄNNFORS

Kris Barras Band

Death Valley paradise

MASCOT

Kommersiell bluesrock

Jag läser i pressmaterialet att Kris Barras Band har varit förband åt såväl Jon Bon Jovi som Walter Trout, och det är väl just i skärningspunkten mellan dessa storheter som Kris Barras själv hamnar. Alltså en sorts reklamradiovänlig korsbefruktning mellan å ena sidan präktig arenarock med stadiga refränger och å andra sidan kött-och-potatis-blues. Överhuvudtaget låter musiken väldigt amerikansk för att komma från en kvartett hemmahörande i brittiska Devon.

Bland albumets låtar utmärker sig fyra stycken mer än övriga. Vi har ”These voices” med vissa episka ambitioner, vi hör ”Who needs enemies” som ger oss ett jäkla driv (trumslagaren Billy Hammett hör definitivt till skivans klarast lysande stjärnor), vi bjuds den berörande kraftballaden ”Wake me when it’s over”, och allra sist på plattan kommer ”Chaos”, vilken är själsligt intensiv på alla plan.

Andra delar av skivmaterialet är väl några hekto mer anonyma/förutsägbara, men hela vägen rockas det både innerligt och högst professionellt.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

DANIEL REICHBERG

Marillion

An hour before it’s dark

EAR

Progveteraner som glänser

Jag hörde tydligen till en minoritet kritiker som inte förstod Marillions förra album ”F.E.A.R.”. Skivan var bra rent ljudmässigt och visst sjöng Steve Hogarth med inlevelse, men i övrigt var det kejsarens nya kläder. Märkte inte folk att plattjäkeln var en seg gröt som lunkade lojt genom sina alltför många minuter?

Allt det som jag saknade har lyckligtvis åtgärdats till ”An hour before it’s dark”. Tempona är flera, trummisen Ian Mosley verkar ha kul och dra på trissor – en och annan melodi klistrar sig fast! Och det som var bra med förra skivan lever kvar, alltså en elegant, maffig ljudbild samt mörka texter om världen som den ser ut i skuggan av girighet och pandemi. Framför allt återtar Marillion sin status som *rockband*.

Nej, detta är ingen återgång till de astronomiska höjder som bjöds på album som ”Misplaced childhood”, ”Afraid of sunlight” eller ”Marbles”. Men de brittiska progkungarna ger klar mersmak. Ja, för varje runda avslöjas några till av albumets härliga hemlisar.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

DANIEL REICHBERG

Metal Cross

Soul ripper

FROM THE VAULTS

Uppgraderad dansk kultmetal

Om man bortser från demosläpp på 80-talet och en senare samlingsutgåva på vinyl är det här den riktiga fullängdsdebuten för danska metalpionjärerna Metal Cross. Under 80-talets mitt lät de som ett typiskt skandinaviskt svar på new wave of British heavy metal. Nu har de försökt uppgradera sig och fila på soundet. Bland annat har Esben Fosgerau Juhl tagit över sångarpositionen inför inspelningen av ”Soul ripper” och han är mer polerad än sin föregångare Henrik Kjellerup, på gott och ont. Jag kan sakna mer oborstade och råbarkade element i sången, men uppskatta att tonerna sitter.

Det går att hitta band som ”debuterar” 25-30 år efter sin aktiva period där det finns en uppdämd låtskatt och inspiration att hämta hem på äldre dagar, men ”Soul ripper” känns varken fräsch eller helhjärtad. De flesta spår går i segt mellantempo och är onödigt långa och invecklade för sin genre. Den lätt power metal-influerade ”Fall of Cimbria” är den enda låt som sticker ut, med fart och en minnesvärd refräng.

1 2 3 **4** 5 6 7 8 9 10

DAVID BERGSTRÖM

Midnight

Let there be witchery

METAL BLADE

Riktigt punkig black metal

Jamie ”Athenar” Walters ångar på med sitt skitiga projekt Midnight. Nu släpps femte albumet och vi vet vad vi kan räkna med: en ohelig hybrid av den råaste musik som fanns under det tidiga 80-talet med Venom, Discharge och Celtic Frost i spetsen. Förnyelse är knappast något som uppfattas som positivt i Midnight-lägret.

Jag förnimmer dock att något har förändrats, om än subtilt. Det känns lite mer punk än tidigare, där vissa ackordföljder inte riktigt drar åt det elaka. Midnight kör till och med en ren discotakt i ”Devil virgin”, något som Mercyful Fate garanterat inspirerat till.

Helheten är så klart djävulsk så det förslår. Låttitlarna är närmast ett lexikon över tuffa ord som ”mardröm”, ”sodomi”, ”besatthet” och ”vidrig”. Jag gillar det lika mycket som tidigare, men önskar att de hade spelat riktig d-takt à la Discharge istället för den snällare GBH-varianten. Dock kan jag redan nu befästa att detta kommer att vara ett av årets starkaste album. Rått, skitigt, medryckande och beroendeframkallande.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

DANIEL EKEROTH

Nervochaos

All colors of darkness

EMANZIPATION

Förspilld dödspotential

Jag blir inte klok på São Paulo-baserade Nervochaos, som bildades 1996 och nu släpper album nummer tio. Här har vi ett erfaret gäng som förmodligen kan spela skjortan av valfritt europeiskt B-lagsband, har förmågan att skriva hyfsat minnesvärda riff om de lägger manken till och vet hur man snickrar ihop funktionella sångstrukturer. Ändå insisterar brassarna på att leverera korkat groovig och påklistrat aggressiv death metal istället för den äkta varan.

Med detta vill jag inte implicera att medlemmarna skulle vara dumma, de har bara valt att applicera minsta möjliga motståndsprincipen på sitt låtskrivande. Emellanåt visar dock plattan prov på bandets egentliga potential, inte minst i titellåten där det åtminstone stundtals bjuds på såväl tuggmotstånd som äkta känsla.

Om Nervochaos lägger manken till, eller åtminstone omprövar sina kompositionsprioriteringar, är jag övertygad om att bandet kan skapa ett betydligt starkare album än ”All colours of darkness”.

1 2 **3** 4 5 6 7 8 9 10

JOHAN PETTERSSON

Z E A L & A R D O R

NEW ALBUM OUT

11TH FEBRUARY 2022

Z E A L & A R D O R

DOOM HAS A NEW MASTER!

Friends Of Hell - Friends Of Hell
RISECD/LP247

www.riseaboverecords.com

SOUND POLLUTION

Nightrage

Abyss rising

DESPOTZ

Melodisk dödsmetall

Marios Iliopoulos förtjänar ett pris som en av metals största antihjältar. ”Abyss rising” är nionde fulländaren där gitarristen och hans Nightrage försöker att göra den uppföljare till ”Whoracle” som de tycker att In Flames borde ha gjort. Den djupa kärlek till Göteborgsdöds som fick honom att flytta från sitt hemland Grekland till den svenska västkusten för drygt 20 år sedan tycks aldrig svika.

Vill man se Marios och Nightrage från deras mest smickrande sida kan man se dem som en manifestation av vad metal alltid har handlat om: att gå in egen väg och strunta i vad andra tycker. Hedervärt, och bandet har hittills aldrig gjort en dålig platta. Men det beror delvis på att de i mångt och mycket gör samma platta om och om igen. Man gillar vad man hör, men efteråt är det inte mycket som har fastnat. Inte ens singelsläppen gör några djupare intryck. Värt att lyssna på för fans av genren, men det går inte att motivera varför man ska välja ”Abyss rising” framför bandets tidigare skivor.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

SEBASTIAN ZWEINIGER

”Vi är i ett helvete som vi har skapat åt oss själva”

Marios Iliopoulos, Nightrage

Q&A

”Abyss rising” heter er nya platta. Är det så illa?

– Det är ett ganska mörkt koncept, medger gitarristen och låtskrivaren Marios Iliopoulos. Det är tredje delen i den trilogi som vår sångare Ronnie Nyman började skriva med ”The venomous” (2017) och fortsatte på ”Wolf to man” (2019). Vi går mot vår egen utrotning. Vi är i ett helvete som vi har skapat åt oss själva. Nu måste vi ta konsekvenserna av vad vi har skapat. Jag hoppas verkligen att det inte är så illa, men det är ett sätt att uttrycka oss och berätta hur vi ser på världen. Jag hoppas att vi kan ändra det här på något sätt och hitta ett ljus i slutet av tunneln, men för det mesta lär vi oss ingenting av våra misstag.

Vad är det vi behöver förändra?

– Vi behöver gå i en mer positiv riktning. Skydda civilisationen och vara snällare mot varandra. Sluta vara så självdestruktiva. Jag har sett för många gånger hur vi förstör varandra. Detta är vad jag ser, inte något jag vill predika. Förhoppningsvis kan våra texter få folk att tänka lite mer.

Hur gick ni till väga med att spela in en platta under pandemin?

– Vi slutar aldrig att arbeta. När vi gör något gör vi klart det, oavsett vad som händer. När gitarristen Magnus Söderman och jag började skriva reste jag till Sverige en del. På det sättet gjorde vi demoversionerna. Sedan skrev Ronnie texter och hjälpte till med arrangemangen, men alla bidrog till den färdiga musiken. Jag var i Sverige två gånger. Andra gången var det lite riskabelt, för då visste jag inte om jag skulle kunna åka hem till Grekland efteråt.

Har livet under pandemin påverkat låtskrivandet?

– Inte egentligen. Visst har det känts eländigt ibland. Vi har haft två nedstängningar här i Grekland så att man inte ens fick gå utanför dörren. Men tack vare att bandet har arbetat hela tiden har jag kunnat aktivera mig. Att vara kreativa är vad vi lever för. Vi får hela tiden nya idéer. Vi är alltid inspirerade, oavsett omständigheterna.

För första gången på länge har Nightrage samma sättning som på skivan innan. Har det varit en fördel?

– Ja, 100 procent! Det är som ett mirakel! Förr i tiden har vi varit som ett hotell eller något. Men allt händer av en orsak. Jag ser det från den positiva sidan. Om det inte hade hänt som det hände hade jag inte haft de här killarna i bandet idag.

ZENDT

New Horizon

Gate of the gods

FRONTIERS

Heat-relaterad power metal

Han kunde inte ha valt en mer passande titel, den musikaliske mångsysslaren Jona Tee (Heat, Crowne). När han till slut sjösätter sitt power metal-skepp är ”Gate of the gods” sannerligen också vad det låter som. Referenserna till ungdomens soundtrack och de förmodat många kvällarna på Fryshuset i Stockholm under det tidiga 00-talet är tydliga. När inte Gamma Ray nämns eller det flörtas med Helloween i ”Cry for freedom” är det Lost Horizon och Edguy som virvlar förbi i högt tempo.

Men skivan är så mycket mer än bara idel hyllningar till vad som har varit. Tillsammans med sångaren Erik Grönwall (ex-Heat) utforskar Jona vad dagens scen erbjuder och vad som kan restaureras i hopp om att nå nya nivåer. Till sin hjälp har de synnerligen flinka fingrar i form av gitarristerna Sam Totman (Dragonforce), Love Magnusson (Dynazty) och Niko Vuorela (Temple Balls) med flera. Visst fungerar det mer modernt ljudande väl, men som allra bäst blir det när nostalgin tillåts att ta allt utrymme.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JANNE MATTSSON

Oh Hiroshima

Myriad

NAPALM

Småhård postrock

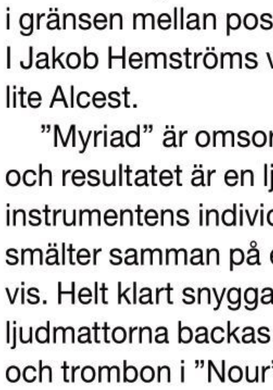

Napalm siktar verkligen på att bredda sitt utbud. Att Satyricon och Powerwolf fick sällskap av God Is An Astronaut kändes inte helt orimligt men ”Myriad” är kanske den mest udda fågeln i bolagets katalog. Kul! Oh Hiroshima från Kristinehamn är sedan sist nedbantat till en brödraduo men levererar ändå sin mest muskulösa musik hittills. De har noll rötter i någon metaltradition, men två Cult Of Luna-medlemmars inblandning i inspelning och mix samt det faktum att de via bolaget oundvikligen rör sig bland hårdrockare verkar ändå ha satt några spår. De malande, melankoliska partierna borde tilltala fans av skotska Mogwai som stundtals rört sig i gränsen mellan postrock och -metal. I Jakob Hemströms väna sång skönjs lite Alcest.

”Myriad” är omsorgsfullt bearbetad och resultatet är en ljudmassa där instrumentens individuella prestationer smälter samman på ett imponerande vis. Helt klart snyggast är det när ljudmattorna backas upp av trumpet och trombon i ”Nour” och ”Humane”.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JESPER ROBILD

Painted Sky

Somber

PAINTED SKY

Varierat och 70-talsinfluerat

Painted Sky kallar själva sin musik ”modern 70-talsrock”, vilket är en förståelig beskrivning. Luleåkvintetten tycks utgå från det bluesinfluerade 70-talet, men den egna identiteten är odiskutabelt tydlig. ”Somber” är väldigt långt ifrån en dussinprodukt.

Det är de starka sångmelodierna som driver den variationsrika ”Somber”, vilket accentueras av Andreas Strandljungs bedårande röst. När han tar i låter han ibland lik Twisted Sisters Dee Snider, men har annars ett mer mångfacetterat uttryck. Stundtals låter han påfallande sårbar, vilket den lätt desperata tonen i refrängen till ”Signs” är ett klockrent exempel på.

Ljudbilden är luftig och gitarrljudet är varmt och behagligt. Glädjande nog kan Painted Sky skriva låtar också. En liten radanmärkning är att magiska verser ibland följs av inte lika magiska refränger, men på det stora hela är ”Somber” en stark och oerhört lovande albumdebut. Inte ens den svenska lyriken i den snygga tolkningen av ”Somliga går i trasiga skor” kan förta detta.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JONAS WETTMARK

Radioactive

X.X.X.

FRONTIERS

Solid melodiös hårdrock

Radioactive fyller 30 år och då smäller ledfiguren Tommy Denander till med femte albumet minsann, nära sju år efter senaste släppet. I vanlig ordning dryper det av fina gäster och de levererar!

Det framgår tidigt i lyssnandet att Denander har satsat på ett mer helgjutet album, speciellt vad gäller produktionen men också musikstilen som mer renodlat hårdrockig. Nästan hela plattan är skriven ihop med Olle Romö – bara en sådan sak! – och Mutt Lange deltar också på två spår.

Inte så lite av Tubes rockiga sida skiner härligt igenom i ”Remember the ghosts”. Här finns också soft mysrock-AOR i form av ”Written in the scars”. I ”Move it” rockar det på i fin Aerosmith-anda och AC/DC-vibbar hörs i ”The deed is done”. Clif Magness lånar, lite oväntat, ut rösten i den Van Halen-lika ”California ways” med den äran. Hårdrockigt men ändå varierat, alltså.

Den som undrar om Tommy fortfarande kan lira gura ska lyssna på exempelvis solot i ”Voodoo queen” som är otroligt.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

OLA HEIWE GRÄNSHAGEN

CLASSIC HEAVY METAL GLORIA

MELODIC PASSION RECORDS

PROUDLY PRESENTS

FLAMES OF FIRE

RELEASE DATE

MARCH 18 2022

CD // DIGITAL

MELODICPASSION.COM

SOUNDPOLLUTION.SE

Reckless Love

Turborider

AFM

Melodisk synthwaverock

Den tvålfagre sångaren Olli Herman med manskap har aldrig varit rädda för att hoppa på rådande trender eller låta de mest popinfluerade inslagen dominera i ljudbilden. Ibland fungerar det finfint, någonting som de två första albumen är bevis på. Ibland, som på föregångaren ”Invader” från 2016, går det däremot helt åt helvete. Där snackar vi ett band långt ifrån att nå sin fulla potential. Men att ta det hela så långt som de gör nu har de däremot aldrig tidigare gjort.

På ”Turborider” hoppar finländarna på den rådande synthwave-trenden. I en DeLorean åker de sedan snålskjuts hela vägen tillbaka till 80-talets discon med blinkande spotlights och rökmaskiner. För det om någonting är vad ”Turborider” är – ett dansant album i rosa och lila. Förklätt med enstaka hårdrocksriff och en upphottad version av Ozzys ”Bark at the moon” försöker de ännu blidka rockfansen. De lär dock duka under i ett smatterband av synttrummor. Själv står jag mitt i skottlinjen och ler stort åt lekfullheten.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JANNE MATTSSON

Red Tail

Riffs, fists & rock n roll

BAD LANGUAGE

Varierad metal

2020 års föregångare ”Road crew” led av svag sång, fattigt låtmaterial, tveksam lyrik och avsaknaden av en röd tråd. Uppföljande ”Riffs, fists & rock n roll” lider av ungefär samma barnsjukdomar. Utvecklingen är näst intill obefintlig och intrycket är fortfarande fritidsgårdsbetonat. Det musikaliska framförandet utgör inget större problem (gitarrspelet är bitvis till och med riktigt bra), men sett till helheten är det ingen låt som övertygar.

”Riffs, fists & rock ’n’ roll” är musikaliskt splittrad. AC/DC-riff blandas med Danzig- och Metallica-influenser, vissa thrashinslag, ett doomparti och till och med något enstaka krystat growl. Robin Binnbergs sång är fortfarande svårlyssnad. Den låter bra i vissa tonlägen, som i versen till ”Clock strikes midnight”, men oftast stör den mer än vad den tillför. Live på en ölstinn mc-klubb skulle Västgötakvintetten nog fungera utmärkt, men på platta framstår de som ett föga oumbärligt fattigmans-Mustasch med beslutsångest och identitetsförvirring.

1 2 **3** 4 5 6 7 8 9 10

JONAS WETTMARK

Rust N’ Rage

One for the road

FRONTIERS

Finsk melodisk hårdrock

Unga finska debutanter med namnen Vince, Johnny, Jezzie, och Eddy. Det krävs inget geni för att räkna ut vad det rör sig om för musik. Tidstypisk 80-talshårdrock med lika delar Sunset Strip-influenser och flinkt gitarrspel liknande George Lynch under storhetstiden med Dokken. Allting har övervakats noga av One Desires starke man och gitarrist Jimmy Westerlund. Om hans insats har stannat vid att bara producera eller om han har gjort mer låter jag vara osagt. Men helt olikt One Desires debutalbum låter det inte…

Som debutalbum är ”One for the road” ett lekfullt bevis på en ljus framtid. Gitarristen Johnny har en härlig attack i sitt gitarrspel samtidigt som sångaren Vince bär tydliga spår av såväl Axl Rose som sin namne med efternamnet Neil. Skillnaden är väl att han i dagsläget överglänser dem båda. Om just musikernas kompetens råder det heller ingen tvekan. Det är låtmaterialet som stundtals pendlar mellan otroligt imponerande och ett slätstruket meh. Men som sagt var, kvalitéer finns det.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JANNE MATTSSON

Shewolf

Shewolf

FRONTIERS

Supertrallig power metal

Debuterande Shewolf kränglar till det med lika mystiska som pretentiösa utsagor om att stjärnorna står rätt, mångudinnans välsignelse och jordens rytm. Dessutom finns redan ett franskt band och en australisk trillingsystertrio med samma namn.

Förväntningarna leds åt annat håll än den supertralliga power metal som bjuds. En flöjt inleder innan sångmelodin i ”The one you feed” tvingar fram en jämförelselyssning på Abbas ”Lay all your love on me”. Det finns gott om popkrokar, medan de symfoniska anslagen snarare blir ambitioner.

Bandledare är grekiska Angel Wolf-Black som även sjunger i Vivaldi Metal Project och debuterade med Bare Infinity 2009. Här kallar hon sig The Shaman och flankeras av de ”unknown wolves” The Hunter, The Predator och The Alpha. Hennes sångsätt liknar en musikalartists: kompetent, med en viss käckhet, med bredd men utan ett uns farlighet. ”Moonbound” och ”Lone wolf” är riktigt bra, men överlag har de här vargarna för lite vildhet, kraft och originalitet.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

BELLA STENBERG

Shining Black

Postcards from the end of the world

FRONTIERS

Melodisk (power) metal

Den meriterade sångaren Mark Boals (ex-Yngwie Malmsteen’s Rising Force) och gitarristen Olaf Thorsens (Vision Divine) självbetitlade debutalbum med Shining Black från 2020 kändes som ett slöseri med talang. Som om två främlingar hade stängts in ett rum och inte tillåtits att komma ut förrän de haft ett färdigt album med sig under armen. Inte helt oväntat blev resultatet därefter, trots all talang som de båda bär på. Den här gången fungerar samarbetet betydligt bättre mellan de båda.

Med snudd på oförklarlig självklarhet fortsätter de på samma spår som tidigare. Ja, stundtals är ”Postcards from the end of the world” som ett förfinande av debutalbumet vilket ger oss välspelad (power) metal från den mer melodiska skolan. Vid vissa tillfällen inte helt olikt vad Olaf tidigare sysslat med i Labyrinth. Sedan tidigare vet vi också att det är där Mark rör sig som mest hemtamt. Men att han även denna gång känns tillbakahållen skapar återigen funderingar. Låt karln sjunga ut och skina, för fan!

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JANNE MATTSSON

Sabaton

The war to end all wars

NUCLEAR BLAST

Power/heavy metal

Med sitt andra temaalbum om första världskriget på raken utforskar Sabaton några av de aspekter av kriget som fick utelämnas på ”The great war” (2019). Den skivan ser jag ännu som väldigt lyckad men när den släpptes efterlyste jag en något mer dämpad ton som bättre skulle passa ämnets karaktär. Detta bjuder ”The war to end all wars” på. Ett element som finns kvar från föregångaren är det flitiga användandet av bombastiska men dova manskörer. Här är de ännu mer framträdande, särskilt i refrängerna.

Soundet är fortfarande tveklöst Sabatonskt i grunden, men de flesta låtar är nu antingen lite mörkare, lite vemodigare, lite aggressivare eller bara aningen mindre svängigt heroiska än tidigare. Det innebär måhända färre potentiella hits men å andra sidan mer av en sammanhållen helhet. Denna samstämmighet förstärks ytterligare av hur krigets inledning i ”Sarajevo” musikaliskt knyts ihop med avslutande ”Versailles” som skildrar hur hoppet om att undvika ett nytt världskrig skulle visa sig vara förgäves.

Sabaton provar också några intressanta nya idéer, som ”Carol of the bells”-inslagen i ”Christmas truce” och blandningen mellan galopprytmer och närmast sakralt klingande körer i ”The unkillable soldier”. Vidare kanske ”Hellfighters” innehåller bandets mest distade riff hittills i karriären, även om det väl inte säger särskilt mycket i jämförelse med metalgenren i stort. Den låt som sticker ut mest från huvudintrycket är tveklöst det Battle Beast-doftande singelsläppet ”Soldier of heaven” som präglas av pampig atmosfär, elektroniska bakgrundsklanger och en nypa discostämning.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

ADAM WESTLUND

Slægt

Goddess

CENTURY MEDIA

Nattsvart hårdrock

De danska undergroundprinsarna Slægt har jämförts med Tribulation sedan ”Domus mysterium” (2017), men förtjänar bättre än att betraktas som en uppstudsig kusin till de svenska vampyrrockarna. Aldrig har det varit tydligare än på ”Goddess”.

”Goddess” är bandets fjärde album och är så bra att jag ryser. Skivan är en bankett av growl, blastbeats, duellerande gitarrsolon och harmonier som jag aldrig vill ska ta slut. Albumet består bara av fem riktiga låtar, men varje låt har en genomsnittlig längd på nästan åtta minuter och varenda en förtjänar en egen utläggning. ”Decieved by an amethyst” är en ruskigt medryckande, saxofonkantad inledning, ”Kiss from a knife” och ”Hunt again” är högoktaniga black’n’roll’-monster och ”Fealty, thunder whip” hade varit höjdpunkten på album av vilket annat band som helst. Men det behövs bara att man lyssnar på det enastående, avslutande titelspåret för att förstå att det här inte är vilket band som helst. Det här är Slægt, och de är bäst i Norden.

1 2 3 4 5 6 7 8 **9** 10

ANTON CASTELIUS

Nya plattan med The Hellacopters heter “Eyes of Oblivion”. Ute den 1:a April.

LP, KASSETT & CD

WWW.NUCLEARBLAST.DE

@NUCLEARBLASTRECORDS @NUCLEARBLASTRECORDS @NUCLEARBLAST NUCLEARBLASTEUROPE

Sanhedrin

Lights on

METAL BLADE

Känslostark heavy metal

Den Brooklynbaserade trion Sanhedrin gjorde ett lovande intryck med 2019 års ”The poisoner”. Nya fullängdaren ”Lights on” bibehåller samtliga styrkor som återfanns på föregående album: starkt och välavvägt låtmaterial, energiskt framförande och inte minst en särpräglad stil där klassisk nordamerikansk heavy metal injiceras med diverse musikaliska grepp från mer renodlad rock.

Om vi bygger vidare på jämförelsen med tidigare verk är ”Lights on” Sanhedrins mörkaste och samtidigt mest nyanserade album vad gäller de känslor som musiken frammanar. Det är en dyster samtid som målas upp i lyriken, ändå lyckas bandet genom sitt trotsigt vitala framförande ingjuta en sorts motsägelsefull upprymdhet i lyssnaren.

Vad finns det då för utvecklingspotential inför framtida album? För att öka merlyssningsvärdet skulle bandet kunna lätta på tyglarna och ge sig ut på längre instrumentalutflykter. Då skulle åtminstone jag vilja resa med Sanhedrin mer frekvent.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JOHAN PETTERSSON

”Jag är en envis jävel och de andra vill stundtals strypa mig”

Nathan Honor, Sanhedrin

Q&A

FOTO **SUZANNE E. ABRAMSON**

Varför har ni valt att kalla er Sanhedrin?

– Det är hebreiska för det högsta rådet eller en församling, säger trummisen Nathan Honor. Vi är en demokratisk trio med spretig smak som diskuterar allt, lite av det högsta rådet inom heavy metal. Vi bollar idéer med varandra och olikheterna blir vår styrka.

Ni känns en aning underskattade, som att ni jobbar i skuggorna.

– Sanhedrin är lite av ett vågspel. Vår sjungande basist Erica Stoltz har haft en enastående karriär i det framgångsrika bandet Lost Goat så hon har de rätta kontakterna. Första gången vi träffades jobbade jag som scentekniker på en opera här i Brooklyn och efter ett par år drog vi med min polare Jeremy Sosville från Black Anvil på gitarr och började jamma. Eftersom inget skivbolag visade intresse släppte vi musiken själva, men nu ligger vi på Metal Blade och hyllningskörerna hörs oftare. Förhoppningsvis kommer fler att upptäcka oss via nya albumet ”Lights on”.

Vad hade ni för musikaliskt mål när ni började att jamma?

– Vi hade få förväntningar även om vi alla hade spelat i band och turnerat. Vi hade rutin, men ville egentligen bara lira bra musik. Vi har en fantastisk kemi och musiken kommer automatiskt, även om låtskrivandet kan ta allt från fem minuter till ett par månader. Nej, vi hade egentligen inget mål och är förvånade över hur långt vi har kommit.

Vilken är din kreativa styrka som trummis?

– Jag är en envis jävel och de andra vill stundtals strypa mig. Jag gillar att ta plats, men vi är en trio och det är viktigt att vi kompletterar varandra. Vi måste ge varandra utrymme och tillåta varandra att verka i full effekt. Det är grymt att vara en trio, för det går både att förenkla och att fokusera på att komplettera varandra. Om Jeremy kör ett solo kan jag bana väg för det och sedan backa det med mitt trumspel.

Hur känns det att ha Metal Blade i ryggen?

– Tidigare har logistik och administration varit ett heltidsjobb. Det amerikanska samhället värdesätter inte konst på samma sätt som i Europa eller Skandinavien. Uttrycket svältande konstnär har ett ansikte här i USA. Ska man hålla på med konst eller musik gäller det att ha ett eller flera jobb vid sidan av som finansierar verksamheten. Det var skönt att äntligen kunna jobba med större fokus på albumet, lite som att ha en korrekt vägbeskrivning mot målet.

JESPER LÖFVENBORG

Serious Black

Vengeance is mine

AFM

Melodisk heavy/power metal

Urban Breed är en lysande sångare, men historien har visat att det finns föga anledning till oro då han hoppar av ett band. Detta då en minst lika duktig ersättare ständigt verkar finnas till hands, hos respektive akt. Detta skedde i Bloodbound, i Tad Morose och nu i högsta grad i Serious Black.

Den serbiske sångaren Nikola Mijić har jag haft ett gott öga till ända sedan han började sjunga hos Eden’s Curse, vars melodiska hårdrock med heavy metal- och power metal-inslag ligger väldigt nära det musikaliska stuket hos Serious Black. Därmed lär nog ingen bli förvånad över att Mijić passar alldeles ypperligt in på det femte albumet från sistnämnda band.

Och själva plattan är, i vanlig Serious Black-ordning, riktigt fin med gott om slagkraftiga refränger och minnesvärda melodier. Att den känns mindre mörk än 2020 års föregångare ”Suite 226” är enbart positivt. Den som på förhand har hört singelspåren ”Senso della vita”, ”The story” och ”Rock with us tonight” kan göra ett tryggt inköp.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

NEVEN TROSIC

Q&A

FOTO **MARKO RISTIC**

Berätta om ert nya album ”Vengeance is mine”.

– Den här gången var det verkligen förvirrande att skriva och spela in en skiva, säger basisten Mario Lochert. Covid gör allt lite svårare. Vår sångare Urban Breed kändes stressad och var kanske också lite deprimerad över situationen. Plötsligt kom det ett meddelande via Facebook från honom. Där bad han om ursäkt för sitt beteende det senaste året. Och han hade inte visat sin bästa sida. Så vi tog oss tid att tänka. Plötsligt hörde skivbolaget av sig och undrade vad i helvete det handlade om att Urban var ute ur bandet. Det var helt galet, för det hade inte varit någon kommunikation. Vi hade turnédatum inbokade och en deadline för albumet, så vi behövde en ny sångare. Någon som klarade av att sjunga låtarna och som även fungerade med bandet. Efter många turer hittade vi Nikola Mijić (Eden’s Curse).

Jag har förstått att texterna är väldigt personliga på den här plattan. Hur blev det så?

– Jag har varit i musikindustrin i över 25 år men aldrig talat om mitt privatliv. Nu ville jag göra det. Flera av låtarna berör något som jag har levt med i fyra år. Jag hade gjort allt för min dåvarande flickvän. Hjälpt henne ur ett drogmissbruk. Byggt en frisörsalong till henne. En dag låg hon på mitt bröst och sa: ”Jag älskar dig så mycket och jag vill aldrig lämna dig.” Tolv timmar senare lämnade hon mig och sa hemska saker om mig! Efter det har hon inte ens pratat med mig. Låten ”Soldiers of eternal night” verkar handla om en krypskytt men nej, den handlar om henne och det som hon gjorde mot mig. Efter att hon hade lämnat mig var jag som Forrest Gump, men i stället för att springa skrev jag hela tiden.

Har du skrivit alla texterna?

– Nej, men galet nog har många av de andras texter passat väldigt bra in på situationen. I ”Out of the ashes” skrev Nikola ”Now you’re bitching like a fucking whore” och sa efteråt till mig att han trodde att den raden skulle strykas, för att sådant inte passar i power metal. ”Raden stannar”, sa jag.

Boxversionen av plattan innehåller en bonus-cd med tolkningar av Roxette, A-ha, Michael Jackson och flera andra.

– När vi var färdiga med skivan kände jag att något saknades. Skivan handlar om det förflutna. Varför inte gå ännu längre tillbaka, till när vi var tonåringar och de låtar som vi lyssnade på då och som formade oss?

ZENDT

Smed

Smed

TRANSUBSTANS

Hårdrock och doom metal

Bandnamnet är vid en första anblick föga fantasifullt, men när Smed visar sig vara en förkortning av Space Medicated Elevated Doom är det svårt att inte dra på smilbanden. Karlshamnsbandet har haft som mål att skapa musik inspirerad av 70-talets hårda rock, doom metal och stonerrock där rymdens hemligheter och ockultism har stått fond för lyriken.

Så långt finns inte mycket att anmärka på. Tyvärr motsvarar vare sig låtmaterial eller produktion estetiken och idégodset. I inledande ”Starmass” lyckas gruppen förvisso förena elaka, tunga riff med Niklas Sjöbergs mångsidiga sång på ett övertygande sätt. Men det är egentligen enda gången som bitarna faller helt på plats. I övrigt spretar det väldeligen mellan högt och lågt, mest av det sistnämnda dessvärre. Minst lyckad är ”Tears III” där Smed försöker sig på att göra en hårdrocksballad. Måhända bra i teorin men inte alls i praktiken.

1 2 3 **4** 5 6 7 8 9 10

TOMAS LAGERLÖF

Sonic Assault

Neon-lit metropolis

SONIC ASSAULT

Progressiv grind/thrash

”Neon-lit metropolis” lider helt klart av debutalbumsyndrom. Det är sannerligen inte lätt att sätta etiketter på den här överambitiösa timmen rotad i svinhård thrash med grindtendenser. Cyberpunkkoncept, tekniska påfund, prog metal-prylar – allt ska knölas in.

Finlirandet till trots tänker jag direkt att det här är perfekt att terrorisera otrevliga grannar med. Soniskt överfall. Kräksång och ett tjockt täcke av blastbeats. Det var nog inte Göteborgsbandets intentioner. Men bortsett från att Sonic Assault behöver lägga mer tid på att hitta sig själva och kanske skala bort några pretentiösa låttitlar är plattan i mångt och mycket hur lovande som helst. Skriken kontrasterar effektfullt mot de mer melodiska partierna och när de välskrivna, ultrasnabba thrashriffen inte dränks i de där alldeles för dominanta blastbeatsen – som i det snyggt uppbyggda titelspåret – då är inte ljudterror längre den första associationen.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JESPER ROBILD

Stray Gods

Storm the walls

ROAR

Iron Maiden-influerat projekt

Stray Gods initierades av gitarristen och keyboardisten Bob Katsionis (ex-Firewind) med målet att låta som Iron Maiden. Målet kan definitivt anses vara uppfyllt. Även om spår av andra band, som Running Wild och Manowar, kan skönjas är cirka 90 procent av ”Storm the walls” fylld med påtagligt Iron Maiden-likt material och framförande. Därtill är Artur Almedias röstlikhet med Bruce Dickinson lika påtaglig.

Där de flesta efterapare förståeligt nog utgår från de brittiska giganternas 80-tal verkar däremot Stray Gods influeras av mer sentida album, men grekerna är inte lika långrandiga. ”Storm the walls” är mycket välgjort, men med ett fantastiskt undantag saknar det riktigt höga toppar. Ironiskt nog är undantaget den låt som tydligast avviker från Iron Maiden-formeln. Keyboardtunga och mäktiga ”Love in the dark” låter som en bortglömd skatt från Dios storhetstid. Sammantaget är plattan ungefär lika bra som Iron Maidens senaste skivor, men också ungefär lika långt från förebildens glansdagar.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JONAS WETTMARK

Ultra Silvam

The sanctity of death

SHADOW

Unik black metal

Ultra Silvam är amfetamin i black metal-form. Skåningarna skyndar från infall till infall i ett hisnande tempo och partier som inte borde passa tillsammans svetsar Malmöbandet ihop till ett livsfarligt custombygge vars motörheadska frenesi och fuck off-attityd stinker av såväl dieselångor som blod statt i långt gången förruttnelse.

Med avstamp i Watain, Malign och andra svenska millennieskiftesband stakar Ultra Silvam ut sin egen väg fylld av rocksolon, thrashriff och storslagen mörk majestät – alltid med rostig rakbladsskärpa och utan respekt för något annat än Djävulen själv. Det här är en församling som tar black metal på allvar.

Plattan är inspelad i Endarker Studio med Devo Andersson (ex-Marduk) bakom spakarna och under de tre år som har gått sedan albumdebuten ”The spearwound salvation” har de slipat sitt unikt eklektiska sound till ytterligare precision. Om inte ”The sanctity of death” framledes betraktas som något av en klassiker är det faktiskt alla andra det är fel på.

1 2 3 4 5 6 7 8 **9** 10

ROBERT WETTERSTEN

Veonity

Elements of power

SCARLET

Svensk power metal

Det må då och då uppstå små tvivel om hur den svenska power metal-scenen mår. Därför är det lika glädjande varje gång det visar sig att det ännu finns gott om glöd inom den. Vänersborgarna Veonity visar det exempelvis med all tydlighet. Fem plattor in i karriären uppvisar de fortfarande inga tendenser att trappa ned gällande vare sig minnesvärda melodier eller det höga tempot. Musikaliskt sett är det faktiskt ett album att imponeras över med tydliga influenser hämtade från såväl den gamla som den nya metalskolan.

Precis som tidigare har de dock en akilleshäl i sångaren Anders Sköld. När alla bitar faller på plats är han stundtals imponerande, vilket gör ”Elements of power” till ett album att återvända till. Men nästan lika ofta hamnar han i ett slätstruket läge där resultatet varken blir hackat och malet utan mest tuffar på. Att han däremot sjunger brallorna av Siegfried Samer (Dragony) i titelspåret är en fröjd för öronen på alla sätt och vis.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JANNE MATTSSON

Star One

Revel in time

INSIDEOUT

Storslagen hårdrock

Halvmesyrer är ett ord som inte existerar i Arjen Anthony Lucassens vokabulär. Tvärtom tycks nederländaren anamma den malmsteenska maximen att ”more is more”. Vilket på det nya albumet med projektet Star One innebär att varje låt presenteras inte en gång utan två gånger, med olika sångare i varje version. Än större blir variationen eftersom det växlas mellan manliga och kvinnliga sångfåglar, bland vilka exempelvis Floor Jansen (Nightwish), Tony Martin (ex-Black Sabbath), Joe Lynn Turner (ex-Rainbow, Deep Purple) och Jeff Scott Soto (Sons Of Apollo, ex-Yngwie Malmsteen) utmärker sig. Detta medan såväl Steve Vai som Adrian Vandenberg (ex-Whitesnake) gör gästinhopp på sologitarr. Framför allt måste jag framhäva Tony Martin, en sångare vilken som bekant tycks ha kvar snart sagt hela sin knivskarpa röst in i sitt sextiofemte år.

Musiken är voluminös och majestätisk metal med massor av Hammondorgel och Lucassens patenterade körer. De intellektuella, beläst baserade texterna skänker ännu en dimension till det redan kittlande överkastet.

Favoritlåtar? Den dramatiska ”The year of ’41” är en. Rifftunga ”Today is yesterday” är en annan. Progigt episka ”Lost children of the universe” en tredje.

Så – vilken är egentligen skillnaden mellan Star One och Arjen Anthony Lucassens andra hjärtebarn Ayreon? Tja, det sägs att Star One är hårdare och onekligen är detta hårdrock. Men skillnaden är inte enorm och egentligen spelar det ingen roll. Bra musik är bra musik och ”Revel in time” är suverän musik. Jag hade dock inte lidit det minsta om Lucassen själv hade tagit på sig mycket mer av leadsångarrollen.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

DANIEL REICHBERG

Von Hertzen Brothers

Red alert in the blue forest

DOING BEING MUSIC

Topp-prog från Finlands bästa

”Albumet är kanske inte lika mycket rock som de två tidigare”, mejlade sångaren Mikko von Hertzen. Tillåt mig att småle, för en minut in i öppningsspåret ”Reckoning day” rockar Kie von Hertzens feta riff, Jonne von Hertzens stadiga bas tillsammans med ett vildsint driv från trummisen Mikko Kaakkuriniemi.

Men sångaren har en poäng, då det är mer än rock: ”Blue forest” är ett dystert epos där drum and bass samsas med intensiv rock på ett sätt som jag inte har hört sedan David Bowie. ”Peace patrol” är tio minuter depressiv klämkäckhet (i Von Hertzen Brothers värld går det) som bör tilltala såväl indiekids som metalheads. Mot slutet solar saxofon och gitarr likt ett extra dramatiskt Pink Floyd. Sedan har vi förrädiskt mjuka ”Anil”, skoningslöst rytmiska ”Northern lights”, outhärdligt vackra ”Söderskär”…

”Red alert in the blue forest” är gruppens bästa utgåva sedan mästerverket ”Stars aligned” (2011) och en aspirant på pallplats gällande årets bästa album 2022. Och rockar, vad Mikko än säger!

1 2 3 4 5 6 7 8 **9** 10

DANIEL REICHBERG

Zeal & Ardor

Zeal & Ardor

MVKA

Eklektisk metal från Schweiz

Så fort man trodde att alla genrehybrider var testade kom Manuel Gagneux och kastade ut regelboken genom fönstret. Black metal mötte blues och afro-amerikanska slavars mässande. Med tredje albumet, som han har spelat in själv sånär som på trummorna, menar Gagneux att bandet verkligen har hittat sin plats. Detta innebär dels att de huvudsakliga tidigare beståndsdelarna har tonats ner, dels att de i större utsträckning får verka i enskilda låtar. Många av de hårdare stunderna är snarare Anaal Nathrakh-pastischer än Burzum-diton och här finns också tid för dissonant djent och elektronisk lounge. Det mest bekanta inslaget är kanske den frikostigt distade, uttrycksfulla leadsången med tydliga spår av Trent Reznor och Mike Patton.

Utvecklingen är verkligen inget hinder för fortsatt kvalitet. Variationen får en att sitta på helspänn mellan de mer bekanta och ärligt talat bästa låtarna. ”Feed the machine” och ”Church burns” kommer från ett alternativt universum där bomullsplantagerna sköttes av satanister.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JESPER ROBILD

Q&A

Erbjuder ni fortfarande fans att gratis brännmärka sig med Zeal & Ardor-loggan?

– Nej, skrattar sångaren och gitarristen Manuel Gagneux. Det började som ett experiment i stil med: ”Du kan lika gärna brännmärka dig om du litar så mycket på bandet.” Åtta personer genomförde faktiskt brännmärkningen, vilket fick mig att känna: ”Helvete också!” Jag har inte råd med en dyr advokat, så vi satte stopp för det.

Men det var alltså lite av ett socialt experiment eller skämt? Du har sagt att de som gjorde det bara lydde blint.

– Kanske tyckte de åtta som gjorde det att det var coolt, vilket jag tyckte, men samtidigt blev de en del av själva skämtet och jag kände mig inte helt bekväm med att låta experimentet fortgå. Det där kommer att vara med dem för alltid.

Blandningen av black metal, blues och andlig musik är väldigt egen och den fortsätter på ert nya självbetitlade verk. Skulle det någonsin kunna utvecklas till att bli ren ond, norsk black metal?

– Det är helt möjligt, om jag bara kunde hitta ett sätt att göra det tillräckligt intressant för mig själv. Jag blir så otroligt uttråkad av allt vilket gör att jag hela tiden snabbt måste ta det ett steg till. Allt handlar om att ha en riktigt bra idé, för de där albumen existerar redan så jag har svårt att se mig själv försöka för att sedan misslyckas. Om tio år kanske när jag är helt tom på nya idéer.

Vad drog dig till black metal från början?

– Jag började att lyssna på black metal när jag var 14 år gammal för det var det mest aggressiva, extrema och farliga som fanns och för en tonårings hjärna är det utan tvekan det bästa som finns. Nu när jag är äldre upplever jag betydligt mer. Det finns skönhet, sorgsenhet och en dysterhet i musiken.

Hur ser du på frågan om att skilja på konstnär och verk? Burzums Varg Vikernes blev nationalsocialist och nu har vi Marilyn Manson som anklagas för sexualbrott, som två exempel.

– Jag kan inte bortse från de gånger jag lyssnat på Burzum och jag tycker fortfarande om att lyssna på musiken och detsamma gäller för Marilyn Manson. Man kan fortsätta att lyssna, men kanske välja att inte stödja artisten i fråga. Kanske göra en olaglig nedladdning? Jag gillar Richard Wagner (1813-1883). Han var en jäkla skitstövel, men hans musik är fantastisk. Ska vi bränna ner hela huset, eller kanske rädda några av tavlorna?

NICLAS MÜLLER-HANSEN

Vulcano

Stone orange

EMANZIPATION

Anrik brasiliansk thrash metal

Vissa minns kanske hur skitiga Vulcanos tidiga 80-talsalbum lät. Produktionen var så lo-fi att det nästan lät parodiskt. Så här 41 år efter grundandet och 36 år sedan fullängdsdebuten ”Bloody vengeance” är brasilianarna mer produktiva än någonsin, även om endast gitarristen Zhema Rodero är kvar av 80-talets sättning.

På 2020 års föregångare ”Eye in hell” och det nya albumet gör Vulcano lite som Kreator gjorde med plattan ”Phantom Antichrist” (2012): går mot ett något mer svulstigt sound med en ren produktion. Vulcano är inte fullt så melodiska som sina tyska kollegor, men i övrigt för Vulcanos sound ofta tankarna till Kreator och för all del Sodom.

Vulcano har släppt en riktigt fullproppad thrashmacka på 16 låtar men dessvärre tycks en del utfyllnad ha kommit med, så pass att intresset stundtals falnar. Tack och lov kompenserar brassarna med stabil gubbthrash.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

CHARLES THULIN ASSARMO

Eric Wagner

In the lonely light of mourning

CRUZ DEL SUR

Doomig avskedsplatta

Så sent som i förra numret recenserade jag en specialskiva av doom metal-bandet Trouble. Där hördes visserligen kopplingar till Cathedral, men även till Black Sabbaths mjukare sidor och till och med vinkar till Beatles. När nu bandets tidigare sångare Eric Wagner solodebuterar postumt (han avled i september 2021) är det i mer väntade fotspår han traskar. Alltså molltyngda och nedstämda ackord där gitarrer och basar följs åt, trummorna maler på lika envetet som olycksbådande och texterna tar upp livets och livsslutets avigsidor. Strofer som ”when my journey is finally over” och ”so hard to live in a place where nothing is real” talar sina tydliga språk. Som allra mest bitterljuvt blir det i vackra ”If you lost it all” där dysterheten accentueras av en gästande, snyftande cello.

Men allt är inte jämmer och elände. I skivans sista låt hoppar tempot upp till det dubbla, hårdrocken svänger och Wagner önskar sina lyssnare lycka till. ”Wish you well” är slutstyckets följdriktiga titel.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

DANIEL REICHBERG

Wardenclyffe

Temple of Solomon

PHAROS MEDIA

Dramatisk konceptuell doom metal

Namnet är hämtat från uppfinnaren Nikola Teslas tidiga försök till radiosändarstation och bandnestorn tillika sångaren Jacob Nordangård är forskare inom global politik. Så det kanske inte kommer som en överraskning att östgötska Wardenclyffes andra album ”Temple of Solomon” är ett konceptverk som bland annat problematiserar teknokratins framfart. Att albumsläppet har föregåtts av ett antal föreläsningar av frontmannen säger också en del om ambitionen.

Pretentiöst? Utan tvekan. Men den som ändå ger sig hän och tillåter sig att sugas in musiken blir belönad. Till exempel av flörtarna med Paradise Lost anno mitten av 90-talet, ett genomgående medryckande gitarrspel och en finstämd avslutning.

Aningen svårare är det att ha överseende med de emellanåt väl dramatiska ansatserna och att den episka elvaminuterskolossen ”Mortlake” tidvis går i stå, vilket resulterar i att den inte når sin fulla potential.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

TOMAS LAGERLÖF

Warrior Soul

Out on bail

CARGO

Vinglig rock’n’roll

Det pirrar alltid lite extra i magen när Warrior Soul släpper ett nytt album. Trots att vingligheten i bandets karriär är minst sagt tydlig. Från politiskt gormande slynglar på 90-talet till rännstenens kungar i början av 00-talet. Kory Clarkes kompass har snurrat 360 grader och sällan träffat i absolut bullseye med sina släpp. ”Out on bail” – en titel som skulle kunna rama in strulpellen Kory Clarkes hela liv – är inget undantag.

Det här är långt ifrån helt genomarbetat och fläckfritt. Samtidigt är det det oberäkneliga som jag har kommit att älska med Kory. Han skjuter från höften, spottar en i ansiktet och knäar en i skrevet utan att bekymra sig för konsekvenserna.

”Out on bail” är en mellanplatta från antihjälten som trots allt har skrivit några av rockens skitigaste små mästerverk. Här stavas krutdurkarna ”Hip hip hurray”, ”Cancelled culture” och ”YoYo”. Gott så, men jag fortsätter att drömma om ett nytt album i klass med ”Destroy the war machine” (2009).

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JONATHAN STRANDLUND

HARDCORE SUPERSTAR

ABRAKADABRA

NYTT ALBUM
25 MARS

GAIN

LISTENABLE RECORDS
LISTENABLE.EU | SHOP-LISTENABLE.NET | JOIN US FACEBOOK.COM/LISTENABLERECS

COBRA THE IMPALER

COBRA THE IMPALER - COLOSSAL GODS
IMPRESSIVE DEBUT ALBUM FROM BELGIUM
NEW HEAVY PROGRESSIVE METAL MONSTER DELIVERING CATCHY POWERFUL SOUNDSCAPES WITH UNAPOLOGETIC EASE. FOR FANS OF MASTODON AND GOJIRA
AVAILABLE IN O CARD CD/ RED VINYL/ DIGITAL/EXCLUSIVE BLUE VINYL STRICTLY AVAILABLE FROM LISTENABLE STORE.

Fetal Blood Eagle

INDOCTRINATE

FEROCIOUSLY MERCILESS AND DEVASTATING DEBUT ALBUM OF BLASTING AMERICAN DEATH METAL GLORY THAT WILL DILATE YOUR EAR CANALS. UTTER BRUTALITY!
AVAILABLE IN O CARD CD, TRANSP BLUE GATEFOLD VINYL, DIGITAL.
EXCLUSIVE SPLATTER VERSION STRICTLY AVAILABLE FORM LISTENABLE STORE.

ABORTED CLASSIC ALBUMS NOW AVAILABLE IN TRANSPARENT RED VINYLS.
EXCLUSIVE SPLATTER VINYL VERSIONS STRICTLY AVAILABLE FROM LISTENABLE STORE.

REDSHARK

RED SHARK 'DIGITAL RACE'
OUT ON MARCH 25.
SUBERBLY CRAFTED HEAVY THRASH DEBUT, HAIL TO THE REDSHARK ! EXCLUSIVE MARBLE VINYL AVAILABLE FROM LISTENABLE STORE

Crystal Viper

CRYSTAL VIPER 'THE LAST AXEMAN'
OUT ON MARCH 25.
A COMMANDING HEAVY METAL COLLECTION OF NEW TRACKS, LIVE IN THE STUDIO AND COVERS.
AVAILABLE IN DIGIPACK CD/ TRANSP BLUE VINYL/ EXCLUSIVE MARBLE VINYL AVAILABLE FROM LISTENABLE STORE/ DIGITAL

ORDER FROM SHOP-LISTENABLE.NET

ÖVRIGT

Annihilator
Metal II
EAR
Nyinspelning

Det har redan gått 15 år sedan Annihilator släppte plattan ”Metal”. En inte så pjåkig platta men som med så många andra skivor i diskografin har den med tiden förvandlats till en i mängden. Att det därför är just den som Jeff Waters har gett sig på igen är ett mysterium. Inte kan det väl enbart bero på att polaren Alexi Laiho (1979-2020) är en av skivans många gäster?

För att rättfärdiga återsläppet är både trummor, sång och nästintill alla gitarrer nyinspelade. Till skillnad mot Annihilators senare verk är det inte heller Jeff själv bakom mikrofonen utan Stu Block (ex-Iced Earth) och som han levererar! För att inte tala om Dave Lombardos (ex-Slayer) insats bakom trummorna. I händerna på dessa tre uppenbarar sig plötsligt ett helt nytt och avsevärt mycket starkare album. Eller inte bara album utan Annihilator som band! Att den personliga favoriten och ”Set the world on fire”-syskonet ”Operation annihilation” har fått stryka på foten för Exciter- och Van Halen-covers är däremot en smärre blunder.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JANNE MATTSSON

Cryptopsy
None so vile
HAMMERHEART
Cd/dvd

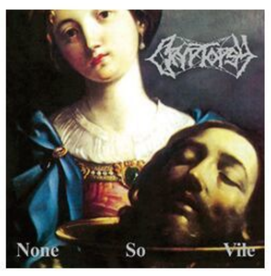

1996 års ”None so vile” tar allt som 1994 års debutalbum ”Blasphemy made flesh” gjorde rätt och växlar upp. När öppningslåten ”Crown of thorns” briserar står det klart att det här är mangel i en egen division. De åtta låtarna överträffar i princip all annan death metal i såväl instrumentell briljans som benbrytande brutalitet.

Samtliga inblandade gör här sitt livs prestation. Jon Levasseur riffar och gnider med en oerhörd precision och intensitet medan Eric Langlois med sitt funkiga basfladder tillför manglet en rytmisk svulstighet. Flo Mounier briljerar med sin tekniska överlägsenhet och levererar det ena omänskliga blastbeatet efter det andra. Lord Worms groteska bröl, skräckinjagande skrik och välskrivna lyrik är det perfekta kittet för att limma ihop vad som är ett av historiens mest häpnadsväckande tekniska dödsalbum.

Det här återsläppet görs lite mer attraktivt genom inkluderandet av en dvd med en livespelning inspelad i Montreal 1996 som visar upp Cryptopsy i sin absoluta högform.

1 2 3 4 5 6 7 8 **9** 10

DANIEL LÖFQUIST

Diverse Artister
Legacy – tribute to Leslie West
MASCOT
Coveralbum

Den framlidne Mountain-gitarristen Leslie Wests inflytande på allt från modernare blues-rock till ren heavy metal sträcker sig ända från slutet av 60-talet och är svårt att rättvist sammanfatta i en kortare text. Då tjänar denna hyllningsplatta – framförd av en mängd gitarrist- och sångarstjärnor – ändamålet på ett betydligt bättre och inte minst underhållande vis.

Zakk Wylde, Slash, Martin Barre (ex-Jethro Tull), George Lynch (ex-Dokken) med flera andra medverkande är stilmässigt väldigt olika, men det är intressant att höra hur pass mycket nästan samtliga gitarrister här har anammat Wests väldigt personliga stil och ton. För det mesta med väldigt lyckat resultat som Wylde i rifftunga ”Blood of the sun” eller Lynch i, den en gång Jimi Hendrix-hyllade, klassikern ”Never in my life”.

Bland skivans fåtal svagheter hör Dee Sniders sång i ”Theme for an imaginary western”, där han levererar en opassande gapig insats. Lite förvånande, då han gör betydligt bättre ifrån sig i nämnda ”Never in my life”.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

NEVEN TROSIC

Edge Of Forever
The days of future past – the remasters
FRONTIERS
Trippelutgåva

Det fanns en tid där keyboardisten, låtskrivaren och sångaren Alessandro Del Vecchio inte behandlade låtar som hamburgare på en snabbmatsrestaurang. Beviset kan höras på denna utgåva som täcker åren 2004-2009 och innehåller italienska Edge Of Forevers tre första album i ommastrad form och med varsin bonuslåt.

Som sångare på ”Feeding the fire” och ”Let the demon rock ’n’ roll” återfinns Bob Harris från Axe. Det är även där någonstans i deras melodiska (hård) rocklandskap som skivorna utspelar sig. Debutalbumet må visa några mindre skavanker som mer eller mindre hör debutanter till. ”Let the demon rock ’n’ roll” är däremot stundtals ren och skär magi med Bobs röst som kronan på verket. Till bandets tredje album, det något hårdare ”Another paradise”, var mer än halva bandet utbytt. Dessutom tog Alessandro själv över mikrofonen. Ett lika oväntat som lyckat drag. Rösterna må skilja sig åt men som sångare har han verkligen ingenting att skämmas för. Om hans fokus bara hade varit detsamma i dag…

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JANNE MATTSSON

House Of Shakira
Lint XXV
FRONTIERS
Nyutgåva

25-årsjubileum för debutplattan med det fina svenska bandet House Of Shakira. Vad gör man då? Jo, gräver fram alla gamla dat-band, mastrar om rubbet – och slänger in de hittills outgivna originalinspelningarna med förste sångaren Mikael ”Zifa” Eriksson som bonus!

Vid denna tid hade killarna lite mer AOR-tänk kvar, även om debutplattan absolut ska klassas som melodiös hårdrock. Styrkorna är tydliga: en mer solid grupp får man leta efter och stämsången sitter som en limmad smäck. Med vissa influenser från Journey och afrikanska tongångar blir blandningen tämligen unik, vilket jag alltid har gillat med detta gäng och blivit ännu en sak på pluskontot.

”Elephant gun”, ”Our love was good” och den lätt grooviga titellåten ”Lint” hör till mina favoriter på denna, som jag tycker, bandets bästa platta. Sett till influenser och variation känns albumet vågat, med tanke på att det var en debut från ett tämligen okänt svenskt gäng. Återutgåvan släpps även på vinyl!

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

OLA HEIWE GRÄNSHAGEN

Incite
Wake up dead
ATOMIC FIRE
Samling med nytt och gammalt

Fem nyskrivna låtar har Arizonas groove metal-kvartett Incite snickrat ihop under pandemin. I stället för att ge ut enbart dessa som en egen ep får de på ”Wake up dead” sällskap av fem äldre, ommastrade alster: en från varje fullängdare. Detta släpp blir därför såväl en mindre karriärsammanfattning som ett avstamp inför framtiden för ett band som kan ses som både under- och överskattade.

Underskattade, därför att Incite oftast omnämns som Max Cavaleras styvsons band så Richie Cavaleras grupp ges sällan utrymme att hävda sig på egna meriter. Överskattade, därför att deras diskografi genomgående har varit alldeles för svag för att dra till sig något bestående intresse på egen hand.

”Wake up dead” gör tyvärr inte mycket för att ändra på det sistnämnda. ”Sucker punched” är förvisso en hyfsad käftsmäll, men resten av de nya låtarna känns mest som reabacksversioner av Pantera och Sepultura. Men bland skåpmaten är både ”The slaughter” och ”Stagnant” betydligt tuffare än jag mindes. Alltid något.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

SEBASTIAN ZWEINIGER

Invocator
Exursion demise
HAMMERHEART
Nyutgåva

”Excursion demise” med Haunted-bekantingen Per Møller Jensen på trummor måste vara en av de råaste skivorna att komma från Danmark och definitivt det fränaste thrash metal-albumet. Att Hammerheart återsläpper debutalbumet är en välgärning som förhoppningsvis öppnar fler ögon för danskarnas tidiga år. ”Excursion demise” inkluderar en bonusskiva med bandets demosläpp för den som vill grotta ner sig i tidigt material och originalversionerna av de flesta låtarna som sedan hamnade på fullängdaren.

Jag älskar musikens primitivt hungriga ådra som river, sliter och skakar om alla mina sinnen. Plattan släpptes 1991, en tid då många thrash metal-band antingen växlade över till, eller åtminstone färgades av, den blomstrande death metal-scenen. Jag tycker mig mellan varven höra drag av Chuck Schuldiners innovativa dödstänk både i musik och Jacob Hansens sång. Faktum är att ”Human” delar födelseår med ”Excursion demise”. Gillar du fart och fläkt ska du inte missa denna återupplivade riffor gie.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JESPER LÖFVENBORG

Invocator
Weave the apocalypse
HAMMERHEART
Nyutgåva

Mellan 1991 års debutalbum ”Excursion demise” och Esbjergsbandets andra fullängdare skiljer det två år, ett tidsspann som uppenbarligen påverkade musikens karaktär. Borta är den primitiva nerven och vi hör ett Invocator som har mognat och vänt den ösiga dödsthrashen ryggen. Det är välspelat, men de tycks ha påverkats av Panteras samtida framfart med ”Vulgar display of power”. Mycket om inte all fart har försvunnit och i min bok har Invocator anno 1993 utvecklats till det sämre. Det är inte dåligt, men mer ointressant.

Ljudbilden är progressivt groovig och på något sätt mer slipat tämjd och mindre nyfiket naiv. Det finns en värme i arrangemanget som gör att jag blir mindre engagerat uppslukad. Element som tidigare smög under ytan och skapade ett intressant djup har blivit för uppenbara och stjäl alldeles för mycket utrymme.

Återsläppet innehåller en extraplatta med en liveupptagning från ett gig i Odense 1994, ett antal covers och ett par demospår. Trevligt, men lyfter helhetsintrycket föga.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

JESPER LÖFVENBORG

EXTREME METAL FOR THE GENERATION VIRUS

LP (2 COLORS),
CD & DIGITAL

SPECKMANN PROJECT

"Fiends Of Emptiness"

First new album in 30 years!
Old-school death metal for fans of Master, Massacre & Death Strike

Out 22.04.2022

VULCANO

LP (2 COLORS),
CD & DIGITAL

VULCANO
"Stone Orange"

Old-school speed/black metal by the Brazilian veterans.
For fans of Nifelheim, Sarcófago & Bulldozer

OUT 29.04.2022

NERVOCHAOS

LP (2 COLORS),
CD & DIGITAL

NERVOCHAOS
"All Colors Of Darkness"

Brazilian death metal for fans of Vader, Krisiun, Sinister & Morbid Angel

OUT NOW

CREEPING FLESH

LP, CD & DIGITAL

CREEPING FLESH
"...And Then The Bombs Came"

Swedish death metal for fans of Bolt Thrower, Asphyx & Hail Of Bullets

OUT NOW

INTROTYL

LP, CD & DIGITAL

INTROTYL
"Adfectus"

Death metal from Mexico! For fans of Monstrosity, Crypta & Nervosa

Out 29.04.2022

EMANZIPATION

www.emanzipation.dk - order at targetshop.dk

EST. 2014

ROCK SVERIGE

ROCKSVERIGE.SE ◆ THE ENEMY

Meet & Greets I Förhandslyssningar I Intervjuer I Tävlingar

VANTAGE POINT

Nytt hårdrocksalbum från Skottland, tillgängligt 7 januari 2022

Finns även tillgängligt, 24 Hours of Freedom, med gästsång från *Blaze Bayley*

youtube.com/user/vantagepointrocks
facebook.com/vantagepointrocks
instagram.com/vantagepointrocks

Streama på den digitala plattformen du väljer
CD finns tillgänglig från https://vantagepointrocks.bandcamp.com/

ROCKNYTT

EST.2009

www.rocknytt.net

DIN ROCKTIDNING PÅ NÄTET

Tankard

For a thousand beers

BMG

Box

När Frankfurts fulaste firar 40 år gör de det med besked. Bjudna till kalaset är de sju första fullängdarna, en hel drös bonuslåtar samt miniplattan ”Alien” och sidoprojektet Tankwarts coverplatta ”Aufgetankt” i nymastrad kostym. Kort sagt, alla får vara med och fira och vissa gör det hårdare än andra. Debutalbumet ”Zombie attack” från 1986 är en lika skojfrisk som hård jävel där det allra punkigaste slamret lyser igenom på ett charmigt vis. Lite som om receptet ännu inte var färdigt men bryggas ett album skulle det göras. Tur det då klassikerna ”Zombie attack” och ”(Empty) tankard” håller än i dag.

Mindre punk och mer thrash är det på uppföljaren ”Chemical invasion” från 1987. Med sitt vrålsnygga omslag är det än i dag en av karriärens stora höjdpunkter och det album där gitarristerna Axel Katzmann och Andy Bulgaropoulos imponerar mest. På 1988 års ”The morning after” fortsätter bandet att servera den ena tillbringaren efter den andra med välspelad thrash. Jämfört med samtida band som Destruction, Kreator och Sodom var Tankard minst tuffa. Men det som de saknar i tuffhet tar de igen med melodier.

I och med 80-talets slut tog även Tankards gyllene era slut. ”The meaning of life” från 1990 må, eller i alla fall försöker, fortsätta i samma spår som föregångarna men saknar skärpa. Lite som resterande släpp under 90-talet. Visst finns det stunder av lycka och ingen av skivorna är sämre än bra. Men jämnheten saknas och när det är dåligt, som på 1995 års ”Stone cold sober”, ligger de långt under vad de borde prestera.

Som om det inte vore nog med alla plattorna följer det med en dvd med den underhållande ”Open all night”-liven samt en bootleg från Dynamo Open Air 1987. Samma dvd bjuder även på ljudet till en bootleg från hemmaplan 1988 och liveplattan ”Fat… ugly & live”. Vinylboxen inkluderar förutom plattorna på splatterfärgad vinyl en 40 sidor lång bok med bilder och lustiga anekdoter från karriären. Ett helt klart värdigt sällskap till musiken och den skummande sejdeln.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JANNE MATTSSON

”Det som Tankard saknar i tuffhet tar de igen med melodier”

Napalm Death

Resentment is always seismic – a final throw of throes

CENTURY MEDIA

Ep

Lite drygt ett år efter albumet ”Throes of joy in the jaws of defeatism” släpper Birmingham-veteranen ytterligare åtta spår från samma session. En halvtimme där inget är förbjudet så länge det stavas Napalm Death, men lägg även till en uppeldad cover på Bad Brains ”Don’t need it” och en träffsäker tolkning av SLAB:s ”People pie”.

Napalm Death har en unik förmåga att återuppfinna sig själva, tänja på gränser och utvecklas inom sitt sound. De är ständigt aktuella och skevt moderna trots sin charmigt dissonanta förpackning. Det vilar något avskalat maskinellt över ljudbilden, samtidigt är de aldrig långt ifrån sina brötiga punkrötter där Barney Greenway kommunicerar med en medvetet vansinnig nerv. Självklart får Shane Emburys bas stort utrymme och bär stundtals låtarna med sin distinkt kaxiga resonans som får plomber att lossna.

Bandet fortsätter med sin grundpålade kompromisslöshet, något som i sin till synes geniala enkelhet skapar villkorslös respekt och ett högt betyg.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JESPER LÖFVENBORG

Quill

Live, new, borrowed, blue

METALVILLE

Samlingsalbum

Drygt 30 år och nio album är en imponerande historik för Mönsteråsbandet Quill att se tillbaka på. ”Live, new, borrowed, blue” är en samlingsplatta i väntan på ett nytt studioalbum och innehåller tre låtar från sessionen för senaste albumet ”Earthrise” (ett av 2021 års absolut bästa album), bland annat en längre version av ”Keep on moving”, två låtar från bandets spelning på Sweden Rock Festival 2019 samt fyra covers från några av alla hyllningsplattor som bandet har medverkat på.

Covers kan ofta vara lite tröttsamt att ta sig an som lyssnare, då de sällan eller aldrig överglänser originalet. Men Quill gör sina egna träffsäkra tolkningar istället för att kopiera rakt av, vilket hedrar dem. Indränkta i ett sound som man identifierar som Quill är det därför lite som en ny lyssning som vi ställs inför. Iron Maidens ”Where eagles dare”, Aerosmiths ”S.O.S (too bad)”, Novembers ”Mount Everest” och Captain Beyonds ”Frozen over” är en kvartett låtar som passar dem, och mig som lyssnare, utmärkt.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

DENNIS KARLSSON

Týr

A night at The Nordic House (with The Symphony Orchestra Of The Faroe Islands)

METAL BLADE

Cd/dvd

De progressivt lagda vikingatidsskildrarna Týr har blivit något av en symbol för Färöarna och det är spännande att se hur de i den här typen av projekt får spela live med ögruppens symfoniorkester. Frontmannen Heri Joensen är välskolad i klassisk musikteori och det är kanske utifrån det som detta samarbete fungerar så bra.

Ibland kan jag känna att Týrs musik saknar lite tyngd och rymd och just detta erbjuder symfoniorkestern och kören som backar upp bandet. Favoritspår som ”The lay of Thrym” och ”By the sword in my hand” vinner markant på denna tappning och blir än mäktigare. Annars väljer Týr i stor utsträckning lugnare och mer pampiga låtar till denna spelning, vilket är klokt. I vissa mer metaltunga partier hörs nämligen inte orkestern lika väl.

Även om ståplatspubliken är den lugnaste som jag någonsin har sett på en metalkonsert är entusiasmen för projektet uppenbar. Hur Týr förvaltar kulturarvet på Färöarna syns exempelvis i den mäktiga allsången i folkvisan ”Ormurin langi”.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

ADAM WESTLUND

Vio-lence

Let the world burn

METAL BLADE

Ep

Vad har Machine Head, Overkill och Fear Factory gemensamt? Jo, alla tre banden har ex-medlemmar i Vio-lence från Oakland, Kalifornien. Gitarristerna Phil Demmel och Bobby Gustafson samt basisten Christian Olde Wolbers är inga kattungar utan har lirat metal sedan mopedmustaschen tittade fram.

Tillsammans med trummisen Perry Strickland och sångaren Sean Killian är Vio-lence tillbaka med en rätt slipad ep som på intet sätt har vare sig den ena eller den andra foten i gubb-thrash. Och framförallt har de dynamitlåten ”Upon their cross” i rockärmen. Snacka om att vrida ur varenda molekyl av ilska på 5:28. Imponerande tryck och grymt gitarrspel av framförallt Phil Demmel. Att pressa fram en sådan smocka efter 29 år i studiodvala lovar gott.

Även om betyget är för helheten går det inte att blunda för att ”Upon their cross” förtjänar en extra liten stjärna i marginalen. En sådan där thrashstjärna som pulserar lite extra över bukten utanför San Francisco, Kalifornien.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JONATHAN STRANDLUND

THE FLOWER KINGS
BY ROYAL DECREE 04.03.2022

Ltd. 2CD Digipak
Ltd. Black 3LP+2CD Box Set
Digital Album

ARJEN ANTHONY LUCASSEN'S
STAR ONE
REVEL IN TIME 18.02.2022

Ltd. Deluxe 3CD+Blu-Ray Artbook & Poster
Ltd. 2CD Digipak · Gatefold black 2LPCD & LP-Booklet
Digital Album (2CD)

SONY MUSIC

www.insideoutmusic.com
INSIDEOUT MUSIC

DARK FUNERAL
We Are The Apocalypse 18.03.2022

Ltd. CD Digipak
Black LP (180g)
Digital Album

VOIVOD
Synchro Anarchy 11.02.2022

Ltd. Edition 2CD Mediabook with extended booklet &
"Return To Morgöth – Live 2018" bonus disc · Standard CD Jewelcase
180g LP with A2 Poster · Deluxe Digital Album (2CD) · Digital Album

SONY MUSIC

www.CENTURYMEDIA.com

CENTURY MEDIA

RONNIE ATKINS

MAKE IT COUNT

Out March 18, 2022

NEW SOLO ALBUM FROM THE BELOVED PRETTY MAIDS FRONTMAN

CD, Ltd. Ed. Colour LP White,
Ltd. Ed. Colour LP Red (exclusive Frontiers shop), Digital

facebook.com/RonnieAtkinsOfficial

www.frontiers.it

FRONTIERS MUSIC SRL

www.ginza.se - 0512-299 50 - Gratis katalog

ginza.se

playground music scandinavia

SCORPIONS

Rock Believer

ALBUM UTE
25 FEBRUARI

POSTTIDNING B ECONOMIQUE

SWEDEN ROCK MAGAZINE, NYGATAN 27, 294 34 SÖLVESBORG

ATLAS ROCK

4-5 JUNI 2022 GASKLOCKORNA GÄVLE

LÖRDAG 4 JUNI

ALICE COOPER

Black Label Society

POWERWOLF

mammoth WVH

UGLY KID JOE

NESTOR

SÖNDAG 5 JUNI

SCORPIONS

FLER BAND TILLKOMMER

TADC

GEFLE HÅRDROCKS KLUBB

ROCK KLASSIKER

BILJETTER: TICKSTER.COM | ATLASROCK.SE